



**ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ
ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ**

**Βρυξέλλες, 25 Οκτωβρίου 2001 (06.11)
(OR. en/fr/es/)**

13228/01

LIMITE

FISC 218

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΤΗΣ ΠΡΟΕΔΡΙΑΣ

προς :	την Ομάδα του Κώδικα Δεοντολογίας (Φορολογία των επιχειρήσεων)
με ημερομηνία :	8 Νοεμβρίου 2001
Θέμα :	Κώδικας δεοντολογίας (Φορολογία των επιχειρήσεων)
	-

Εισαγωγή

1. Το Συμβούλιο και οι αντιπρόσωποι των κυβερνήσεων των κρατών μελών συνεργόμενοι στα πλαίσια του Συμβουλίου εξέδωσαν την 1η Δεκεμβρίου 1997 ψήφισμα σχετικά με έναν κώδικα δεοντολογίας για την φορολογία των επιχειρήσεων. Το ψήφισμα αυτό προβλέπει τη σύσταση Ομάδας στα πλαίσια του Συμβουλίου με σκοπό την αξιολόγηση των φορολογικών μέτρων τα οποία μπορεί να εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του κώδικα.
2. Στη συνέχεια, το Συμβούλιο επιβεβαίωσε τη σύσταση της Ομάδας του Κώδικα Δεοντολογίας στις 9 Μαρτίου 1998.
3. Η Ομάδα συνέτασσε τακτικά εκθέσεις σχετικά με τα αξιολογούμενα μέτρα και οι εκθέσεις αυτές διαβιβάζονταν στο Συμβούλιο προς συζήτηση. Δύο ενδιαμέσες εκθέσεις της Ομάδας του Κώδικα Δεοντολογίας υποβλήθηκαν στο Συμβούλιο ECOFIN την 1η Δεκεμβρίου 1998 και στις 25 Μαΐου 1999 αντίστοιχα (12530/98 FISC 164 και 8231/99 FISC 119). Στη συνέχεια η Ομάδα υπέβαλε έκθεση στο Συμβούλιο ECOFIN της 29ης Νοεμβρίου 1999 με τα αποτελέσματα των εργασιών της για την αξιολόγηση 271 φορολογικών μέτρων δυνάμει του κώδικα (SN 4901/99), όπου έκρινε επιζήμια 66 μέτρα.

4. Το Νοέμβριο του 2000, η Ομάδα του Κώδικα υπέβαλε στη σύνοδο του Συμβουλίου ECOFIN της 26ης-27ης Νοεμβρίου 2000 έκθεση προόδου σχετικά με τις εργασίες της (13563/00 FISC 193).
5. Μια περαιτέρω έκθεση προόδου για τις εργασίες της Ομάδας του Κώδικα υπό σουηδική Προεδρία υποβλήθηκε στο Συμβούλιο ECOFIN στις 5 Ιουνίου 2001. Το Συμβούλιο, στα συμπεράσματά του για τη δέσμη φορολογικών μέτρων (9553/01 FISC 106) και για τον κώδικα δεοντολογίας, σημείωσε την έκθεση και:

Ενέκρινε το πρόγραμμα εργασιών για τη διαφάνεια και την ανταλλαγή πληροφοριών σχετικά με τις μεταβιβαστικές τιμολογήσεις, όπως περιέχεται στο Παράρτημα 1 της έκθεσης της Ομάδας, και ζήτησε από την Ομάδα να συνεχίσει τις εργασίες της για τη μη επιβολή νέων επιζήμιων μέτρων και τη σταδιακή κατάργηση των ήδη εφαρμοζόμενων και να αναφέρει σχετικά με την επιτελεσθείσα πρόοδο στο Συμβούλιο μέχρι το τέλος του έτους.

6. Όπως ζητήθηκε στα συμπεράσματα ECOFIN της 9ης Μαρτίου 1998, η έκθεση της Ομάδας στο Συμβούλιο ECOFIN της 29ης Νοεμβρίου 1999 εξέφραζε είτε την ομόφωνη γνώμη των μελών της Ομάδας είτε τις διάφορες γνώμες που διατυπώθηκαν κατά τη διάρκεια της συζήτησης. Οι αναφορές στην “Ομάδα” στην έκθεση αυτή αντικατόπτριζαν την ευρεία συναίνεση όπου δεν επιτεύχθηκε ομοφωνία και οι εναλλακτικές απόψεις περιλαμβάνονταν στις υποσημειώσεις, εφόσον ήταν απαραίτητο. Κατ’αναλογία με την έκθεση της Ομάδας στο Συμβούλιο ECOFIN της 29ης Νοεμβρίου 1999, οι αναφορές στην “Ομάδα” στην παρούσα έκθεση πρέπει να νοούνται κατά τον ίδιο τρόπο.

Πρόοδος των εργασιών

7. Μετά τη σύνοδο του Συμβουλίου της 5ης Ιουνίου 2001, η Ομάδα του Κώδικα συναντήθηκε τέσσερις φορές: στις 28 Ιουνίου υπό σουηδική Προεδρία και στις 26 Σεπτεμβρίου, 17 Οκτωβρίου και 8 Νοεμβρίου υπό βελγική Προεδρία.
8. Στη συνεδρίαση της 28ης Ιουνίου η Ομάδα συμφώνησε για το χρονοδιάγραμμα και τα κύρια στοιχεία του μελλοντικού της προγράμματος εργασιών υπό βελγική Προεδρία:
 - διαφάνεια και ανταλλαγή πληροφοριών σχετικά με τα συμφωνημένα στοιχεία των μεταβιβαστικών τιμολογήσεων,
 - περαιτέρω εργασίες για τη μη επιβολή επιζήμιων μέτρων,
 - κατάργηση των επιζήμιων μέτρων.

9. Η Ομάδα στη συνέχεια συμφώνησε επίσης να συζητήσει την ενδεχόμενη αλληλεπίδραση των εργασιών της για τη μή επιβολή επιζήμιων μέτρων και την κατάργηση των επιζήμιων μέτρων με τις διαδικασίες κρατικών ενισχύσεων για 13 από τα 66 μέτρα που απαριθμούνται στην έκθεση την οποία υπέβαλε η Ομάδα το 1999. Συμφώνησε επίσης να λάβει έκθεση των υπηρεσιών της Επιτροπής σχετικά με τις εργασίες τους για μέτρα φορολόγησης των επιχειρήσεων στις υπονήφειες για προσχώρηση χώρες, τα οποία είναι εν δυνάμει επιζήμια σύμφωνα με τον κώδικα δεοντολογίας.
10. Στις 26 Σεπτεμβρίου επικυρώθηκε η επιλογή του κ. Hatry, προσωπικού αντιπροσώπου του Υπουργού Οικονομικών του Βελγίου, επίτιμου Γερουσιαστή και πρώην Υπουργού Οικονομικών (Β) και του κ. Rodríguez-Ponga y Salamanca, Υφυπουργού Οικονομικών (Ισ.) ως πρώτου και δεύτερου Αντιπροέδρου αντίστοιχα για το διάστημα έως το τέλος της βελγικής Προεδρίας.
- A. Διαφάνεια και ανταλλαγή πληροφοριών σχετικά με τα συμφωνηθέντα στοιχεία των μεταβιβαστικών τιμολογήσεων**
11. Όπως αναφέρθηκε παραπάνω στην παράγραφο 5, το Συμβούλιο ECOFIN της 5ης Ιουνίου ενέκρινε το πρόγραμμα εργασιών της Ομάδας για την διαφάνεια και την ανταλλαγή πληροφοριών στον τομέα των μεταβιβαστικών τιμολογήσεων, όπως περιλαμβάνεται στο Παράρτημα 1 της έκθεσης της Ομάδας (9553/01 FISC 106).
12. Ετήσια ανταλλαγή δημοσιοποιημένων πληροφοριών: Όπως αναφέρεται στην παράγραφο 14 της ανωτέρω έκθεσης, όσον αφορά τις δημοσιοποιημένες πληροφορίες, η Ομάδα ήλπιζε να καταλήξει σε συμφωνία ούτως ώστε να μπορεί να τεθεί σε εφαρμογή κατά το 2002 μια διαδικασία ετήσιας ανταλλαγής. Προκειμένου να προχωρήσουν οι σχετικές εργασίες, η Ομάδα κάλεσε τα κράτη μέλη κατά πρώτο λόγο να παράσχουν ενημέρωση σχετικά με την ετήσια ανταλλαγή πληροφοριών. Ειδικότερα, ζητήθηκε από κάθε κράτος μέλος να διαβιβάσει μια γραπτή έκθεση στην οποία θα περιέχονται τα εξής στοιχεία:
- ποιές πληροφορίες είναι δημοσιοποιημένες στη χώρα τους σχετικά με τα συμφωνημένα στοιχεία των μεταβιβαστικών τιμολογήσεων, όπως αναφέρεται στην παράγραφο 17 του Παραρτήματος 1 της έκθεσης προς το Συμβούλιο ECOFIN της 26ης-27ης Νοεμβρίου 2000 (εγγρ. 13563/00 FISC 193),
 - με ποιό τρόπο θα χρησιμοποιούσαν παρόμοιες πληροφορίες από άλλα κράτη μέλη αν ήταν διαθέσιμες,
 - ποια είναι τα τυχόν εμπόδια για την ανταλλαγή δημοσιοποιημένων πληροφοριών.
13. Η Ομάδα εξέτασε τις εκθέσεις αυτές και άκουσε προφορικές εισηγήσεις από όλα τα κράτη μέλη. Από τα στοιχεία αυτά προέκυψε ότι η σχετική νομοθεσία, εγκύκλιοι, διοικητικές διατάξεις, οδηγίες και κανόνες ασκούμενης πολιτικής που έχουν δημοσιοποιηθεί μπορούν να τεθούν στη διάθεση άλλων κρατών μελών.

14. Μερικά μέλη της Ομάδας ανέφεραν ότι έχουν αμφιβολίες για τη χρησιμότητα της ετήσιας ανταλλαγής δημοσιοποιημένων πληροφοριών. Άλλες επεσήμαναν ότι οι πληροφορίες αυτές μπορούν να συμβάλουν στην καλύτερη κατανόηση της νομοθεσίας και των πρακτικών άλλων κρατών μελών. Τέθηκε το ζήτημα του κατά πόσον θα ήταν δικαιολογημένο το κόστος της μετάφρασης μακροσκελών κανόνων και οδηγιών δεδομένης της προβλεπόμενης πρακτικής χρήσης αυτών των πληροφοριών.
15. Συμφωνήθηκε ότι ο στόχος πρέπει να είναι να εξασφαλιστεί η συνεχής και ενημερωμένη πληροφόρηση των κρατών μελών και ταυτόχρονα να αποφευχθεί η δαπανηρή ή περιττή κυκλοφορία πληροφοριών. Συνεπώς, η Ομάδα συμφώνησε να χορηγηθεί πρόσβαση σε όλες τις σχετικές πληροφορίες που είναι δημοσιοποιημένες στη χώρα τους και να διανέμονται στη συνέχεια ετήσιοι ενημερωτικοί κατάλογοι στους οποίους θα αναγράφονται οι τυχόν αλλαγές.
16. Ανταλλαγή πληροφοριών σε συγκεκριμένες περιπτώσεις: Λαμβάνοντας υπόψη ότι το σημείωμα της Ομάδας σχετικά με οδηγίες για την κατάργηση των επιζήμιων μέτρων και τη μη επιβολή νέων στους τομείς των υποκαταστημάτων χρηματοοικονομικών εργασιών, εταιριών χαρτοφυλακίου και εταιριών κεντρικής έδρας (Παράρτημα 1 της έκθεσης προς το Συμβούλιο ECOFIN της 26ης-27ης Νοεμβρίου 2000 (13563/00 FISC 193)) στην παράγραφο 17 προβλέπει την ανταλλαγή πληροφοριών σε συνοπτική μορφή (αριθμός και είδος περιπτώσεων) και ειδικών πληροφοριών σε ορισμένες περιπτώσεις, η Ομάδα συμφώνησε ότι χρειάζεται πληροφορίες από τα κράτη μέλη σχετικά με το δεύτερο μέρος του προγράμματος εργασιών, ήτοι την ανταλλαγή πληροφοριών σε συγκεκριμένες περιπτώσεις.
17. Η Ομάδα σημείωσε ότι, μετά την αρχική εξέταση των παραγόντων που πρέπει να λαμβάνονται υπόψη σε τέτοιες ανταλλαγές που είχε γίνει από μια υποομάδα υπό σουηδική Προεδρία, υπάρχουν ορισμένα σύνθετα ζητήματα που πρέπει να εξεταστούν διεξοδικότερα. Συμφωνήθηκε ότι τα κράτη μέλη χρειάζονται πίστωση χρόνου για να ετοιμάσουν τις απαντήσεις τους. Συνεπώς, ζητήθηκε από τα κράτη μέλη να υποβάλουν ως τις 30 Νοεμβρίου 2001 γραπτές εκθέσεις που θα περιέχουν τις σχετικές πληροφορίες.

B. Περαιτέρω εργασίες σχετικά με τη μη επιβολή επιζήμιων μέτρων

18. Όπως προβλέπεται στην παράγραφο 21 της έκθεσης της Ομάδας (8789/01 FISC 83), η Ομάδα συνέχισε τις εργασίες της σχετικά με την αξιολόγηση του γερμανικού καθεστώτος των εταιριών χαρτοφυλακίου και των μέτρων του Φορολογικού Πλαισίου για τις Ολλανδικές Αντίλλες.

19. Γερμανία – Εταιρίες Χαρτοφυλακίου: Η Ομάδα δέχθηκε για την περιγραφή του γερμανικού καθεστώτος των εταιριών χαρτοφυλακίου (**Παράρτημα Α**) και θεώρησε ότι η έκθεση της γερμανικής αντιπροσωπίας για τα πραγματικά επίπεδα φορολόγησης που συνεπάγεται το μέτρο δεν παρέχει ικανοποιητικό βαθμό βεβαιότητας ότι το εν λόγω μέτρο δεν παρέχει, τουλάχιστο σε ορισμένες περιστάσεις, σημαντικά χαμηλότερο επίπεδο φορολόγησης. Η Ομάδα έκρινε ότι το μέτρο δεν καλύπτει κανένα από τα κριτήρια που αναφέρονται στις παραγράφους B1-B5. Υιοθετώντας μια προσέγγιση συνεπή με τις παραγράφους 29-67 της έκθεσης προς το Συμβούλιο ECOFIN της 29ης Νοεμβρίου 1999 (SN 4901/99), η Ομάδα εξέτασε εάν το μέτρο επηρεάζει ή ενδέχεται να επηρεάσει σε σημαντικό βαθμό την επιλογή του τόπου εγκατάστασης επιχείρησης εντός της Κοινότητας. Βάσει της γενικής της αξιολόγησης, η Ομάδα αποφάσισε ότι το μέτρο δεν πρέπει να αξιολογηθεί θετικά, σημείωσε όμως ότι υπάρχουν περιπλοκές όσον αφορά τις αλληλεπιδράσεις με την εφαρμοζόμενη νομοθεσία περί ελεγχόμενων αλλοδαπών εταιριών (ΕΑΕ). Η Ομάδα συμφώνησε επίσης ότι δεν απαιτούνται περαιτέρω εργασίες για τις εταιρίες χαρτοφυλακίου.
20. Κάτω Χώρες – Φορολογικό Πλαίσιο για τις Ολλανδικές Αντίλλες: Η Ομάδα δέχτηκε τις περιγραφές των δύο μέτρων του ολλανδικού Φορολογικού Πλαισίου (ΝΦΠ) (Παράρτημα Β) εξ ονόματος των Κάτω Χωρών:
- φορολογική μεταχείριση εταιριών χαρτοφυλακίου, και
 - φορολογική μεταχείριση απαλλασσόμενων εταιριών.
21. Η Ομάδα εξέτασε και συμφώνησε για μια αξιολόγηση βάσει των κριτηρίων 1 έως 5 της παραγράφου Β του κώδικα που προτείνεται από τις υπηρεσίες της Επιτροπής.
22. [Η Ομάδα εξέτασε έκθεση που υποβλήθηκε από την ολλανδική αντιπροσωπία σχετικά με τα πραγματικά επίπεδα φορολογίας για τα μέτρα που την αφορούν.]

Γ. Κατάργηση των επιζήμιων μέτρων

23. Τα συμπεράσματα της συνόδου του Συμβουλίου ECOFIN της 10ης Ιουλίου (10768/01 FISC 130) περιέχουν τις κατωτέρω δηλώσεις όσον αφορά το χρονοδιάγραμμα των εργασιών σχετικά με τη δέσμη φορολογικών μέτρων για το Συμβούλιο ECOFIN του Δεκεμβρίου 2001:

Όσον αφορά τον κώδικα δεοντολογίας :

Να εξετασθεί η έκθεση της Ομάδας του Κώδικα Δεοντολογίας προς το Συμβούλιο σχετικά με την πρόοδο στα θέματα της κατάργησης των επιζήμιων μέτρων και της μη επιβολής επιζήμιων μέτρων, συμπεριλαμβανομένων των εξής:

- επισκόπηση των μέτρων τα οποία τα κράτη μέλη είναι έτοιμα να λάβουν προκειμένου να τιμήσουν τη δέσμευση που ανέλαβαν στα συμπεράσματα του Συμβουλίου ECOFIN του Νοεμβρίου 2000 σχετικά με τους νέους δικαιούχους, και
- εκτίμηση του κατά πόσον τα κράτη μέλη που καταχώρισαν υποσημειώσεις στην έκθεση του Νοεμβρίου 1999 επιθυμούν να διατηρήσουν τις επιφυλάξεις τους υπό το φως των μεταγενέστερων εργασιών της Ομάδας.

24. Το πρόγραμμα εργασιών υπό βελγική Προεδρία για την κατάργηση των επιζήμιων μέτρων, όπως συμφωνήθηκε από την Ομάδα του Κώδικα Δεοντολογίας στη συνεδρίαση της 28ης Ιουνίου 2001, συμφωνεί με τη διατύπωση αυτή.
 25. Ακολούθως, η Ομάδα κάλεσε τα κράτη μέλη να παράσχουν ενημερωμένες πληροφορίες που αφορούν την κατάργηση των επιζήμιων μέτρων, συμπεριλαμβανομένων στοιχείων σχετικά με τη δέσμευση των κρατών μελών όσον αφορά τους νέους δικαιούχους καθώς και δηλώσεων των κρατών μελών που έχουν καταχωρίσει υποσημειώσεις στην έκθεση του Νοεμβρίου 1999 για το αν επιθυμούν να διατηρήσουν ακόμα τις επιφυλάξεις τους ύστερα από τις εργασίες της Ομάδας που έγιναν έκτοτε.
 26. Οι περιλήψεις που παραλήφθηκαν από τα κράτη μέλη περιέχονται στο Παράρτημα Γ.
 27. Η Ομάδα σημείωσε ότι σημειώθηκε περαιτέρω πρόοδος όσον αφορά τον αριθμό επιζήμιων μέτρων που έχουν ήδη καταργηθεί ή η κατάργησή τους βρίσκεται εν εξελίξει. Η Ομάδα σημείωσε επίσης ότι σημειώθηκε πρόοδος προς την εκπλήρωση της υποχρέωσης σχετικά με τους νέους δικαιούχους και ότι, υπό το φως των εργασιών της Ομάδας μετά το Νοέμβριο 1999, έχουν αρθεί μερικές από τις επιφυλάξεις που περιλαμβάνονται στην έκθεση του Νοεμβρίου 1999.
- Δ. Ενδεχόμενη αλληλεπίδραση μεταξύ των εργασιών της Ομάδας του Κώδικα Δεοντολογίας και των διαδικασιών κρατικών ενισχύσεων**
28. [Να προστεθεί]

E. Εν δυνάμει επιζήμια μέτρα στις υποψήφιες για ένταξη χώρες

29. Αφού οι υπηρεσίες της Επιτροπής διένειμαν στις 17 Σεπτεμβρίου στα μέλη της Ομάδας Εργασίας IV την έκθεση με τίτλο Διεύρυνση και Άμεση Φορολογία, η Ομάδα άκουσε προφορική εισήγηση από τις υπηρεσίες της Επιτροπής σχετικά με τις εργασίες της στο θέμα των δυνάμει επιζήμιων μέτρων στις υποψήφιες για ένταξη χώρες.
30. Η Ομάδα, αφού έλαβε υπόψη της την έκθεση της Επιτροπής, διατύπωσε την άποψη ότι τα κριτήρια που εφαρμόζονται από την Επιτροπή την εργασία αυτή δεν πρέπει να είναι αυστηρότερα από τα κριτήρια που περιλαμβάνονται στον Κώδικα. Ειδικότερα, επεσήμανε ότι το πεδίο εφαρμογής του Κώδικα περιορίζεται στην αξιολόγηση των μέτρων φορολόγησης των επιχειρήσεων και δεν αφορά την αξιολόγηση φορολογικών συστημάτων.

Περαιτέρω εργασίες

31. Τα συμπεράσματα της συνόδου του Συμβουλίου ECOFIN της 10ης Ιουλίου (10768/01 FISC 130) περιέχουν τις κατωτέρω δηλώσεις όσον αφορά το χρονοδιάγραμμα των εργασιών σχετικά με τη δέσμη φορολογικών μέτρων για το Συμβούλιο ECOFIN του Απριλίου και Ιουνίου 2002:

Απρίλιος 2002: Το Συμβούλιο ECOFIN θα πρέπει:

...

Όσον αφορά τον κώδικα δεοντολογίας, να σημειώσει:

- την πρόοδο των εργασιών για τον κώδικα δεοντολογίας σε σχέση με τα κράτη μέλη,
- τις εκθέσεις για την πρόοδο των συζητήσεων μεταξύ των ενδιαφερόμενων κρατών μελών και των εξαρτημένων ή συνδεδεμένων εδαφών τους.

Ιούνιος 2002: Το Συμβούλιο ECOFIN θα πρέπει:

...

όσον αφορά τον κώδικα δεοντολογίας, να εκτιμήσει την επάρκεια των μελετώμενων νομοθετικών ή διοικητικών μέτρων για την κατάργηση των επιζήμιων πτυχών των μέτρων που εντοπίστηκαν στην έκθεση της Ομάδας του Κώδικα Δεοντολογίας (Νοέμβριος '99) και να οριστικοποιήσει τις εργασίες σχετικά με τη μη επιβολή επιζήμιων μέτρων και την πιθανή παράταση της ισχύος ορισμένων μέτρων πέραν του 2005.

32. Συνεπώς, η Ομάδα συμφώνησε να ολοκληρώσει τις τρέχουσες εργασίες για τη μη επιβολή επιζήμιων μέτρων και την κατάργηση επιζήμιων μέτρων και να υποβάλει τα πορίσματά της στο Συμβούλιο ECOFIN του Μαΐου 2002. Η Ομάδα συμφώνησε επίσης να προωθήσει το πρόγραμμα των εργασιών της σχετικά με τη διαφάνεια και την ανταλλαγή πληροφοριών (Παράρτημα 1 της έκθεσης της Ομάδας στο Συμβούλιο ECOFIN της 5ης Ιουνίου 2001 (8789/01 FISC 83) στο πλαίσιο της παραγράφου 17 του Παραρτήματος 1 της έκθεσης της Ομάδας προς το Συμβούλιο ECOFIN της 26ης-27ης Νοεμβρίου 2000 (13563/00 FISC 193).

ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ ΚΑΘΕΣΤΩΤΟΣ ΤΩΝ ΕΤΑΙΡΙΩΝ ΧΑΡΤΟΦΥΛΑΚΙΟΥ

Σε συνάρτηση με τη συνεχιζόμενη φορολογική μεταρρύθμιση η Γερμανία έχει θεσπίσει νέες διατάξεις σχετικά με τη φορολογική μεταχείριση μερισμάτων και κερδών εκ μεταβιβάσεως. Η πλέον σημαντική μεταβολή είναι η αντικατάσταση του μέχρι σήμερα ισχύοντος συστήματος προσθετικού συνυπολογισμού από ένα σύστημα βάσει του οποίου δεν φορολογείται η διανομή μερισμάτων (μεταξύ εταιριών) και κέρδη από την διάθεση συμμετοχών σε άλλες εταιρίες. Το νομοσχέδιο με το οποίο εισάγονται οι ανωτέρω και άλλες αλλαγές ψηφίσθηκε το 2000 και, με την επιφύλαξη ορισμένων μεταβατικών εξαιρέσεων, οι νέες διατάξεις τέθηκαν σε ισχύ από 1ης Ιανουαρίου 2001.

Ταυτοχρόνως τροποποιήθηκαν επίσης οι διατάξεις σύμφωνα με τις οποίες το εισόδημα ελεγχόμενων αλλοδαπών εταιριών (EAE) μπορεί να υπόκειται στην «συνήθη» φορολογία όσον αφορά κατόχους συμμετοχών που διαμένουν στη Γερμανία. Άλλες διατάξεις (ή τροποποιήσεις) οι οποίες εισήχθησαν σε συνάρτηση με τη φορολογική μεταρρύθμιση (και ενδέχεται να αφορούν τη διάρθρωση χαρτοφυλακίου) είναι, λ.χ., οι σχετικές με τη δυνατότητα έκπτωσης των τόκων που καταβάλλονται στους μετόχους στην περίπτωση που οι καταβαλλόμενοι τόκοι δεν φορολογούνται στη Γερμανία και οι σχετικές με την κατάργηση της δυνατότητας απόσβεσης μόνιμης απωλείας της αξίας των μετοχών.

Σχετικές προϋποθέσεις

Οι νέες διατάξεις για τη φορολογική μεταχείριση διανομής μερισμάτων μεταξύ εταιριών και κερδών εκ μεταβιβάσεως εφαρμόζονται στις γερμανικές εταιρίες, τις μόνιμες εγκαταστάσεις αλλοδαπών εταιριών στη Γερμανία και τις εταιρίες που κατέχουν μετοχές σε άλλες εταιρίες, μέσω προσωπικής εταιρίας εγκατεστημένης στη Γερμανία. Η εφαρμογή των νέων διατάξεων δεν εξαρτάται από τα όρια συμμετοχής.

Όσον αφορά τα λαμβανόμενα μερίσματα, οι νέοι νόμοι εφαρμόζονται στα μερίσματα τόσο εγχώριας όσο και αλλοδαπής πηγής. Τα εγχώρια και αλλοδαπά μερίσματα υπόκεινται στο ίδιο φορολογικό καθεστώς, με εξαίρεση τη μη δυνατότητα έκπτωσης των δαπανών. Όσον αφορά τα κέρδη από διάθεση μετοχών, δεν γίνεται διαφοροποίηση μεταξύ μετοχών γερμανικών ή αλλοδαπών εταιριών. Η απαλλαγή των κερδών από μεταβιβάσεις δεν εξαρτάται από ένα ορισμένο όριο συμμετοχής. Η απαλλαγή των μερισμάτων και κερδών είναι δυνατή ανεξάρτητα από τη φύση των δραστηριοτήτων της διανέμουσας εταιρίας ή της εταιρίας της οποίας διατίθενται οι μετοχές.

Ωστόσο, οι διατάξεις EAE εφαρμόζονται σε οποιονδήποτε εγκατεστημένο στη Γερμανία που είναι μέτοχος αλλοδαπής εταιρίας η οποία ελέγχεται από μετόχους εγκατεστημένους στη Γερμανία και ορισμένους άλλους μετόχους, με την προϋπόθεση ότι η αλλοδαπή εταιρία υπόκειται σε χαμηλή φορολογία (βλ. Παράρτημα). Οι διατάξεις EAE εφαρμόζονται επίσης σε οποιονδήποτε εγκατεστημένο στη Γερμανία ο οποίος κατέχει το 10% τουλάχιστον του μετοχικού κεφαλαίου αλλοδαπής εταιρίας εφόσον το εισόδημα της αλλοδαπής εταιρίας έχει χαρακτήρα επένδυσης κεφαλαίου. Μια ελεγχόμενη μη εγκατεστημένη αλλοδαπή εταιρία πληροί την προϋπόθεση ελάχιστης φορολογίας εφόσον υπόκειται σε φόρο εισοδήματος εταιριών με πραγματικό συντελεστή κάτω του 25% (η φορολογική βάση προσδιορίζεται σύμφωνα με τις γερμανικές διατάξεις περί φόρου εισοδήματος εταιριών). Οι διατάξεις EAE εφαρμόζονται στο βαθμό που η εν λόγω ελεγχόμενη αλλοδαπή εταιρία έχει χαμηλό φορολογούμενο εισόδημα κατά την έννοια της παραγράφου 8 του «Außensteuergesetz», (Φορολογία πράξεων αλλοδαπής) (αθέμιτες φορολογικές πρακτικές εν αλλοδαπή). Κατά κανόνα ισχύει τεκμήριο εισοδήματος χαμηλής φορολογίας όταν αυτό προκύπτει αποκλειστικά από εσωτερικές δραστηριότητες εντός ομίλου. Οι συγκεκριμένες διατάξεις EAE εξετάζονται περαιτέρω αυτή τη στιγμή.

Φορολογικά πλεονεκτήματα

Τα μερίσματα μεταξύ εταιριών τα οποία καταβάλλονται από εταιρίες μη εγκατεστημένες στη Γερμανία σε άλλες εταιρίες απαλλάσσονται του φόρου όσον αφορά τον αποδέκτη των μερισμάτων για λόγους αποφυγής της διπλής φορολόγησης. Δεν εφαρμόζεται φορολογική έκπτωση στα λαμβανόμενα μερίσματα σύμφωνα με τις νέες διατάξεις : ο «προκαταβαλλόμενος φόρος εισοδήματος εταιριών», ο οποίος παρακρατείται κατά τη διανομή, αφαιρείται από τον οφειλόμενο φόρο εισοδήματος εταιριών των δικαιούχων. Ο φόρος που παρακρατείται κατά τη διανομή (με συντελεστή 20%) μπορεί να επιστραφεί εφόσον η εταιρία που λαμβάνει το μέρισμα δεν έχει φορολογήσιμο εισόδημα στη Γερμανία ή η φορολογική έκπτωση υπερβαίνει το φόρο εισοδήματος εταιριών τον οποίο οφείλει.

Όσον αφορά τα μερίσματα που λαμβάνονται από αλλοδαπές εταιρίες, το 95% των εν λόγω μερισμάτων απαλλάσσεται (όπως προβλέπεται σύμφωνα με τις διατάξεις της οδηγίας «μητρικές-θυγατρικές εταιρίες»). Το υπόλοιπο 5% θεωρείται ότι αντιστοιχεί σε μη εκπιπτόμενη δαπάνη που συνδέεται με εισόδημα από την εταιρία χαρτοφυλακίου και συνεπώς θα υπόκειται σε φόρο στα χέρια της λαμβάνουσας εταιρίας-μετόχου, ενώ ο λαμβάνων μέτοχος δικαιούται να εκπίπτει απεριόριστα οποιοσδήποτε δαπάνες στις οποίες έχει προβεί προκειμένου να αποκτήσει το σχετικό εισόδημα από αλλοδαπά μερίσματα. Εάν εφαρμόζονται στη συγκεκριμένη αλλοδαπή εταιρία οι διατάξεις EAE, η εταιρία-μέτοχος θα φορολογείται ως προς το μη διανεμημένο εισόδημα

αμφίβολης προέλευσης που λαμβάνει από την αλλοδαπή εταιρία. Στην περίπτωση αυτή η απαλλαγή του 95% δεν εφαρμόζεται στο μέρισμα που θεωρείται ότι έχει διανεμηθεί αλλά στο μέρισμα που έχει ληφθεί πράγματι από τις εν λόγω αλλοδαπές εταιρίες. Όσον αφορά τα μερίσματα που λαμβάνονται από εγχώριες εταιρίες, όλες οι δαπάνες που συνδέονται άμεσα με την απόκτηση ή διατήρηση των απαλλασσόμενων μετοχών της διανέμουσας εταιρίας είναι μη εκπιπτόμενες (Τμήμα 3 γ του Νόμου περί Φόρου Εισοδήματος).

Το κέρδος που προκύπτει από τη διάθεση μετοχών εγχώριων ή αλλοδαπών εταιριών απαλλάσσεται προκειμένου να αποφεύγεται η διπλή φορολόγηση και οι απώλειες κεφαλαίου λόγω της διάθεσης αυτής δεν εκπίπτουν. Σύμφωνα με τις νέες διατάξεις, η παλαιότερη δυνατότητα απόσβεσης μόνιμης μείωσης της αξίας μετοχών δεν αναγνωρίζεται πλέον για φορολογικούς σκοπούς. Ωστόσο, εφόσον είχε πραγματοποιηθεί ήδη σχετική απόσβεση πριν από την έναρξη της ισχύος των νέων διατάξεων, η επακόλουθη αύξηση της αξίας των μετοχών αυτών ή υπεραξία από τη διάθεσή τους θα λαμβάνεται εκ νέου υπόψη και συνεπώς θα φορολογείται.

Οι νέες διατάξεις περί ανεπάρκειας κεφαλαίου επιβάλλουν αυστηρότερα όρια στη δυνατότητα έκπτωσης των καταβαλλόμενων τόκων, στο βαθμό που οι καταβολές πραγματοποιούνται προς αλλοδαπούς και εγχώριους μετόχους. Οι κατωτέρω λόγοι χρέους/ιδίου κεφαλαίου θεωρούνται αποδεκτοί :

- 3/1 για τις εταιρίες των οποίων η κύρια δραστηριότητα συνίσταται στην κατοχή μετοχών σε άλλες εταιρίες και τη χρηματοδότηση των εταιριών αυτών ή των οποίων τα στοιχεία του ενεργητικού περιλαμβάνουν σε ποσοστό άνω του 75% συμμετοχές σε άλλες εταιρίες, και
- 1.5/1 για οποιαδήποτε άλλη εταιρία.

Εφόσον το τμήμα που προορίζεται για τη χρηματοδότηση του χρέους θεωρείται υπερβολικό, οι καταβαλλόμενοι τόκοι ανακατατάσσονται ως έμμεσα μερίσματα.

I. Περαιτέρω στοιχεία σχετικά με τη λειτουργία της νομοθεσίας ΕΑΕ

1. Ποιο εισόδημα καλύπτεται από τη *Hinzurechnungsbesteuerung*; (Σημ. μετ.: = εισόδημα της αλλοδαπής εταιρίας που προστίθεται στη φορολογική βάση στη Γερμανία)

Το άρθρο 8 (1) του Νόμου περί Φορολογίας Πράξεων Αλλοδαπής (*Außensteuergesetz - AStG*) προσδιορίζει τα εισοδήματα που δεν υπόκειται στη *Hinzurechnungsbesteuerung*. Είναι κυρίως εισοδήματα που προέρχονται από την ενεργητική επαγγελματική δραστηριότητα αλλοδαπής εταιρίας, λ.χ. από τη συμμετοχή της στη γενική οικονομική δραστηριότητα. Το εισόδημα που προστίθεται στη φορολογική βάση στη Γερμανία περιλαμβάνει συνεπώς κάθε εισόδημα που δεν προέρχεται από ενεργητική επαγγελματική δραστηριότητα στο εξωτερικό, όπως μερίσματα, δικαιώματα και τόκους. Μόνον η εξέταση της εκάστοτε κατάστασης επιτρέπει την διάκριση μεταξύ ενεργητικού και παθητικού εισοδήματος. Ο ρόλος της αλλοδαπής εταιρίας στην απόκτηση του εισοδήματος έχει αποφασιστική σημασία εν προκειμένω. Για την ορθή κατάταξη του εισοδήματος επιβάλλεται να αναλύεται το εισόδημα της αλλοδαπής εταιρίας σύμφωνα με τον κατάλογο δραστηριοτήτων που παρατίθεται στο άρθρο 8 (1) του Νόμου περί Φορολογίας που συνδέεται με Αλλοδαπούς.

2. Σχέση μεταξύ της *Hinzurechnungsbesteuerung* και των συμφωνιών για την αποφυγή της διπλής φορολόγησης

Η *Hinzurechnungsbesteuerung* δεν εφαρμόζεται στην περίπτωση που τα πράγματι διανεμόμενα κέρδη απαλλάσσονται βάσει συμφωνίας για την αποφυγή της διπλής φορολόγησης. Τα κέρδη που διανέμει αλλοδαπή εταιρία σε εταιρία εγκατεστημένη στη Γερμανία είναι δυνατόν να απαλλάσσονται βάσει (παλαιών συνήθως) συμφωνιών, εφόσον η εγκατεστημένη στη Γερμανία εταιρία κατέχει το 10% τουλάχιστον του κεφαλαίου της διανεμούσας εταιρίας (εφαρμογή της μεθόδου απαλλαγής των διανεμόμενων κερδών). Η φορολογική απαλλαγή εξαρτάται από την προϋπόθεση ότι το εισόδημα της αλλοδαπής εταιρίας προέρχεται από ενεργητική επαγγελματική δραστηριότητα.

Οι συμφωνίες για την αποφυγή της διπλής φορολόγησης δεν προβλέπουν φορολογική απαλλαγή για το «εισόδημα επενδύσεων κεφαλαίου» (εισόδημα που προέρχεται από την κατοχή, διαχείριση, διατήρηση ή αύξηση της αξίας ως μέσων πληρωμής, απαιτήσεων, τίτλων, συμμετοχών ή ανάλογων στοιχείων ενεργητικού). Ο περιορισμός αυτός της προαναφερόμενης απαλλαγής ισχύει εφόσον τα κέρδη στα οποία βασίζεται το «εισόδημα επενδύσεων κεφαλαίου» αντιστοιχούν σε άνω του 10% του συνολικού εισοδήματος της αλλοδαπής εταιρίας που αποτελεί τμήμα του ενδιάμεσου εισοδήματος ή υπερβαίνουν τα 120.000 γερμανικά μάρκα. Ανεξάρτητα από την ύπαρξη συμφωνίας για την αποφυγή της διπλής φορολόγησης, το εισόδημα (τόκοι) από επενδυτικές συναλλαγές περιλαμβάνεται στο πρόσθετο ποσό, εκτός εάν προέρχεται από πράξη η οποία συμβάλλει σε ενεργητική επαγγελματική δραστηριότητα (μη χρηματοοικονομικού χαρακτήρα) της αλλοδαπής εταιρίας. Ωστόσο, μόνο το 80% του εισοδήματος που προέρχεται από τη χρηματοδότηση εταιριών ενός ομίλου υπόκειται σε φόρο. Το αποτέλεσμα είναι πραγματική φορολόγηση της τάξεως του 30%. Ο συντελεστής αυτός αντιστοιχούσε σε γενικές γραμμές στη φορολογική επιβάρυνση που οδηγούσε στην εφαρμογή της *Hinzurechnungsbesteuerung*.

Το εισόδημα από εταιρία εγκατεστημένη στην αλλοδαπή, στην οποία γερμανική εταιρία κατέχει 10% τουλάχιστον του κεφαλαίου, δεν συνιστά «εισόδημα επενδύσεων κεφαλαίου» εάν το εισόδημα έχει φορολογηθεί με συντελεστή τουλάχιστον 25%.

3. Πώς καθορίζεται το ενδιάμεσο εισόδημα;

Η *Hinzurechnungsbesteuerung* βασίζεται στο παθητικό εισόδημα που προστίθεται στη φορολογική βάση στη Γερμανία («*Hinzurechnungsbetrag*»). Το πρόσθετο ποσό ισούται με το συνολικό παθητικό εισόδημα της αλλοδαπής εταιρίας μετά την έκπτωση των φόρων επί του εν λόγω εισοδήματος. Το συνολικό εισόδημα προσδιορίζεται σύμφωνα με τη γερμανική φορολογική νομοθεσία. Εάν η αλλοδαπή εταιρία έχει τόσο ενεργητικό όσο και παθητικό εισόδημα, το εισόδημα από την ενεργητική επαγγελματική δραστηριότητα πρέπει να εκπίπτει από το συνολικό ποσό. Εφόσον το εισόδημα από την ενεργητική επαγγελματική δραστηριότητα και το παθητικό εισόδημα συνδέονται τόσο στενά ώστε δεν είναι δυνατή η διάκριση μεταξύ τους, το συνολικό εισόδημα πρέπει να διανέμεται ανάλογα με τον κύκλο εργασιών, με την προϋπόθεση ότι δεν υφίσταται άλλο καταλληλότερο κριτήριο διανομής.

4. «Χαμηλή» φορολογία

Η φορολογία δεν θεωρείται «χαμηλή» εφόσον το εισόδημα από την αλλοδαπή εταιρία που προσδιορίζεται σύμφωνα με τη γερμανική φορολογική νομοθεσία υπόκειται σε φόρο εισοδήματος τουλάχιστον 25% είτε στη χώρα στην οποία η αλλοδαπή εταιρία ασκεί πράγματι τη διαχείριση είτε στη χώρα στην οποία η αλλοδαπή εταιρία έχει την έδρα της.

Ο Νόμος περί Φορολογικών Μειώσεων (*Steuersenkungsgesetz - StSenkG*) διευκρινίζει το άρθρο 8 (3) του Νόμου περί Φορολογίας Αλλοδαπής, αλλά δεν μεταβάλλει την ουσία του. Η διάταξη αυτή έχει πλέον ως εξής :

«Υφίσταται χαμηλή φορολογία εφόσον το εισόδημα στο κράτος στο οποίο ασκείται πράγματι η διαχείριση και στο κράτος στο οποίο η αλλοδαπή εταιρία έχει την έδρα της υπόκειται αντιστοίχως σε φόρο εισοδήματος εταιριών κάτω του 25%,...»

Αυτό σημαίνει ότι, στην περίπτωση που αλλοδαπή εταιρία έχει την έδρα της (= είναι καταχωρημένη στο εμπορικό μητρώο) σε μία χώρα και ασκεί πράγματι τη διαχείριση από άλλη – δηλαδή διαθέτει διττή εγκατάσταση, πράγμα σπάνιο στην πράξη – και το ίδιο εισόδημα φορολογείται και στις δύο αλλοδαπές χώρες, η *Hinzurechnungsbesteuerung* πρέπει να εφαρμόζεται μόνον εφόσον η φορολογία είναι «χαμηλή» τόσο στη χώρα της έδρας όσο και στη χώρα της πραγματικής διαχείρισης. Δεν ισχύει συνεπώς η *Hinzurechnungsbesteuerung* εάν το εν λόγω εισόδημα φορολογείται με «υψηλό» συντελεστή στη μία τουλάχιστον χώρα.

Στον κατωτέρω πίνακα δίνονται σχετικά παραδείγματα :

	Φόρος εισοδήματος		Εφαρμογή της <i>Hinzurechnungs- besteuerung</i>
	Στη χώρα της έδρας σε %	Στη χώρα της διαχείρισης σε %	
1	0	0	Ναι
2	0	24	Ναι
3	0	25	Όχι
4	10	20	Ναι
5	10	25	Όχι
6	24,9	24,9	Ναι

5. Φορολογικός συντελεστής

Ο φορολογικός συντελεστής του πρόσθετου ποσού ισούται με 38% και το εν λόγω ποσό προστίθεται στο συνήθη φόρο που επιβάλλεται εκ του νόμου στο εισόδημα των εταιριών. Το άρθρο 8(β) του Νόμου περί Φόρου Εισοδήματος Εταιριών (*Körperschaftssteuergesetz - KStG*), που αφορά την απαλλαγή των μερισμάτων, δεν εφαρμόζεται στο πρόσθετο ποσό.

6. Άλλες διατάξεις κατά των καταχρήσεων (άρθρο 42 του Γενικού Φορολογικού Κώδικα)

Εφόσον η νομική διάρθρωση, μορφή ή σύστημα που έχουν επιλεγεί είναι σαφώς τεχνητά – λ.χ. εάν δεν υπάρχουν πραγματικοί, μη φορολογικοί λόγοι για την επιλογή της συγκεκριμένης διάρθρωσης, μορφής ή συστήματος και εάν το καθαρό οικονομικό αποτέλεσμα είναι ταυτόσημο με εκείνο που θα προέκυπτε από την άμεση γενεσιουργό αιτία του φόρου – η φορολογική υποχρέωση γεννάται κατά τον αυτό τρόπο με τον οποίο θα είχε γεννηθεί με νομική διάρθρωση, μορφή ή σύστημα κατάλληλα για τις σχετικές οικονομικές πράξεις. Σε περίπτωση κατάχρησης μέσω ακατάλληλης (τεχνητής) νομικής διάρθρωσης, μορφής ή συστήματος, η φορολογία δεν βασίζεται στην πραγματική γενεσιουργό αιτία του φόρου, αλλά μάλλον στη θεωρούμενη ως καταλληλότερη νομική διάρθρωση, μορφή ή σύστημα.

II. Άρθρο 8(β) παράγραφος 5 του Νόμου περί Φόρου Εισοδήματος Εταιριών (5% των αλλοδαπών μερισμάτων θεωρούνται ως μη εκπιπτόμενες επαγγελματικές δαπάνες)

Σύμφωνα με το άρθρο 8(β) παράγραφος 5 του Νόμου περί Φόρου Εισοδήματος Εταιριών, κατ' αποκοπή ποσοστό 5% των μερισμάτων θεωρείται ως μη εκπιπτόμενες επαγγελματικές δαπάνες. Εάν οι επαγγελματικές δαπάνες υπερβαίνουν το 5% των μερισμάτων, η είσπραξη μερισμάτων από αλλοδαπές θυγατρικές εταιρίες αντιμετωπίζεται ευνοϊκότερα από την είσπραξη από εγχώριες θυγατρικές· εάν οι επαγγελματικές δαπάνες είναι χαμηλότερες, ωστόσο, η είσπραξη από εγχώριες θυγατρικές αντιμετωπίζεται ευνοϊκότερα από την είσπραξη από αλλοδαπές θυγατρικές. Είναι αδύνατον να κριθεί ποιες αντιμετωπίζονται γενικά ευνοϊκότερα, οι εγχώριες ή οι αλλοδαπές θυγατρικές.

Η εφαρμογή κατ' αποκοπή ποσοστού μη εκπιπτόμενων επαγγελματικών δαπανών αποτελεί απλουστευτικό μέτρο σύμφωνο με το άρθρο 4 παράγραφος 2 της οδηγίας «μητρικές-θυγατρικές εταιρίες», που καθορίζει το ποσοστό αυτό στο 5% των κερδών τα οποία διανέμει η θυγατρική.

**ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΤΩΝ ΔΥΟ ΜΕΤΡΩΝ ΤΟΥ ΟΛΛΑΝΔΙΚΟΥ ΦΟΡΟΛΟΓΙΚΟΥ
ΠΛΑΙΣΙΟΥ (ΝΦΠ)**

Ολλανδικές Αντίλλες – Φορολογική μεταχείριση των εταιρειών χαρτοφυλακίου δυνάμει του ΝΦΠ (Νέου Φορολογικού Πλαισίου)

Ιστορικό

Τον Δεκέμβριο του 1999, οι Ολλανδικές Αντίλλες θέσπισαν μια σειρά φορολογικών μεταρρυθμίσεων, τροποποιώντας το διάταγμα για τον φόρο επί των κερδών και εκδίδοντας νέο διάταγμα για τη φορολογία των μερισμάτων δυνάμει Νέου Φορολογικού Πλαισίου (ΝΦΠ). Τα νέα αυτά φορολογικά διατάγματα, που στοχεύουν σε μεγαλύτερη διαφάνεια, άρχισαν να ισχύουν από την 1η Ιανουαρίου 2000, οι δε διατάξεις προβλέπεται να εφαρμοστούν με αναδρομική ισχύ από την 1η Ιανουαρίου 2001.

Το νέο διάταγμα για τη φορολογία των μερισμάτων θεσπίζει παρακράτηση φόρου επί των μερισμάτων, με συντελεστή 10% επί του μικτού μερίσματος. Όμως η παρακράτηση φόρου επί των μερισμάτων δεν έχει ακόμα τεθεί σε εφαρμογή¹.

Τον Δεκέμβριο του 2000 οι Κάτω Χώρες και οι Ολλανδικές Αντίλλες συνήψαν συμφωνία η οποία συν τοις άλλοις περιλαμβάνει υπόσχεση των Ολλανδικών Αντιλλών να ευθυγραμμίσουν (και να διατηρήσουν ευθυγραμμισμένη) τη νομοθεσία τους προς τις αρχές της (διεθνούς) φορολογίας της ΕΕ και του ΟΟΣΑ, να προσχωρήσουν στην διαδικασία του ΟΟΣΑ για τον επιζήμιο φορολογικό ανταγωνισμό (οι Ολλανδικές Αντίλλες δεσμεύθηκαν εν προκειμένω τον Νοέμβριο του 2000), καθώς και την υπόσχεση να συνεργαστούν για την επίτευξη των αρχών στις οποίες βασίζεται η οδηγία για τη φορολόγηση των αποταμιεύσεων. Επίσης, η συμφωνία συνεπάγεται για τις Κάτω Χώρες την τροποποίηση του φορολογικού τους κανονισμού. Η τροπολογία κατετέθη πρόσφατα στο Κοινοβούλιο, αναμένεται δε ότι το Κοινοβούλιο θα έχει δεχθεί την τροποποίηση μέχρι τα τέλη του 2001. Οι Ολλανδικές Αντίλλες έθεσαν εξ αρχής ως προϋπόθεση της εφαρμογής του ΝΦΠ την αποδοχή της τροποποίησης του φορολογικού κανονισμού από το Κοινοβούλιο.

¹ Η ημερομηνία ενάρξεως ισχύος του διατάγματος για τη φορολογία των μερισμάτων εξαρτάται από διάφορες πτυχές, μεταξύ των οποίων και η πολιτική των Ολλανδικών Αντιλλών όσον αφορά τις συνθήκες.

1. Η απαλλαγή των συμμετοχών δεν απαιτεί ούτε να υπόκειται η μή εγκατεστημένη εταιρεία στην επί των κερδών φορολογία, συμπεριλαμβανομένης και της φορολογίας στην χώρα καταγωγής της, ούτε να έχει διατηρήσει στην κατοχή της τη συμμετοχή αυτή για ορισμένο διάστημα πριν από τη γένεση του εισοδήματος.
2. Μείωση του παρακρατουμένου φόρου επί των μερισμάτων προβλέπεται όταν μερίσματα προερχόμενα από το εξωτερικό μεταβιβάζονται μέσω της εταιρείας των Ολλανδικών Αντιλλών στον αλλοδαπό δικαιούχο τους, υπό τον όρον ότι επί των μερισμάτων αυτών έχει ήδη παρακρατηθεί φόρος τουλάχιστον 5% στο εξωτερικό.
3. **Ορισμένες διανομές μερισμάτων απαλλάσσονται από την παρακράτηση φόρου, μεταξύ των οποίων και τα μερίσματα που καταβάλλονται σε περίπτωση εκκαθάρισης καθώς και αυτά που καταβάλλονται από**
 - εταιρείες των οποίων οι μετοχές είναι εισηγμένες σε ανεγνωρισμένο χρηματιστήριο
 - απαλλασσόμενες εταιρείες
 - εξωχώριες εταιρείες (offshore)
 - εταιρείες που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του διατάγματος για τη νηολόγηση σκαφών.
4. Επί πλέον, προβλέπονται απαλλαγές για τα καταβαλλόμενα μερίσματα από εταιρεία των Ολλανδικών Αντιλλών σε αλλοδαπή εταιρεία η οποία κατέχει τουλάχιστον το 25% των μετοχών ή των δικαιωμάτων ψήφου στη συγκεκριμένη εταιρεία των Ολλανδικών Αντιλλών για συνεχές διάστημα ενός τουλάχιστον έτους.
5. Η παρακράτηση φόρου επί των μερισμάτων δεν έχει ακόμη τεθεί σε εφαρμογή¹, όταν όμως τεθεί οι φορολογούμενοι θα έχουν το δικαίωμα να επιλέξουν δωδεκάμηνη περίοδο «κεκτημένων δικαιωμάτων».

¹ Η ημερομηνία ενάρξεως ισχύος του διατάγματος για τη φορολογία των μερισμάτων εξαρτάται από διάφορες πτυχές, μεταξύ των οποίων και η πολιτική των Ολλανδικών Αντιλλών όσον αφορά τις συνθήκες.

Φορολογικά πλεονεκτήματα

Οι εταιρείες των Ολλανδικών Αντιλλών απαλλάσσονται του φόρου επί των κερδών για όλα τα εισοδήματα (μερίσματα, κεφαλαιουχικά κέρδη, διανεμόμενα κέρδη κ.λ.π.) που απορρέουν από συμμετοχή σε εγκατεστημένη εταιρεία, καθώς και για το 95% των εσόδων που προκύπτουν από συμμετοχή σε μη εγκατεστημένη εταιρεία. Συμμετοχή σε «Απαλλασσόμενη Εταιρεία των Ολλανδικών Αντιλλών» θεωρείται ως συμμετοχή σε μη εγκατεστημένη εταιρεία.

Η μείωση ή/και η απαλλαγή από παρακρατούμενο φόρο επί των μερισμάτων (κανονικός συντελεστής: 10% του μικτού μερίσματος) προβλέπεται υπό συγκεκριμένες προϋποθέσεις (σχετιζόμενες επί παραδείγματι με την προέλευση και τον προορισμό του μερίσματος, τον τύπο της διανέμουσας εταιρείας και το μέγεθος του μερίσματος) περί των οποίων ο λόγος ανωτέρω.

Ολλανδικές Αντίλλες – Απαλλασσόμενες εταιρείες δυνάμει του ΝΦΠ

Ιστορικό

Τον Δεκέμβριο του 1999, οι Ολλανδικές Αντίλλες θέσπισαν μια σειρά φορολογικών μεταρρυθμίσεων, τροποποιώντας το διάταγμα για τον φόρο επί των κερδών και εκδίδοντας νέο διάταγμα για τη φορολογία των μερισμάτων δυνάμει του Νέου Φορολογικού Πλαισίου (ΝΦΠ). Το ΝΦΠ, το οποίο στοχεύει σε μεγαλύτερη διαφάνεια, άρχισε να ισχύει την 1η Ιανουαρίου 2000. Η ημερομηνία ουσιαστικής εφαρμογής των διατάξεων του ΝΦΠ παρατάθηκε για ένα ακόμα έτος, από την 1η Ιανουαρίου 2000 έως την 1η Ιανουαρίου 2001. Θα πρέπει στα πλαίσια αυτά να σημειωθεί ότι οι περισσότερες διατάξεις προβλέπεται να εφαρμοστούν με αναδρομική ισχύ από την 1η Ιανουαρίου 2001¹.

Το τροποποιημένο διάταγμα για τον φόρο επί των κερδών εθέσπισε νέο καθεστώς, την «Απαλλασσόμενη Εταιρεία των Ολλανδικών Αντιλλών». Η απαλλασσόμενη εταιρεία δεν έχει σχεδιαστεί ως υποκατάστατο των υφισταμένων καθεστώτων εξωχώριων εταιριών (offshore) F020 και F023. Τα υφιστάμενα φορολογικά καθεστώτα offshore δεν καταργήθηκαν από 1ης Ιανουαρίου 2000. Τα καθεστώτα offshore συνέχισαν να ισχύουν τυπικά και ουσιαστικά, θα καταργηθούν δε (πλην των ρητρών για τα «κεκτημένα δικαιώματα») την στιγμή που το ΝΦΠ θα τεθεί τυπικά και ουσιαστικά σε εφαρμογή.

Τον Δεκέμβριο του 2000 οι Κάτω Χώρες και οι Ολλανδικές Αντίλλες συνήψαν συμφωνία η οποία συν τοις άλλοις περιλαμβάνει υπόσχεση των Ολλανδικών Αντιλλών να ευθυγραμμίσουν (και να διατηρήσουν ευθυγραμμισμένη) τη νομοθεσία τους προς τις αρχές της (διεθνούς) φορολογίας της ΕΕ και του ΟΟΣΑ, να προσχωρήσουν στην διαδικασία του ΟΟΣΑ για τον επιζήμιο φορολογικό ανταγωνισμό (οι Ολλανδικές Αντίλλες δεσμεύθηκαν εν προκειμένω τον Νοέμβριο του 2000), καθώς και την υπόσχεση να συνεργαστούν για την επίτευξη των αρχών στις οποίες βασίζεται η οδηγία για τη φορολόγηση των αποταμιεύσεων. Επίσης, η συμφωνία συνεπάγεται για τις Κάτω Χώρες την τροποποίηση του φορολογικού τους κανονισμού. Η τροπολογία κατετέθη πρόσφατα στο Κοινοβούλιο, αναμένεται δε ότι το Κοινοβούλιο θα έχει δεχθεί την τροποποίηση μέχρι τα τέλη του 2001. Οι Ολλανδικές Αντίλλες έθεσαν εξ αρχής ως προϋπόθεση της εφαρμογής του ΝΦΠ την αποδοχή της τροποποίησης του φορολογικού κανονισμού από το Κοινοβούλιο.

¹ Η ημερομηνία ενάρξεως ισχύος του διατάγματος για τη φορολογία των μερισμάτων εξαρτάται από διάφορες πτυχές, μεταξύ των οποίων και η πολιτική των Ολλανδικών Αντιλλών όσον αφορά τις συνθήκες.

Σχετικές Προϋποθέσεις

1. Η διοίκηση της Απαλλασσόμενης εταιρίας των Ολλανδικών Αντιλλών πρέπει να τηρεί βιβλίο στο οποίο καταχωρούνται τα ονόματα και οι διευθύνσεις όλων των μετόχων που κατέχουν άνω του 5% του καταβεβλημένου κεφαλαίου της εταιρίας.
2. Η συμμετοχή στη διοίκηση μιας απαλλασσόμενης εταιρίας περιορίζεται στους μόνιμους κατοίκους (φυσικά πρόσωπα και αναγνωρισμένα γραφεία εκπροσώπησης) των Ολλανδικών Αντιλλών. Υπό ορισμένους όρους μπορούν και μη μόνιμοι κάτοικοι να συμμετάσχουν στη διοίκηση.
3. Τα λογιστικά βιβλία και οι λογαριασμοί πρέπει να ελέγχονται από ανεξάρτητο εμπειρογνώμονα ο οποίος πρέπει να εκδίδει γνώμη αναγνωρισμένου ελεγκτή.
4. Η εταιρία δεν μπορεί να είναι τράπεζα ή άλλο χρηματοπιστωτικό ίδρυμα που υπόκειται στην εποπτεία της Τράπεζας των Ολλανδικών Αντιλλών.
5. Σκοπός της εταιρίας, τόσο στο καταστατικό της όσο και στην πρακτική της, πρέπει να είναι αποκλειστικά, ή σχεδόν αποκλειστικά,
 - η παροχή πιστώσεων και η επένδυση κεφαλαίων
 - η παροχή χρηματοοικονομικών υπηρεσιών
 - η εκτέλεση όλων των πράξεων που απορρέουν από τους δηλωμένους στόχους της.
6. Η απαλλασσόμενη εταιρία είναι προσιτή τόσο στους μόνιμους όσο και στους μη μόνιμους κατοίκους.

Φορολογικά πλεονεκτήματα

Δυνάμει του νέου καθεστώτος η Απαλλασσόμενη Εταιρία των Ολλανδικών Αντιλλών απαλλάσσεται τόσο από τον φόρο επί των κερδών, ο κατ'αποκοπήν συντελεστής του οποίου ανέρχεται σε 30% (34,5% συμπεριλαμβανομένης της προσαύξησης 15% που επιβάλλεται στη νήσο), όσο και από τον φόρο που παρακρατείται επί των μερισμάτων, του οποίου ο συντελεστής ανέρχεται σε 10%. Οι προαναφερόμενοι συντελεστές εφαρμόζονται δυνάμει του ΝΦΠ.

**ΣΥΝΟΨΗ ΕΝΗΜΕΡΩΜΕΝΩΝ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ ΠΟΥ ΔΙΑΒΙΒΑΣΑΝ ΤΑ ΚΡΑΤΗ ΜΕΛΗ
ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΩΝ ΕΠΙΖΗΜΙΩΝ ΜΕΤΡΩΝ ΤΟΥΣ,
ΠΕΡΙΛΑΜΒΑΝΟΜΕΝΩΝ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΚΡΑΤΗ ΜΕΛΗ**

ΑΥΣΤΡΙΑ

Προς :
την κα Sue Babiker

Ημερομηνία:
9 Οκτωβρίου 2001

από τον:
Δρα Kuttin

Θέμα:
Κατάργηση των επιζήμιων μέτρων

Αγαπητή Sue,

Στην επιστολή μας της 26ης Απριλίου 2001 ανακοινώσαμε ήδη τα μέτρα που σκόπευε να λάβει η Αυστρία. Η διαδικασία τροποποίησης του τμήματος 10 παράγραφος 3 του νόμου περί φόρου εισοδήματος επιχειρήσεων έχει αρχίσει και συνεπώς δεν θα υπάρξουν νέοι δικαιούχοι μετά τις 31 Δεκεμβρίου 2001.

Με εκτίμηση.

MINISTERE DES FINANCES

Bruxelles, Οκτωβρίου 2001



Avenue de la Colombie, 8
10100 Bruxelles

PAUL HATRY

Votre correspondant : Paul Hatry

Tel. : 02 660 00 67

Fax : 02 660 72 27

Κυρία PRIMAROLO
Πρόεδρο της Ομάδας του Κώδικα
Δεοντολογίας
c/o Sue Babiker
H.M. Treasury
Parliament Street
LONDON SW1P 3AG
Ηνωμένο Βασίλειο

Κυρία Πρόεδρε,

Σε απάντηση του αιτήματος που διατυπώσατε στις 26 Σεπτεμβρίου 2001, σας διαβιβάζω κατωτέρω περιγραφή των μέτρων τα οποία προτίθεται να λάβει το Βέλγιο προκειμένου να τηρήσει, στο θέμα της κατάργησης των επιζήμιων μέτρων, τις δεσμεύσεις τις οποίες είχε αναλάβει κατά τη διάρκεια του Συμβουλίου «Ecofin» της 26ης και 27ης Νοεμβρίου 2000.

- Προκαταρκτική παρατήρηση

Η βελγική κυβέρνηση δρομολόγησε πρόσφατα μια εκτεταμένη μεταρρύθμιση της φορολογίας των επιχειρήσεων. Η μεταρρύθμιση αυτή, εμφανέστερη πτυχή της οποίας είναι η μείωση του ονομαστικού φορολογικού συντελεστή από 40,17% σε 33,99%, εγκρίθηκε από το Συμβούλιο των Υπουργών στις αρχές Οκτωβρίου του 2001. Το νομοσχέδιο που αφορά την εν λόγω μεταρρύθμιση πρόκειται σύντομα να κατατεθεί στο βελγικό Κοινοβούλιο. Για δύο από τις πράξεις κατάργησης επιζήμιων μέτρων που περιγράφονται κατωτέρω θα εκδοθεί νόμος και συνεπώς θα μπορούσαν είτε να ενσωματωθούν στο μεταρρυθμιστικό νομοσχέδιο που κατέθεσε η βελγική κυβέρνηση, είτε να λάβουν τη μορφή πρότασης νόμου με κοινοβουλευτική πρωτοβουλία, η οποία κατά το μάλλον και ήττον θα συμπαρομαρτεί την μεταρρύθμιση της φορολογίας των επιχειρήσεων.

- Κατάργηση των επιζήμιων μέτρων

Η έκθεση της Ομάδας του Κώδικα Δεοντολογίας με ημερομηνία 23 Νοεμβρίου 1999 (SN 4901/99) εντόπιζε 5 βελγικά φορολογικά μέτρα που ενείχαν επιζήμια χαρακτηριστικά: τα συντονιστικά κέντρα, τα κέντρα διανομής, τα κέντρα υπηρεσιών, το καθεστώς των αμερικανικών εταιρειών πωλήσεων στη διεθνή αγορά (US Foreign Sales Companies) και τις αποφάσεις (rulings) σχετικά με το «άτυπο κεφάλαιο».

- Συντονιστικά κέντρα

Η σταδιακή κατάργηση των συντονιστικών κέντρων απαιτεί την έκδοση νόμου. Ωστόσο, τα ένδικα μέσα που εκίνησε η Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατά του Βελγίου στο πλαίσιο των κρατικών ενισχύσεων καθιστά αδύνατη κάθε συνεργασία της χώρας μας στα πλαίσια της Ομάδας του Κώδικα Δεοντολογίας. Πράγματι, το Βέλγιο οφείλει πλέον να προβεί σε δύο διαβήματα: σε ένα διάβημα δικαστικό, το οποίο κατά πάσα πιθανότητα θα καταλήξει ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, και σε ένα πολιτικής φύσεως στους κόλπους της Ομάδας του Κώδικα Δεοντολογίας. Το Βέλγιο δεν μπορεί να επιδοθεί και στις δύο αυτές ενέργειες ταυτόχρονα, διότι η ενδεχόμενη έγκριση από μέρους του πράξεων κατάργησης επιζήμιων μέτρων σε επίπεδο Κώδικα Δεοντολογίας, δυνατόν να στοιχειοθετήσει δυσμενές δεδομένο για τη χώρα κατά τη συζήτηση περί σκοπίμων μέτρων στα πλαίσια της δικαστικής διαδικασίας για τις «κρατικές ενισχύσεις». Το Βέλγιο κρίνει συνεπώς ότι δεν θα πρέπει να αρχίσει αμέσως την κατάργηση του καθεστώτος των συντονιστικών κέντρων.

- **Κέντρα διανομής και υπηρεσιών**

Οι διοικητικές εγκύκλιοι που θεσπίζουν τα δύο αυτά καθεστώτα πρόκειται να τροποποιηθούν ως ακολούθως:

- το «κόστος συν» θα υπολογίζεται για κάθε μεμονωμένη περίπτωση αναλόγως της πραγματικής ή ουσιαστικής κατάστασης της επιχείρησης που ζητεί την εφαρμογή του καθεστώτος,
- η βάση επί της οποίας υπολογίζεται το «κόστος συν» θα συμπεριλαμβάνει όλες τις δαπάνες που αναλαμβάνει το κέντρο.

- **Καθεστώς των αμερικανικών εταιρειών πωλήσεων στην διεθνή αγορά (FSC)**

Από τις πρόσφατες εξελίξεις στο επίπεδο του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου προκύπτει ότι οι Ηνωμένες Πολιτείες θα υποχρεωθούν να τροποποιήσουν το οικείο καθεστώς FSC προκειμένου να συμμορφωθούν προς τους κανόνες του εν λόγω οργανισμού. Μόλις ο Παγκόσμιος Οργανισμός Εμπορίου αποφασίσει οριστικά όσον αφορά το αμερικανικό καθεστώς των FSC και οι ΗΠΑ συμμορφωθούν, το Βέλγιο θα καταργήσει το συνοδευτικό του φορολογικό καθεστώς.

- **Αποφάσεις (rulings) περί «ατύπου κεφαλαίου»**

Κατά την έγκριση της έκθεσης της Ομάδας του Κώδικα Δεοντολογίας με ημερομηνία 23 Νοεμβρίου 1999 (SN 4901/99), το Βέλγιο αρνήθηκε σταθερά τον επιζήμιο χαρακτήρα του καθεστώτος αυτού, διότι η αρχή του ατύπου κεφαλαίου πρόκειται να γίνει δεκτή ως πρότυπο IAS (International Accounting Standards). Παρ'όλ'αυτά, το Βέλγιο σκοπεύει να παράσχει στο καθεστώς αυτό αδιαφιλονίκητη νομική βάση. Ένας νέος νόμος (βλέπε προκαταρκτική παρατήρηση) θα αντικαταστήσει το διάταγμα του αντιβασιλέως που χρονολογείται από το 1831. Όσον αφορά το καθαυτό φορολογικό καθεστώς, στο εξής θα χορηγείται για κάθε μεμονωμένη περίπτωση αναλόγως της πραγματικής ή ουσιαστικής κατάστασης της επιχείρησης, η δε απόφαση για τη χορήγηση του καθεστώτος αυτού θα κοινοποιείται στο κράτος μέλος όπου έχει την έδρα της η μητρική εταιρεία.

Με εξαιρετική εκτίμηση.

Paul Hatry
Προσωπικός αντιπρόσωπος του Υπουργού
Οικονομικών
παρά τη ΕΕ
Πρώην Υπουργός Οικονομικών
Επίτιμος Γερουσιαστής

Αντίγραφο : Κύριον Michael Graf, Γραμματεία του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης

25 Οκτωβρίου 2001

ΑΑΜ 21 Εταιρίες χαρτοφυλακίου

Με το νόμο αριθ. 282 της 25ης Απριλίου 2001 τροποποιήθηκε το καθεστώς των εταιριών χαρτοφυλακίου από την 1η Ιουλίου 2001. Οι νέες διατάξεις αφορούν τόσο τους «υφιστάμενους δικαιούχους» όσο και τους «νέους δικαιούχους».

Σύμφωνα με τις γενικές διατάξεις, τα μερίσματα που καταβάλλει εταιρία εγκατεστημένη στη Δανία υπόκεινται σε παρακράτηση φόρου με συντελεστή 28%. Ο συντελεστής αυτός μπορεί να μειωθεί με συμφωνία για την αποφυγή της διπλής φορολόγησης.

Ωστόσο, τα μερίσματα απαλλάσσονται από την παρακράτηση φόρου εφόσον καταβάλλονται σε μητρική εταιρία η οποία κατέχει το 25% τουλάχιστον του μετοχικού κεφαλαίου της πληρώτριας εταιρίας επί συνεχές διάστημα τουλάχιστον ενός έτους, κατά τη διάρκεια του οποίου λαμβάνει χώρα και η πληρωμή τους.

Σύμφωνα με τις διατάξεις που ίσχυαν στις 30 Ιουνίου 2001, η απαλλαγή αφορούσε τα μερίσματα που καταβάλλονταν σε μητρική εταιρία, ανεξάρτητα από το εάν η εν λόγω εταιρία ήταν εγκατεστημένη στη Δανία ή σε οποιοδήποτε άλλο κράτος.

Μετά την τροποποίηση η απαλλαγή αφορά μόνο τα μερίσματα που καταβάλλονται σε αλλοδαπή μητρική εταιρία εάν η Δανία καταργήσει ή μειώσει τη φορολογία των μερισμάτων σύμφωνα με την οδηγία της ΕΕ για τις μητρικές και θυγατρικές εταιρίες ή δανική συμφωνία για την αποφυγή της διπλής φορολόγησης.

Κατά συνέπεια, τα μερίσματα που καταβάλλονται από δανική θυγατρική εταιρία στην αλλοδαπή μητρική της εταιρία υπόκεινται τώρα σε παρακράτηση φόρου 28% εάν δεν καλύπτονται από την οδηγία της ΕΕ για τις μητρικές και θυγατρικές εταιρίες ή δανική συμφωνία για την αποφυγή της διπλής φορολόγησης.

Η Δανία δεν έχει συνάψει συμφωνίες για την αποφυγή της διπλής φορολόγησης με «φορολογικούς παραδείσους».

Οι νέες διατάξεις ισχύουν για τα μερίσματα που διανεμήθηκαν από την 1η Ιουλίου 2001 και έπειτα, ανεξάρτητα από το πότε απέκτησε η αλλοδαπή μητρική εταιρία τα μερίδιά της στη δανική θυγατρική.

Ο νόμος αριθ. 282 της 25ης Απριλίου 2001 δεν περιλαμβάνει συνεπώς διατάξεις σχετικά με την κατοχύρωση κεκτημένων δικαιωμάτων. Οι νέες διατάξεις εφαρμόζονται και στις αλλοδαπές μητρικές εταιρίες που επωφελούνταν από τις παλαιότερες διατάξεις.

Η Δανία δεν επιθυμεί τη διατήρηση των υποσημειώσεων 22 και 27 της έκθεσης του Νοεμβρίου 1999.

ΦΙΝΛΑΝΔΙΑ

25 Οκτωβρίου 2001

ΚΩΔΙΚΑΣ ΔΕΟΝΤΟΛΟΓΙΑΣ – ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΕΠΙΖΗΜΙΩΝ ΜΕΤΡΩΝ

Η Ομάδα του Κώδικα Δεοντολογίας ζήτησε από τα κράτη μέλη να της διαβιβάσουν πληροφορίες σχετικά με τα μέτρα που πρόκειται να εφαρμόσουν προκειμένου να εκπληρώσουν τη δέσμευση που περιέχεται στα συμπεράσματα του Συμβουλίου Ecofin του Νοεμβρίου 2000 σχετικά με τους νέους δικαιούχους.

Κατωτέρω επισυνάπτεται η έκθεση της Φινλανδίας για το προαναφερόμενο θέμα :

Νέοι δικαιούχοι

Όσον αφορά τη Φινλανδία, μόνο ένα από τα μέτρα της έκθεσης του 1999 θεωρείται ως δυνάμει επιζήμιο (B008, Νήσοι Åland – Δέσμια ασφάλιση). Σύμφωνα με την περιφερειακή κυβέρνηση των νήσων Åland, δεν υπάρχουν εταιρίες που να επωφελούνται από τη νομοθεσία περί δέσμιας ασφάλισης.

Όπως έχουμε αναφέρει ήδη, η περιφερειακή κυβέρνηση δήλωσε ότι δεν θεωρεί ότι δεσμεύεται πολιτικά εν προκειμένω να τροποποιήσει τη νομοθεσία της περί δέσμιας ασφάλισης.

Αιτιολογώντας την άποψή της, η περιφερειακή κυβέρνηση ανέφερε ότι η διαχείριση των κανόνων των κώδικα δεοντολογίας δεν υπήρξε αρκετά διαφανής να της επιτρέψει να αξιολογήσει το περιεχόμενο των εργασιών. Επιπλέον, η περιφερειακή κυβέρνηση φρονεί ότι η απόφαση που ελήφθη στη φάση αυτή αφορά μόνο φορολογικά μέτρα που είναι δυνάμει επιζήμια.

Παρά ταύτα, η περιφερειακή κυβέρνηση έχει επιδείξει προθυμία για τη διεξαγωγή περαιτέρω πολιτικής συζήτησης σχετικά με την τροποποίηση του φορολογικού καθεστώτος της. Η φινλανδική κυβέρνηση θα συνεχίσει επίσης την πολιτική συζήτηση με την περιφερειακή κυβέρνηση όσον αφορά τους ενδεχόμενους (νέους) δικαιούχους μετά τις 31 Δεκεμβρίου 2001.

ΓΑΛΛΙΑ

ΥΦΥΠΟΥΡΓΟΣ ΠΡΟΫΠΟΛΟΓΙΣΜΟΥ

Κα Πρόεδρε,

Κατά τη συνεδρίαση της Ομάδας Παρακολούθησης του Κώδικα Δεοντολογίας στις 26 Σεπτεμβρίου 2001 και ενόψει της προετοιμασίας της συνεδριάσεως της 17ης Οκτωβρίου και προσεχούς εκθέσεως προς το Συμβούλιο Ecofin, ζητήσατε να σας διαβιβάσουμε στοιχεία σχετικά με την προβλεπόμενη κατάργηση επιζήμιων μέτρων.

Η Γαλλία έδωσε πλήρεις απαντήσεις όσον αφορά τις τροποποιήσεις που θα μπορούσε να προβλέψει προκειμένου να εκπληρώσει τις δεσμεύσεις της για κατάργηση μέτρων που περιλαμβάνονται στον κατάλογο επιζήμιων καθεστώτων, με την επιφύλαξη της θέσης του Γαλλικού Κοινοβουλίου (βλ. παλαιότερες επιστολές της 22ης Μαρτίου 2000, της 19ης Οκτωβρίου 2000 και της 20ής Απριλίου 2001).

Η κατάργηση επιζήμιων μέτρων έχει αρχίσει ήδη στη Γαλλία, δεδομένου ότι ο προϋπολογισμός για το 2001 επέφερε τροποποιήσεις στο καθεστώς του αποθεματικού για την αναπλήρωση αποθεμάτων πετρελαίου και φυσικού αερίου, οι οποίες καταργούν, κατά την άποψή μας, τον επιζήμιο χαρακτήρα του εν λόγω καθεστώτος. Υπό το πνεύμα αυτό, θα ήταν σκόπιμο να μπορέσει η Ομάδα Παρακολούθησης να εξετάσει σε βάθος τα μέτρα που έχουν λάβει ή σχεδιάζουν τα κράτη μέλη προκειμένου να καταργήσουν τα καθεστώτα τους ή τα χαρακτηριστικά των καθεστώτων αυτών που κρίνονται ως επιζήμια.

Όσον αφορά την κατάργηση των επιζήμιων μέτρων και τους νέους δικαιούχους, πρόκειται για δύο θέματα που συνδέονται στενά κατά την άποψή μας και οι σχετικές ρυθμίσεις θα εφαρμοσθούν ταυτοχρόνως από 1ης Ιανουαρίου 2002. Θα μπορούσαμε να προβούμε στις αναγκαίες ενέργειες πριν από το τέλος του τρέχοντος έτους. Ωστόσο, η έναρξη διαδικασιών κρατικών ενισχύσεων ενδέχεται να καθυστερήσει το χρονοδιάγραμμα αυτό. Πράγματι, δεν επιθυμούμε να υποβάλουμε λίγο αργότερα στο Κοινοβούλιο τροποποιήσεις καθεστώτων ως προς τις οποίες θα έχει αποφασίσει ήδη στο πλαίσιο του κώδικα δεοντολογίας.

Όσον αφορά την υποσημείωση της έκθεσης του Νοεμβρίου 1999, όπου υπενθυμίζεται η γαλλική θέση για τη σχέση των διαφόρων στοιχείων της δέσμης φορολογικών μέτρων, θα μπορούσε να διαγραφεί.

Με εκτίμηση.

Florence Parly

Madame Dawn Primarolo
Présidente du Groupe de suivi du code de conduite
H. M. Treasury
Parliament Street
LONDON SW 1 P 3 AG
Royaume-Uni

ΓΕΡΜΑΝΙΑ

4 Οκτωβρίου 2001

Θέμα: Κατάργηση επιζήμιων μέτρων: Απάντηση της γερμανικής αντιπροσωπίας

Αγαπητή κα Babiker,

Όσον αφορά την κατάργηση του μέτρου AAM019 (περιθώριο κέρδους στα κέντρα συντονισμού και ελέγχου αλλοδαπών εταιριών στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας), θα ήθελα να επισημάνω ότι η Γερμανία έχει καταργήσει το σχετικό κανονισμό από 1ης Ιανουαρίου 2001 (βλ. έγγρ. 14430/00 FISC 219).

Με εκτίμηση,

Lars Poltorek

Ομοσπονδιακό Υπουργείο Οικονομικών της Γερμανίας

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ
ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ
ΤΜΗΜΑ ΦΟΡΟΛΟΓΙΚΩΝ ΥΠΟΘΕΣΕΩΝ

Προς
τη ΓΔ Ζ – Φορολογία

Ημερομηνία : 12 Οκτωβρίου 2001

Για την κα Sue Babiker

Θέμα : Κατάργηση των επιζήμιων μέτρων : συνέχεια της συνεδρίασης της Ομάδας του Κώδικα Δεοντολογίας που πραγματοποιήθηκε στις 26/9/2001
Βλ. : το έγγραφό σας με ημερομηνία 2/10/2001

Όσον αφορά το προαναφερόμενο θέμα, θα θέλαμε να σας πληροφορήσουμε ότι, σύμφωνα με το άρθρο 7 ενός νομοσχεδίου που υποβλήθηκε προς έγκριση στο Ελληνικό Κοινοβούλιο, προβλέπεται η κατάργηση του νόμου 89/1967 (περιγράφεται από την Ομάδα Επαφής ως Β.11).

Οι διατάξεις του εν λόγω άρθρου 7 έχουν συγκεκριμένα ως εξής :

Παρ.1: Οι τελωνειακές και φορολογικές απαλλαγές καθώς και οποιεσδήποτε διευκολύνσεις που προβλέπονται στο νόμο 89/1967 (ΕΕ 132Α) παύουν να ισχύουν από 1ης Ιανουαρίου 2002 για τις αλλοδαπές βιομηχανικές – εμπορικές εταιρίες που είναι εγκατεστημένες στην Ελλάδα.

Παρ.2: Οι εταιρίες της προηγούμενης παραγράφου που καλύπτονται ήδη από το νόμο 89/1967 θα συνεχίσουν να καλύπτονται, ως προς τις τελωνειακές και φορολογικές απαλλαγές, έως την 1η Δεκεμβρίου 2005.

Εξ ονόματος του Υπουργού
Ο Διευθυντής
Κ. Νειχωρίτης

ΙΡΛΑΝΔΙΑ

9 Οκτωβρίου 2001

Ms Sue Babiker,
Code of Conduct Group,
HM Treasury,
Parliament St.,
London FWIP 3AG.

Κώδικας δεοντολογίας (Φορολογία επιχειρήσεων)

- (1) Κατάργηση των επιζήμιων μέτρων και νέοι δικαιούχοι
- (2) Διαγραφή των υποσημειώσεων της έκθεσης του Νοεμβρίου 1999

Αγαπητή κα Babiker,

Όπως ζήτησε η Προεδρία, σας επισυνάπτω :

- Έκθεση σχετικά με την εφαρμογή των συμπερασμάτων του Συμβουλίου Ecofin του Νοεμβρίου 2000 όσον αφορά ειδικά την κατάργηση των επιζήμιων μέτρων και τους νέους δικαιούχους, και
- Σημείωμα σχετικά με την παρούσα κατάσταση όσον αφορά τις υποσημειώσεις της έκθεσης του Νοεμβρίου 1999 – συμφωνούμε να αποσύρουμε δύο από τις τέσσερις επιφυλάξεις μας μετά τις μεταγενέστερες εργασίες της Ομάδας.

Με εκτίμηση,

Donal McNally
Δεύτερος Γενικός Γραμματέας

Εκπλήρωση της υποχρέωσης των συμπερασμάτων του Συμβουλίου Ecofin του Νοεμβρίου 2000 όσον αφορά τους νέους δικαιούχους

Κατά το Συμβούλιο Ecofin του Νοεμβρίου 2000 οι Υπουργοί συμφώνησαν (στην παράγραφο 4 των συμπερασμάτων σχετικά με τον κώδικα δεοντολογίας) :

«ότι οι επιχειρήσεις δεν μπορούν να υπαχθούν σε επιζήμια καθεστώτα παρά μόνο μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 2001, εκτός εάν τα καθεστώτα αυτά αποτελούν αντικείμενο ισχύουσας απόφασης της Επιτροπής σχετικά με τις κρατικές ενισχύσεις με την οποία προβλέπεται μεγαλύτερη διάρκεια, και ότι δεν μπορούν εν πάση περιπτώσει να επωφελούνται από αυτά παρά μόνο μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 2002».

Η κατάσταση όσον αφορά τους νέους δικαιούχους για τα πέντε ιρλανδικά μέτρα τα οποία θεωρεί επιζήμια η πλειοψηφία της Ομάδας του Κώδικα Δεοντολογίας είναι η εξής :

<u>B001</u> International Financial Services Centre (Δουβλίνο)	Το συμπέρασμα του Συμβουλίου Ecofin του Νοεμβρίου 2000 σχετικά με τους νέους δικαιούχους έχει εφαρμοσθεί ήδη
<u>C024</u> Συντελεστής 10% για τις μεταποιητικές δραστηριότητες	Το συμπέρασμα του Συμβουλίου Ecofin του Νοεμβρίου 2000 σχετικά με τους νέους δικαιούχους έχει εφαρμοσθεί ήδη
<u>C025</u> Φορολογία των δραστηριοτήτων στον πετρελαϊκό τομέα	Το μέτρο αυτό δεν μπορεί πλέον να θεωρηθεί ως επιζήμιο, δεδομένου ότι ο φορολογικός συντελεστής (25%), που εφαρμόζεται τόσο στους νέους δικαιούχους όσο και στις υφιστάμενες εταιρίες, είναι τώρα υψηλότερος από το γενικό συντελεστή (20%)
D017 Ζώνη του αεροδρομίου Shannon	Το συμπέρασμα του Συμβουλίου Ecofin του Νοεμβρίου 2000 σχετικά με τους νέους δικαιούχους έχει εφαρμοσθεί ήδη
E007 Εισόδημα εξ αλλοδαπής	Το συμπέρασμα του Συμβουλίου Ecofin του Νοεμβρίου 2000 σχετικά με τους νέους δικαιούχους έχει εφαρμοσθεί ήδη

Διαγραφή υποσημειώσεων της έκθεσης του Νοεμβρίου 1999

Η παρούσα κατάσταση όσον αφορά τις ιρλανδικές υποσημειώσεις της έκθεσης του Νοεμβρίου 1999 έχει ως εξής :

Υποσημείωση 4	Μπορούμε πλέον να δεχθούμε τη διαγραφή της υποσημείωσης 4.
Υποσημείωση 21	Η επιφύλαξη της υποσημείωσης 21 είναι θεμελιώδης για την Ιρλανδία, που θα επιθυμούσε να διατηρηθεί στην έκθεση. Δεν υπάρχει βάση στον κώδικα ώστε να λαμβάνεται υπόψη το ύψος της φορολογίας σε οποιαδήποτε άλλη χώρα κατά την αξιολόγηση των διαφόρων μέτρων.
Υποσημείωση 28	Το μέτρο E007 έχει καταργηθεί ήδη, αλλά εξακολουθούν να υπάρχουν ορισμένες μεταβατικές περιπτώσεις. Για το λόγο αυτό επιθυμούμε να διατηρηθεί προς το παρόν η υποσημείωση 28.
Υποσημείωση 38	Δεδομένου ότι το μέτρο C24 έχει καταργηθεί πλήρως σύμφωνα με τα συμπεράσματα του Συμβουλίου Ecofin του Νοεμβρίου 2000, μπορούμε πλέον να δεχθούμε τη διαγραφή της υποσημείωσης 38, εκτός από την τελευταία περίοδο που αποτελεί απλώς παράθεση πραγματολογικών στοιχείων σχετικά με το μέτρο C25.

ΙΤΑΛΙΑ

Αξιότιμε κύριε,

Με την από 12ης Φεβρουαρίου επιστολή σας μου ζητήσατε να σας ενημερώσω, σχετικά με τις εργασίες της Ομάδας του Κώδικα Δεοντολογίας, ποιες πρωτοβουλίες σκόπευε να αναλάβει η ιταλική κυβέρνηση σχετικά με το καθεστώς που ισχύει στη χώρα μας.

Όπως σας είναι γνωστό, στην έκθεση που υπέβαλε η Ομάδα του Κώδικα Δεοντολογίας στο Συμβούλιο Ecofin της 29ης Νοεμβρίου 1999, η Ιταλία εμφανίζεται μόνο με ένα επιζήμιο καθεστώς, που αφορά το *Centro di servizi finanziari e assicurativi di Trieste* [κέντρο χρηματοοικονομικών υπηρεσιών και ασφαλειών Τεργέστης] (άρθρο 3 του νόμου αριθ. 19 της 19 Ιανουαρίου 1991).

Σας επιβεβαιώνω ότι η Ιταλία έχει αναλάβει τη δέσμευση να μην εφαρμόσει το καθεστώς. Σχετική επίσημη ανακοίνωση έγινε μέσω της μόνιμης αντιπροσωπίας στην Επιτροπή (Γενική Διεύθυνση Ανταγωνισμού) τον Σεπτέμβριο του 2000.

Με την παρούσα ευκαιρία επαναλαμβάνω την πλήρη υποστήριξη της Ιταλίας προς την πρόοδο των εργασιών της Ομάδας του Κώδικα Δεοντολογίας και της δέσμης φορολογικών μέτρων στο σύνολό της.

Κώδικας δεοντολογίας – Συνέχεια της συνεδρίασης της 26ης Σεπτεμβρίου 2001

Κατάργηση των επιζήμιων μέτρων

Απάντηση της αντιπροσωπίας του Λουξεμβούργου

Εισαγωγή

Στο σημείωμα της Προεδρίας σχετικά με το χρονοδιάγραμμα και το πρόγραμμα των μελλοντικών εργασιών, όπως προέκυψε από τις εργασίες της Ομάδας του Κώδικα Δεοντολογίας στις 28 Ιουνίου 2001 (έγγρ. 10302/1/01 REV 1 FISC 122), διευκρινίζεται ότι :

«7.

Προκειμένου η Ομάδα να μπορέσει να διεκπεραιώσει το έργο της στον τομέα της σταδιακής κατάργησης των 66 μέτρων που απαριθμούνται στο παράρτημα Γ της έκθεσης της Ομάδας προς το Συμβούλιο Ecofin της 29ης Νοεμβρίου 1999, ήδη καταρτίζεται έκθεση προς το Συμβούλιο Ecofin :

- *σχετικά με τα μέτρα τα οποία τα κράτη μέλη είναι έτοιμα να υλοποιήσουν προκειμένου να εκπληρώσουν τη δέσμευση που ανέλαβαν στα συμπεράσματα του Συμβουλίου Ecofin του Νοεμβρίου 2000 σχετικά με τα νέα κράτη μέλη, και*
- *σχετικά με το αν τα κράτη μέλη που είχαν καταχωρήσει επιφυλάξεις στις υποσημειώσεις της έκθεσης του Νοεμβρίου 1999, επιθυμούν να τις διατηρήσουν υπό το φως των μεταγενεστέρων εργασιών της Ομάδας.»*

Σύμφωνα με το εν λόγω πρόγραμμα εργασιών, η Ομάδα του Κώδικα Δεοντολογίας προτίθεται να εξετάσει την προβληματική της κατάργησης των επιζήμιων μέτρων κατά τη συνεδρίασή της στις 17 Οκτωβρίου 2001.

Η αντιπροσωπία του Λουξεμβούργου εκφράζει την ικανοποίησή της ως προς την επανάληψη των εργασιών σχετικά με την κατάργηση των επιζήμιων μέτρων, που είναι απαραίτητη για την ισορροπία της δέσμης φορολογικών μέτρων. Ωστόσο, είναι υποχρεωμένη να σημειώσει ότι οι εργασίες αυτές δεν κωλύονται μόνο από τις υποσημειώσεις της έκθεσης του Νοεμβρίου 1999, αλλά και από πολλούς άλλους παράγοντες, όπως, λ.χ. :

- το γεγονός ότι ο κατάλογος των επιζήμιων μέτρων δεν έχει εγκριθεί ακόμη από το Συμβούλιο Ecofin,

- την πρόσφατη πρωτοβουλία της Επιτροπής στον τομέα των κρατικών ενισχύσεων,
- ορισμένες από τις δηλώσεις που έγιναν στο πλαίσιο του Συμβουλίου Ecofin της 26ης-27ης Νοεμβρίου 2000,
- τη σύγκριση μεταξύ κριτηρίων του κώδικα / «χαρακτηριστικών» της τελικής έκθεσης / «χαρακτηριστικών» των «κατευθυντήριων γραμμών»,
- της αβεβαιότητας όσον αφορά τη συνέχεια που θα δοθεί στα αιτήματα παράτασης.

Ειδικότερα, το γεγονός ότι η Επιτροπή έχει κινήσει διαδικασίες για παραβάσεις κατά ορισμένων κρατών μελών όσον αφορά καθεστώτα που περιλαμβάνονται στον κατάλογο των 66 μέτρων μπορεί να θίξει τις εργασίες κατάργησης επιζήμιων μέτρων στο πλαίσιο του κώδικα στο βαθμό που πρόκειται για μια δικαστική διαδικασία διεπόμενη από τους δικούς της κανόνες, με αποτέλεσμα ορισμένες δράσεις στο πλαίσιο του κώδικα ή υπό την κάλυψη του κώδικα να δημιουργήσουν ενδεχομένως προβλήματα ή και να είναι αντίθετες προς την κινηθείσα διαδικασία κρατικής ενίσχυσης.

Επιπλέον, επικρατεί αβεβαιότητα και ως προς άλλα μέτρα. Πρέπει λ.χ. να σημειωθεί ότι η Επιτροπή έχει ζητήσει πληροφορίες στο πλαίσιο διαδικασιών κρατικών ενισχύσεων χωρίς να έχει αποφασίσει έως τώρα εάν θα κινήσει ή όχι διαδικασία για παράβαση. Η αβεβαιότητα αυτή έχει διάφορες επιπτώσεις που δυσχεραίνουν τις εργασίες στο πλαίσιο του κώδικα. Ας σημειώσουμε λ.χ. αφενός ότι, όταν καταργείται ένα επιζήμιο καθεστώς, αυτό δεν σημαίνει ότι η κατάργηση, εάν το καθεστώς θεωρηθεί ως κρατική ενίσχυση, είναι απαραίτητως σύμφωνη προς τις απαιτήσεις στον τομέα των ενισχύσεων και αφετέρου ότι η πράξη της κατάργησης αυτή καθεαυτή μπορεί να έχει νομικές συνέπειες επί της αποφάσεως της Επιτροπής στον τομέα των κρατικών ενισχύσεων.

Υπενθυμίζεται ότι ένας, αν όχι ο κύριος, από τους στόχους της παραγράφου J του κώδικα, που προβλέπει την αυστηρή εφαρμογή των διατάξεων σχετικά με τις ενισχύσεις, ήταν να αποφευχθεί να επιτραπούν ή να συνεχίσουν να επιτρέπονται καθεστώτα παρόμοια με τα θεωρούμενα ως επιζήμια στο πλαίσιο του κώδικα όσον αφορά τις κρατικές ενισχύσεις.

Κατάργηση των επιζήμιων μέτρων / νέοι δικαιούχοι

Σύμφωνα με τα συμπεράσματα του Νοεμβρίου 2000 σχετικά με τη δέσμη φορολογικών μέτρων, τα κράτη μέλη ανέλαβαν κατ' αρχήν τη δέσμευση να μεριμνήσουν ώστε οι επιχειρήσεις να μην μπορούν να υπαχθούν σε επιζήμια καθεστώτα παρά μόνο μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 2001 και να μην επωφελούνται από αυτά παρά μόνο μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 2002.

Διαπιστώνουμε ότι η εν λόγω δέσμευση αφορά τα «επιζήμια καθεστάτα» και όχι τα «μέτρα που απαριθμούνται στο παράρτημα Γ της έκθεσης της Ομάδας προς το Συμβούλιο Ecofin της 29ης Νοεμβρίου 1999» και συνεπώς προϋποθέτει ότι θα έχει επιτευχθεί συμφωνία όσον αφορά τον κατάλογο των επιζήμιων μέτρων έως το τέλος του έτους. Όμως το χρονοδιάγραμμα για τη δέσμη φορολογικών μέτρων, όπως εγκρίθηκε από το Συμβούλιο Ecofin της 10ης Ιουλίου 2001, δεν προβλέπει σχετική συμφωνία εντός του 2001.

Το Λουξεμβούργο είναι πρόθυμο να προβεί στις αναγκαίες ενέργειες ώστε να εκπληρώσει εμπρόθεσμα, όπως και τα άλλα κράτη μέλη και τα εξαρτώμενα ή συνδεδεμένα εδάφη τους, τις σχετικές δεσμεύσεις, τόσο γενικά και όσο και ως προς τους νέους δικαιούχους.

Όσον αφορά δύο μέτρα του Λουξεμβούργου που περιλαμβάνονται στον κατάλογο του παραρτήματος Γ της έκθεσης του Νοεμβρίου 1999, συγκεκριμένα για τα συντονιστικά κέντρα και τις χρηματοοικονομικές εταιρίες, εξ ορισμού δεν υπάρχουν νέοι δικαιούχοι, δεδομένου ότι οι δύο σχετικές εγκύκλιοι καταργήθηκαν.

Ως προς τα τρία άλλα μέτρα του Λουξεμβούργου που απαριθμούνται στο παράρτημα Γ της έκθεσης του Νοεμβρίου 1999, το Λουξεμβούργο κρίνει ότι η προηγούμενη έγκριση του καταλόγου των επιζήμιων μέτρων αποτελεί αναγκαία προϋπόθεση για την έναρξη των απαιτούμενων νομοθετικών διαδικασιών σε εθνικό επίπεδο.

Με την επιφύλαξη αυτών των γενικών παρατηρήσεων και υπενθυμίζοντας τις ανωτέρω παρατηρήσεις σχετικά με τις κρατικές ενισχύσεις, η αντιπροσωπία του Λουξεμβούργου είναι πρόθυμη να εξετάσει τα επόμενα μέτρα για την εκπλήρωση της δέσμευσης όσον αφορά τους νέους δικαιούχους.

Ως προς το καθεστώς των εταιριών χαρτοφυλακίου του 1929, το Λουξεμβούργο σκοπεύει να τροποποιήσει το νόμο της 31ης Ιουλίου 1929 περί του φορολογικού καθεστώτος των εταιριών χαρτοφυλακίου.

Σε σχέση με το αποθεματικό για διακυμάνσεις των ζημιών στον τομέα της αντασφάλισης, το Λουξεμβούργο υπενθυμίζει ότι δεν συμφωνεί με την αξιολόγηση της Ομάδας. Παρά ταύτα, είναι πρόθυμο να τροποποιήσει τον κανονισμό του Μεγάλου Δουκάτου της 20ής Δεκεμβρίου 1991, που εκδόθηκε κατ' εκτέλεση των άρθρων 95, 96, 98 και 99 του νόμου της 6ης Δεκεμβρίου 1991 για τον ασφαλιστικό τομέα και αφορά ειδικότερα την αντασφάλιση.

Όσον αφορά τα υποκαταστήματα χρηματοδότησης, το Λουξεμβούργο προτίθεται να αρχίσει διαπραγματεύσεις με την Ελβετία για μια τροποποιητική πράξη της φορολογικής σύμβασης Ελβετίας-Λουξεμβούργου, ώστε ο μηχανισμός απαλλαγών να αντικατασταθεί από το μηχανισμό έκπτωσης φόρου εάν αυτό αποδειχθεί αναγκαίο για την ευθυγράμμιση των υποκαταστημάτων προς τα ανάλογα καθεστάτα που υφίστανται στα κράτη μέλη και δεν αναφέρονται στον κώδικα.

Υποσημειώσεις της έκθεσης του Νοεμβρίου 1999

Η έκθεση του Νοεμβρίου 1999 περιέχει τρεις υποσημειώσεις με απόψεις της αντιπροσωπίας του Λουξεμβούργου.

Στην πρώτη, η αντιπροσωπία του Λουξεμβούργου υπενθυμίζει ότι ο κώδικας δεοντολογίας καλύπτει τη φορολογία επιχειρήσεων και αφορά τα μέτρα που επηρεάζουν ή μπορεί να επηρεάσουν ουσιαστικά την επιλογή του τόπου εγκατάστασης επιχειρηματικών δραστηριοτήτων μέσα στην Κοινότητα και αναφέρει ότι της είναι πολύ δύσκολο να συμερισθεί την ασύμμετρη αντιμετώπιση που επελέγη και που συνίσταται στο ότι οι θετικές αξιολογήσεις εδόθησαν μόνο για μέτρα σχετικά με υπηρεσίες παρεχόμενες στο εσωτερικό ομίλου, με χρηματοπιστωτικές υπηρεσίες και με υπεράκτιες εταιρίες.

Η δεύτερη υποσημείωση της αντιπροσωπίας του Λουξεμβούργου αφορά την αξιολόγηση του μέτρου B7 «Αποθεματικό για διακυμάνσεις των ζημιών». Στο πλαίσιο της υποσημείωσης αυτής το Λουξεμβούργο επαναλαμβάνει εξάλλου τη θέση της (εκτίθεται λεπτομερώς στο έγγραφο FISC 211/98 ADD 1) σχετικά με την αξιολόγηση των κριτηρίων 1β και 2β καθώς και σχετικά με τη μη εφαρμογή της παραγράφου G πρώτο εδάφιο του κώδικα (σύγκριση μεταξύ κρατών).

Η αντιπροσωπία του Λουξεμβούργου σκοπεύει να διατηρήσει τις δύο αυτές υποσημειώσεις. Πράγματι, όσον αφορά ειδικότερα τις προβληματικές του πεδίου εφαρμογής του κώδικα, της ερμηνείας ορισμένων κριτηρίων καθώς και της μη εφαρμογής της σύγκρισης μεταξύ κρατών, οι μεταγενέστερες εργασίες της Ομάδας δεν ακολούθησαν πλέον ισόρροπη φιλοσοφία από εκείνη στην οποία βασίζεται η έκθεση του Νοεμβρίου 1999. Οι ανησυχίες του Λουξεμβούργου εντείνονται εξάλλου ενόψει της διεύρυνσης της Ευρωπαϊκής Ένωσης και ελλείψει αναθεώρησης του κώδικα.

Στην τρίτη υποσημείωση, σχετικά με την αξιολόγηση των μέτρων που αποκαλούνται « participation exemptions » (απαλλαγή συμμετοχών), το Λουξεμβούργο διατυπώνει κατά κάποιον τρόπο επιφύλαξη εξέτασης λόγω της αμφισημίας των όσων αναφέρονται σχετικά με τον αντίκτυπο των νομοθεσιών περί ελεγχόμενων αλλοδαπών εταιριών στη θετική ή αρνητική αξιολόγηση των μέτρων για την απαλλαγή συμμετοχών. Η αντιπροσωπία του Λουξεμβούργου θα μπορούσε να αποσύρει την εν λόγω υποσημείωση.

ΚΑΤΩ ΧΩΡΕΣ

HM Treasury
Attn. Mrs Dawn Primarolo
Parliament Street
SW 1P 3AG LONDON
VERENIGD KONINKRIJK

Αγαπητή κα Primarolo,

Απαντώντας στο αίτημά σας για πληροφορίες σχετικά με την κατάργηση των επιζήμιων μέτρων και το κατά πόσον επιθυμούν οι Κάτω Χώρες να διατηρήσουν τις επιφυλάξεις τους που περιλαμβάνονται στην έκθεση του Νοεμβρίου 1999, θα επιθυμούσα να σας ενημερώσω για τα κατωτέρω.

Από 1ης Απριλίου 2001 οι Κάτω Χώρες τροποποίησαν την προσέγγισή τους όσον αφορά τις εκ των προτέρων συμφωνίες, αντικαθιστώντας την ισχύουσα πρακτική έκδοσης αποφάσεων («ruling») με πρακτική APA (τιμολογιακού προδιακανονισμού)/ATR (εκ των προτέρων φορολογικής απόφασης). Οι απαιτήσεις για τη σύναψη τιμολογιακού προδιακανονισμού (APA) είναι πλήρως ευθυγραμμισμένες με τη σχετική οδηγία που δημοσιεύθηκε το 1999 στο πλαίσιο των κατευθυντήριων γραμμών του ΟΟΣΑ περί μεταβιβαστικών τιμολογήσεων. Αυτό σημαίνει ότι θα εκτιμάται κατά περίπτωση πώς θα εφαρμοσθούν η κατάλληλη μέθοδος μεταβιβαστικής τιμολόγησης και τα κατάλληλα σημεία αναφοράς. Δεν θα χρησιμοποιούνται πλέον καθορισμένα περιθώρια για καμία δραστηριότητα. Αντιθέτως θα επανεξετάζονται τακτικά τα περιθώρια βάσει των συνήθων εμπορικών κριτηρίων. Τα διατάγματα που καθιερώνουν την πρακτική APA/ATR είναι προσιτά στο κοινό. Επιπλέον, η πολιτική στην οποία βασίζεται η σύναψη ή απόρριψη APA/ATR θα δημοσιεύεται, εκτός εάν η σχετική πολιτική έχει δημοσιευθεί ήδη. Κατά τον τρόπο αυτό εξασφαλίζεται πλήρης διαφάνεια. Όλα τα μεταφρασμένα διατάγματα σχετικά με την πρακτική APA/ATR επισυνάπτονται στην παρούσα επιστολή. Τα εν λόγω διατάγματα περιλαμβάνονται επίσης στην ιστοσελίδα του Ολλανδικού Υπουργείου Οικονομικών.

Εξάλλου έχει υποβληθεί στο Ολλανδικό Κοινοβούλιο ένα νομοσχέδιο για την κωδικοποίηση της αρχής της ανεξαρτησίας των επιχειρήσεων («arm's length»). Με την κωδικοποίηση αυτή θα εφαρμόζεται στις Κάτω Χώρες η αρχή της ανεξαρτησίας των επιχειρήσεων, όπως ορίζεται στο άρθρο 9 του υποδείγματος φορολογικής σύμβασης του ΟΟΣΑ. Ο νόμος θα τεθεί σε εφαρμογή το επόμενο έτος.

Λόγω της εισαγωγής της πρακτικής ΑΡΑ, οι κατωτέρω συμφωνίες τροποποιούνται από 1ης Απριλίου 2001 ώστε να ανταποκρίνονται πλήρως στις ευρωπαϊκές επιθυμίες :

- απόφαση («ruling») «κόστος συν»,
- απόφαση («ruling») «μεταπώληση πλην»,
- απόφαση («ruling») «δραστηριότητες χρηματοδότησης εντός ομίλου»,
- απόφαση («ruling») «χρηματοοικονομικός κλάδος»,
- απόφαση («ruling») «δικαιώματα»,
- απόφαση («ruling») «έκτακτες αποφάσεις»,
- απόφαση («ruling») που εφαρμόζεται στις αμερικανικές εταιρίες πωλήσεων στη Διεθνή Αγορά.

Όσον αφορά το άτυπο κεφάλαιο, μπορούμε να παρατηρήσουμε ότι δεν πρόκειται για ειδικό μέτρο, αλλά για μια γενική αρχή που απορρέει από το ολλανδικό καθεστώς περί φόρου εισοδήματος επιχειρήσεων. Το αποτέλεσμα της αρχής αυτής είναι ότι η φορολόγηση πραγματοποιείται βάσει της ανεξαρτησίας των επιχειρήσεων («arm's length»). Όλες οι πτυχές των συμφωνιών σχετικά με άτυπο κεφάλαιο θα ελέγχονται συνεπώς σύμφωνα με τις κατευθυντήριες γραμμές μεταβιβαστικής τιμολόγησης του ΟΟΣΑ στο πλαίσιο της πρακτικής ΑΡΑ.

Κατά το Συμβούλιο Ecofin της 26ης και 27ης Νοεμβρίου 2000 επιτεύχθηκε συμφωνία μεταξύ των κρατών μελών σχετικά με την οδηγία σχετικά με την κατάργηση των επιζήμιων μέτρων και τη μη επιβολή νέων, μεταξύ άλλων όσον αφορά τις εταιρίες χαρτοφυλακίου. Κατά τη γνώμη των Κάτω Χωρών, όπως εκφράσθηκε κατά το Συμβούλιο Ecofin του Νοεμβρίου 2000, η απαλλαγή συμμετοχών είναι πλήρως ευθυγραμμισμένη προς την προαναφερόμενη οδηγία.

Μολονότι η Επιτροπή κίνησε διαδικασία κρατικών ενισχύσεων για το μέτρο «διεθνείς χρηματοπιστωτικές δραστηριότητες», οι Κάτω Χώρες προτίθενται να αναλάβουν τη δέσμευση να συνεχίσουν τη διαδικασία που άρχισε η Ομάδα του κώδικα δεοντολογίας. Οι Κάτω Χώρες κρίνουν πάντως ότι πρέπει να συζητηθεί το πρόβλημα της έλλειψης ενιαίων κανόνων για τη φορολόγηση των χρηματοπιστωτικών υπηρεσιών και των λοιπών ευκίνητων δραστηριοτήτων στην ΕΕ.

Στο πλαίσιο του κώδικα δεοντολογίας, οι Κάτω Χώρες ανέλαβαν την υποχρέωση να προωθήσουν κατά τον καλύτερο δυνατό τρόπο την εφαρμογή των αρχών του κώδικα δεοντολογίας στα εξαρτώμενα ή συνδεδεμένα εδάφη τους. Οι Κάτω Χώρες προσπαθούν να εξασφαλίσουν ότι τόσο η Αρούμπα όσο και οι Ολλανδικές Αντίλλες θα συμμορφωθούν προς τις αρχές του κώδικα δεοντολογίας.

Οι διαβουλεύσεις με τα αυτόνομα αυτά κράτη που αποτελούν τμήματα του Βασιλείου των Κάτω Χωρών έχουν φέρει ήδη αποτελέσματα. Οι κυβερνήσεις των Ολλανδικών Αντιλλών και της Αρούμπα ανέλαβαν τη δέσμευση να εφαρμόσουν τη διαδικασία του ΟΟΣΑ σχετικά με τον επιζήμιο φορολογικό ανταγωνισμό και συνήψαν συμφωνία με τις Κάτω Χώρες, στην οποία υποσχέθηκαν να προσαρμόσουν ή να διατηρήσουν τη φορολογική νομοθεσία τους σύμφωνα με τα πρότυπα του ΟΟΣΑ και της ΕΕ όσον αφορά τη διεθνή αποδοχή.

Τέλος, οι Κάτω Χώρες επιθυμούν να διατηρήσουν τις επιφυλάξεις τους σχετικά με την έκθεση του Νοεμβρίου 1999.

Με εκτίμηση,

M. Brabers

Γενικός Διευθυντής Φορολογικής και Τελωνειακής Πολιτικής και Νομοθεσίας

Παράρτημα : Διατάγματα σχετικά με την πρακτική ΑΡΑ

Directorate for Legal Affairs

Decree of 30 March 2001, No. BOB2001/698M

The State Secretary for Finance has decreed as follows.

The Decree of 21 July 1995 (No. AFZ94/4519M) on fiscal implementation policy, standpoint provisions and appeals policy (as amended by the Decree of 26 January 1997 (No. AFZ94/4609M) sets out the rules for the provision of advance certainty by the tax administration. This decree provides a further explanation of those situations in which advance certainty will not be provided.

1. Introduction

In his letter to parliament of 17 February 1995 (No. DB96/716M), the State Secretary for Finance made the following remarks about the conditions under which advance certainty may be issued: “No rulings can be issued in cases of abuse of law or where such an action could constitute a breach of good faith between treaty partners”. Under the Decree Transfer prices, the application of the arm's length principle and the OECD Transfer Pricing Guidelines for Multinational Enterprises and Tax Administrations (OECD Guidelines) of 30 March 2001 (No. IFZ2001/295M), the policy as published in the above mentioned letter was withdrawn. The present decree makes it clear that, in the future, the government will continue to pursue a policy based on the principle that no advance certainty will be granted if this is in breach of good faith between treaty partners and/or of general international interests.

1. This document contains an unofficial English translation by the Netherlands' Ministry of Finance of Decree No. BOB2001/698M, officially published in Dutch on 30 March 2001. Rights can only be derived from the original Dutch text of the decree.

2. Good faith

No advance certainty will be granted if this is in breach of good faith between treaty partners and/or of general international interests.

This means, for example, that the requested advance certainty will not be granted if the tax inspector suspects that doing so would be detrimental to the interests of a treaty partner or to another international interest.

A strong indication that providing advance certainty would be contrary to good faith between treaty partners arises if one or more aspects that are inherent in the proposed structures and/or to all of the various transactions related to the application for advance certainty would be contested if they occurred in the Netherlands (i.e. if the applicant is patently testing the limits of fiscal regulations). This strong indication that providing advance certainty would be contrary to good faith between treaty partners can be removed by imposing supplementary conditions on such advance certainty. In this respect the applicant may be asked to demonstrate that the treaty country or countries which are to be confronted with the aspects in question is or are aware of the overall structure and the series of connected transactions for which the advance certainty is requested in the Netherlands. An example of a situation in which it is possible to remove a suspicion that the provision of advance certainty would be contrary to good faith between treaty partners, is where a professional sportsman who is not resident in the Netherlands applies for advance certainty for the tax implications of a number of related transactions that have the effect of transferring the (legal and/or economic) interests of the sportsman's right to his name and image to an entity that is taxed at a rate which would not be considered as being reasonable by Dutch standards. There is a real risk in this situation that the tax base would be eroded either in the country in which the sportsman has built up his name and image or in the country in which the sportsman is a resident. For this reason, advance certainty will be provided in such cases only if the applicant is able to demonstrate that the tax administration in the country in which the sportsman has built up his name and image and/or in the country in which the sportsman is a resident is aware of the series of related transactions.

I have included other examples of situations which would be detrimental to the interests of a treaty partner inter alia in the Decree Entities providing intra-group financial services without a real economic presence in the Netherlands; no advance certainty, exchange of information and limited opportunities for crediting withholding tax (the Decree of 30 March 2001 (No. IFZ2001/294M), Paragraph 2).

An example of a situation that is contrary to general international interests is where goods are invoiced with the aim of concealing their origin and thereby evading an international boycott.

As a final point, no advance certainty is given, of course, if the tax inspector suspects that the information disclosed to the relevant foreign authorities is either inaccurate or inconsistent.

Procedure for dealing with requests for advance certainty in respect of transfer prices in cross-border transactions (advance pricing agreements) ¹

International Tax Policy and Legislation Directorate, Multilateral Affairs Division

Decree of 30 March 2001, No. IFZ2001/292M

The State Secretary for Finance has decreed as follows.

An advance pricing agreement (APA) provides advance approval on the determination of an arm's length price or a method for the determination of such a price for cross-border transactions (goods and services) between associated entities and between different parts of the same entity. The *Transfer Pricing Guidelines for Multinational Enterprises and Tax Administrations* published by the OECD in 1995 (hereinafter the OECD Guidelines) provide detailed guidance on the arm's length principle as included in Article 9 of the OECD Model Tax Convention.

The possibility of requesting an APA is being introduced into the national legislation of a growing number of countries. In October 1999, the Committee for Fiscal Affairs of the OECD published further procedural guidance (hereinafter the APA Guidelines) for the provision of such advance certainty. The APA Guidelines constitute a detailed explanation of Paragraphs 4.124 to 4.166 of the OECD Guidelines. The APA Guidelines are included as an Annexe to the OECD Guidelines². The present decree provides detailed guidance on the application of the APA Guidelines in the Netherlands' tax practice.

1. This document contains an unofficial English translation by the Netherlands' Ministry of finance of Decree No. IFZ 2001/292M, officially published in Dutch on 30 March 2001. Rights can only be derived from the original Dutch text of the decree.

2. The Dutch translation of the OECD Guidelines is included in binder *Internationale Fiscale Zaken* (Binder A), number 750.00.00.

This decree is not aimed at violating the rights and obligations set out in the General Taxes Act. The provision by the Netherlands' tax authorities of certainty falls within the scope of the Decree on Fiscal implementation policy, standpoint provisions and appeals policy (the Decree of 21 July 1995 (No. AFZ 94/4519M), as amended by the Decree of 26 January 1998 (No. AFZ97/4609M) and as further expanded by the Decree on advance certainty and good faith between treaty partners of 30 March 2001 (No. BOB 2001/698M)).

Since an APA provides advance certainty on the determination of transfer prices in an international context, the consequences of this certainty will not be limited to the Netherlands' tax base. This is what distinguishes an APA from giving advance certainty in a national context.

1. Organisation

A request for an APA should be addressed to the competent tax inspector. The tax inspector will always submit the request to the APA/ATR team of the Tax Office (Large Enterprises) in Rotterdam for binding advice. The APA/ATR team of the Tax Office (Large Enterprises) in Rotterdam will consult with the Co-ordination Group on Transfer Pricing (CGTP) in respect of the possible policy related aspects associated with the request which have not been published yet as part of existing policy in order to ensure that policy is consistent in both principle and practice. One of the members of the APA/ATR team of the Tax Office (Large Enterprises) in Rotterdam will at the same time be a member of the Co-ordination Group on Transfer Pricing.

If a request for the conclusion of a bilateral APA is submitted, the APA/ATR team of the Tax Office (Large Enterprises) in Rotterdam will immediately send a copy of the request to the Co-ordination Group on Transfer Pricing and to the International Tax Policy and Legislation Directorate of the Ministry of Finance. The International Tax Policy and Legislation Directorate will, as the competent authority for the Netherlands, notify the competent authority of the other state concerned of the request in order to start the bilateral procedure.

In order to accelerate the procedure of bi- and multilateral APAs, associated entities that are involved in such APA requests are advised to submit a request simultaneously to the competent authority in all the other states concerned. This will allow the states to start the assessment of the request at the same time instead of successively.

2. Unilateral or bilateral

The proceedings of the Netherlands' tax administration will in principle be aimed at concluding a bilateral APA. The consultation with the competent authorities of treaty countries for the conclusion of bilateral APAs is based on Article 25 of the OECD Model Tax Convention. Although a bilateral APA provides advance certainty to both sides, the tax administration cannot prescribe its use by taxpayers. In addition, in order to be able to enter into a bilateral APA, the Netherlands must have entered into an agreement for the avoidance of double taxation with that state that contains a provision similar to Article 25 of the OECD Model Tax Convention. The other state must also be prepared to enter into such a preliminary consultation. These circumstances may prevent the conclusion of a bilateral agreement. In less complex cases, for example, when only limited functions are performed with which little risk is involved or in cases with sufficient comparable data available, an unilateral APA may be preferable.

In certain circumstances, a taxpayer may wish to seek advance certainty in more than two countries and requests a multilateral APA. The tax administration will, in principle, co-operate with such requests. Should one or more states have, however, any objections to such a procedure, the request will be regarded as a request for the conclusion of various separate bilateral APAs. The applicant will be informed by the Tax Office (Large Enterprises) in Rotterdam on the division of the request into various separate requests for bilateral APAs.

3. Scope of an APA

An APA may include all of the transfer pricing issues relating to a taxpayer. The taxpayer has, however, a certain amount of flexibility to limit the request to specified related entities or specific transactions. Reference is made to Paragraph 4.137 of the OECD Guidelines. This does not mean that an APA request will be assessed in isolation. In its assessment of the request, the tax administration takes into account all of the relevant facts and circumstances that relate to the transaction(s) for which advance certainty is requested, such as, for example, the organisational structure that is chosen.

4. Duration

An APA is valid for the period specified in the agreement. On the one hand, it is desirable to provide approval for as long as possible a period in order to assess the tax implications of a business decision in advance as accurately as possible. On the other hand, a long period makes the predictions as to the future conditions on which the request is based less accurate thereby potentially casting doubt on the reliability of the methodology used in the request. The applicant is required to indicate for what period the advance certainty is desired and to provide reasons to support the acceptability of the use of this period. The acceptability of the period will, in particular, depend on the character of the activities and the period for which the facts and circumstances that affect the determination of the transfer prices can be regarded as retaining their relevance. In principle, the duration of the arrangement will be limited to four or five years. Exceptions may be made relating to, for example, long-term contracts.

At the expiry of the agreed period, on the request by the taxpayer, the tax authorities will assess whether or not a new APA can be concluded under the same conditions.

5. Retroactive effect

Although an APA normally applies to future transactions, the transaction or transactions to which a request relates may already have taken place in whole or in part before agreement is reached on the APA request. Then an APA may in certain cases apply to the transactions already concluded, provided that the taxpayer has requested this retroactive effect.

In principle, a requirement for retroactive effect is that the relevant facts and circumstances in the relevant period in the past are comparable to the facts and circumstances that are the basis for the APA request. Should there be recognisable differences in the relevant facts and circumstances, such a request can be considered if the applicant can demonstrate that for these differences accurate adjustments can be made to eliminate the material differences. When a request is made for an unilateral APA, the tax administration will take a request for retroactive effect only into consideration when it has been established that the retroactive effect does not lead to a reduction of the taxable profits in the outstanding years, which could effectively lead to part of the profits not being taxed at all.

6. The APA request

Depending on the facts and circumstances of each case, the taxpayer will have to submit the following information to the tax administration:

- (a) information on the transactions, products, business or arrangements that will be covered by the request (including, if applicable, a brief explanation of why not all of the transactions, products, business or arrangements of the taxpayer(s) involved in the request have been included);
- (b) information about the enterprises and permanent establishments involved in these transactions or arrangements;
- (c) the names of the other state or states to which the request relates;
- (d) information regarding the worldwide organisational structure (including information on the beneficial owners of the applicant's capital), history, financial data, products and functions, including the assets (tangible and intangible) and risks of any of the associated enterprises involved;
- (e) a description of the proposed transfer pricing methodology, including a comparability analysis which includes comparable data from unrelated market parties and possible adjustments;
- (f) the assumptions underpinning the request and a discussion of the effect of changes in those assumptions or other events, such as unexpected results, which might affect the continuing validity of the request;
- (g) the financial years to be covered; and
- (h) a general description of market conditions, for example, industry trends and the competitive environment.

Ad e. Transfer pricing methodology

The tax administration will start the assessment of a request in accordance with Paragraph 4.9 of the OECD Guidelines from the perspective of the method as proposed by the applicant. It follows that the taxpayer is free, in principle, in his choice of a transfer pricing method, provided that the chosen method leads to an arm's length remuneration for the specific transaction for which advance certainty is requested. The taxpayer has to substantiate the choice for a specific method.

Ad f. Critical assumptions

An APA relates to remuneration for transactions that have not yet taken place. It is, therefore, necessary to include in the determination agreement the critical assumptions, for example, operational and economic circumstances that may affect remuneration for the transactions when they take place. The taxpayer should include a description of these critical assumptions in his request. The purpose of the critical assumptions is to protect both the taxpayer and the tax administration against the risk that the agreement leads to results that are not in accordance with the arm's length principle. The assumptions should be phrased in such a way that the certainty remains applicable when the elements that are covered by the critical assumptions stay within certain margins. This prevents the situation arising that, for every variation from the starting situation, the APA has to be revised or reconsidered. With this, flexibility is guaranteed. When the market share of a certain product influences the determination of the arm's length price, a range for the market share could be considered. Within such a range, a change in the market share is supposed not to influence the price. When an assumption is no longer valid, a review of (a part of) the agreement is, in principle, required.

An overview of possible critical assumptions is set out below. This overview is not exhaustive and serves only as an example, and includes:

- (a) assumptions that show the consequences for the APA of the relevant changes in legislation, published policy or case law;
- (b) assumptions regarding tariffs, duties, import restrictions and government regulations;
- (c) assumptions regarding economic conditions, the market share, market conditions, the end selling price and sales volume;

- (d) a description of the functions provided in the request, taking into account the assets used and the risks assumed by the enterprises that are involved in the transactions; and
- (e) assumptions regarding exchange rates, interest rates, credit ratings and capital structure.

7. Assessment of the request

The facts as presented in the request will, in principle and where possible, be reviewed by the tax administration. The extent of this review will depend on the specific facts and circumstances of each case. Where necessary, further explanations and information will be requested from a taxpayer.

8. Exchange of information

As part of the determination agreement, the applicant is required to declare that the information as included in the APA is not subject to one of the exemption clauses set out in Article 13, Paragraph 3, of the International Assistance with Levying Taxes Act (*Wet op de internationale bijstandsverlening bij de heffing van belastingen*, WIB) regarding commercial, industrial or professional secrets. In this way possible conflicts between the tax administration and the applicant are avoided.

9. Determination agreements

In the case of a bilateral APA, the final consensus between the states involved will be recorded in an agreement between the states. In order to implement this bilateral agreement in the Netherlands, the tax administration will conclude a determination agreement with the same contents with the associated entities involved which are resident in the Netherlands. In the case of a unilateral APA, only the last form of determination agreement is concluded. The tax administration will take into account the framework for determination agreements, as described in the Decree of 1 December 1997 (No. AFZ97/2412).

This decree includes a procedure on recording negative decisions on a request for a determination agreement. In this respect, the following should be noted. The orientational phase should not be regarded as constituting a form of consultation as defined in the above decree.

There will only be a form of consultation for which a written record needs to be drawn up once the request in question is more or less fully consistent with the framework for APAs that is issued under the government's current policy. A decision by the tax inspector in this specific case not to conclude a determination agreement will be communicated to the taxpayer in writing. In this case, a record is drafted as described in the Decree of 1 December 1997 (No. AFZ97/2412).

The determination agreement will at least contain the following elements:

- a. the names and addresses of the enterprises that are covered by the agreement;
- b. the transactions, agreements or arrangements and financial years covered by the agreement;
- c. a description of the agreed methodology and other related matters such as agreed comparable data or a range of expected results;
- d. a definition of relevant terms that form the basis for applying and calculating the methodology, for example, sales, cost of sales, gross profit, etc.;
- e. the critical assumptions upon which the methodology is based;
- f. any agreed procedures to deal with changes in the factual circumstances that could occur during the term of the determination agreement, such that the effects that arise from relatively minor changes of facts and circumstances are set out in the determination agreement (the establishment of this adjusting mechanism prevents every change in facts and circumstances resulting in the termination of the validity of the determination agreement);
- g. if applicable, the agreed tax treatment of related issues;
- h. the terms and conditions that must be fulfilled by a taxpayer in order for the mutual agreement to remain valid, together with the procedures to ensure that the taxpayer fulfils these terms and conditions;

- i. the provision that the determination agreement will be rendered invalid immediately upon a change in the relevant legislation (should a transitional arrangement have been made under which the determination agreement may remain in force for either the whole or part of its remaining period, the determination agreement will cease to be valid either at the end of the period specified in the transitional arrangement or, as the case may be, at the end of the remaining period of the determination agreement);
- j. the declaration by the taxpayer that the information as included in the determination agreement is not subject to one of the exemption clauses specified in Article 13, Paragraph 3, of the WIB; and
- k. the provision that the determination agreement will cease to be valid if the agreed transfer price or methodology is not actually set out in the contracts between the applicant and the associated enterprise or is not actually paid and/or received, unless otherwise agreed.

10. Tax audits

During periodic audits, which can be initiated by the competent tax inspector in respect of all taxpayers and, therefore, also with taxpayers with whom an APA has been concluded, it will be verified whether or not the transfer prices are set as agreed in the determination agreement. This will include a check on whether or not the critical assumptions in the determination agreement are still satisfied, and if not, whether or not the determination agreement requires adjustment or has ceased to be valid.

11. Exclusions

The Decree of 21 July 1995 (No. AFZ94/4519M), as most recently amended by the Decree of 26 January 1998 (No. AFZ97/4609M) and as further expanded by the Decree of 30 March 2001 (No. BOB2001/698M regarding good faith), sets out a general framework within which the tax administration is entitled to refuse to give advance certainty. In addition, the Decree on entities providing intra-group financial services without a real economic presence in the Netherlands; no advance certainty, exchange of information and limited opportunities for crediting withholding tax of 30 March 2001 (No. IFZ2001/294M) describes a number of specific situations in which no advance certainty is given. The Decrees in question apply equally to the conclusion of APAs.

12. Publication of APAs

With regard to the Decree of 21 July 1995 (No. AFZ94/4519M), as most recently amended by the Decree of 26 January 1998 (No. AFZ97/4609M), the policy underlying the decision to issue or, depending on the circumstances, to refrain from issuing, APAs will be published unless the relevant policy has been published before. The relevant APAs will be published either on an anonymous basis or -- if it is not possible to conceal the applicant's identity even if the name is not revealed and where the revelation of the applicant's identity may constitute a breach of the duty of confidentiality laid down in Article 67 of the General Tax Act -- in the form of a summary. In the latter case, the summary should contain all of the elements that have determined the policy pursued.

13. Entry into force

This Decree enters into force on 1 April 2001.

14. Cancellation of previous decrees

This Decree replaces the Decree of 19 October 1994 (No. IFZ94/855).

Procedure for dealing with requests for advance certainty in the form of an advance tax ruling (ATR)¹

International Tax Policy and Legislation Directorate, Multilateral Affairs Division

Decree of 30 March 2001, No. IFZ2001/293M

The State Secretary for Finance has decreed as follows.

1. Introduction

This decree describes the procedures that have to be followed when issuing an advance tax ruling (ATR). An ATR provides advance certainty in respect of the tax consequences of a contemplated transaction or combination of related transactions. The term "ATR" is reserved exclusively for the provision of advance certainty in respect of the situations described in paragraph 3 of this decree.

2. Organisation

The request for the issue of an ATR should be addressed to the competent tax inspector. To ensure the co-ordination of the practice, the tax inspector will always submit the request to the APA/ATR team of the Tax Office (Large Enterprises) in Rotterdam for binding advice. The APA/ATR team of the Tax Office (Large Enterprises) in Rotterdam will, if necessary, consult with the relevant knowledge groups to secure a uniform policy both in principle and in practice.

Because the APA/ATR team of the Tax Office (Large Enterprises) in Rotterdam is represented in all of the relevant knowledge groups, this form of consultation can take place during the assessment process, thereby helping to ensure that the request is dealt with both swiftly and efficiently.

1. This document contains an unofficial English translation by the Netherlands' Ministry of Finance of Decree No. IFZ 2001/293M, officially published in Dutch on 30 March 2001.

Rights can only be derived from the original Dutch text of the decree.

3. Binding advice

The local tax administration should submit the following requests for advance certainty for binding advice:

- i.* requests for advance certainty on the application of the participation exemption to conduit companies in international structures and to top holding companies where none of the subsidiaries of the top holding company conducts any business activities in the Netherlands;
- ii.* requests for advance certainty in respect of international structures involving forms of hybrid finance and/or hybrid legal entities. The Decree of 30 March 2001 (No. RTB2001/1379M²) should be taken into consideration in assessing these requests; and
- iii.* requests for advance certainty on whether or not an entity that is registered abroad may be regarded as having a permanent establishment in the Netherlands.

4. Requests

Depending on the facts and circumstances of the specific case, a (potential) taxpayer will need to provide the tax authorities with at least the following information:

- a. a detailed description of the facts and the contemplated legal acts covered by the request;
- b. the names of the companies and permanent establishments involved;
- c. the other state or states to which the request relates;
- d. information on the group's worldwide legal structure and history (including full information on the beneficial owners of the applicant's capital); and
- e. the financial years to which the request will apply.

2. This decree describes the situations in which advance assurance may or may not be given on the tax consequences of the use of hybrid forms of finance and hybrid legal entities (Revision of the Decree of 26 April 2000 (No. DB99/3582M)).

5. Duration

The applicant is initially required to specify the period for which it is reasonable to grant advance certainty. In principle, a period of four years is regarded as reasonable.

On the expiry of the agreed period, at the request of the taxpayer, the tax authorities will assess whether or not a new ATR can be issued under the same conditions.

6. Appraisal of the request

In appraising the request, the tax administration will take account of all of the relevant facts and circumstances relating to the transaction(s) for which advance certainty is requested.

7. Exchange of information

As part of the determination agreement, the applicant is required to declare that the information included in the ATR is not subject to one of the exemption clauses set out in Article 13, Paragraph 3, of the International Assistance with Levying Taxes Act (*Wet op de internationale bijstandsverlening bij de heffing van belastingen*, WIB) regarding commercial, industrial or professional secrets. In this way, possible conflicts between the tax administration and the applicant are avoided.

8. Determination agreements

In order to establish the consequences of an ATR, the tax administration will enter into a determination agreement with the entity requesting the ATR to make a formal written record of the ATR. The tax administration will take into account the framework for determination agreements, as described in the Decree of 1 December 1997 (No. AFZ97/2412). This decree includes a procedure for recording negative decisions on a request for a determination agreement. In respect of this, the following should be noted. The orientational phase should not be regarded as constituting a form of consultation, as defined in the above decree. There will only be a form of consultation for which a written record is required to be drawn up once the request in question is more or less fully consistent with the framework for ATRs, as issued under the government's current policy. The decision by the tax inspector in this specific case not to conclude a determination agreement will be communicated to the taxpayer in writing. In these cases, a record is drafted as described in the Decree of 1 December 1997 (No. AFZ97/2412).

The determination agreement will at least include the following elements:

1. the names and addresses of the entities that are to be covered by the agreement;
2. the facts, legal acts and financial years to which the agreement applies;
3. a description of the tax consequences;
4. a record of the relevant conditions that constitute the basis for the application of the relevant tax consequences;
5. the agreed procedures to respond to possible changes in the prevailing circumstances;
6. where relevant, a description of the arrangements that have been made for dealing with related tax issues;
7. a description of the conditions that the entity must meet in order for the agreement to remain valid, together with a description of the procedures that the entity must follow in order to comply with these conditions;

8. a provision to the effect that the determination agreement will be rendered invalid immediately by a change in the relevant legislation (where a transitional arrangement has been made under which the determination agreement can remain valid for either the whole or part of its remaining term, the determination agreement will lose its validity either at the end of the period specified in the transitional arrangement or, as the case may be, at the end of the remaining term of the determination agreement);
9. a declaration by the taxpayer that the information, as included in the determination agreement, is not subject to one of the exemption clauses specified in Article 13, Paragraph 3, of the WIB; and
10. where the request relates to the application of the participation exemption, a provision to the effect that the applicant will finance the cost price of the participations for which the ATR is being requested with at least 15 per cent equity capital.

9. Exclusions

The Decree of 21 July 1995 (No. AFZ94/4519M), as most recently amended by the Decree of 26 January 1998 (No. AFZ97/4609M) and as further expanded by the Decree of 30 March 2001 (No. BOB2001/698M regarding good faith), sets out a general framework within which the tax administration is entitled to refuse to give advance certainty. In addition, the Decree regarding entities providing intra-group financial services without a real economic presence in the Netherlands; no advance certainty, the exchange of information and limited opportunities for crediting withholding tax of 30 March 2001 (No. IFZ2001/294M) describes a number of specific situations in which no advance certainty can be given. These decrees apply equally to the conclusions of ATRs.

10. Publication of ATRs

With regard to the Decree of 21 July 1995 (No. AFZ94/4519M), as most recently amended by the Decree of 26 January 1998 (No. AFZ97/4609M), the policy underlying the decision to issue or, depending on the circumstances, to refrain from issuing ATRs, will be published unless the relevant policy has previously been published. The relevant ATRs will be published either on an anonymous basis or - if it is not possible to conceal the applicant's identity even if his name is not revealed and where the revelation of the applicant's identity may constitute a breach of the duty of confidentiality laid down in Article 67 of the General Taxes Act - in the form of a summary. In the latter case, the summary should contain all of the elements that have determined the policy adopted.

11. Competency

For information on the competency with regard to taxpayers applying for an ATR, reference should be made to the Decree of 30 March 2001 (No. RTB2001/1195M) on Advance Pricing Agreements (APAs), Advance Tax Rulings (ATRs), financial services, conduit companies, the International Investors Desk and Rulings, and Organisation and Jurisdiction Rules (no English translation available).

12. Entry into force

This decree enters into force on 1 April 2001.

Entities providing intra-group financial services without a real economic presence in the Netherlands; no advance certainty, exchange of information and limited opportunities for crediting withholdingtax¹

International Tax Policy and Legislation Directorate, Multilateral Affairs Division

Decree of 30 March 2001, No. IFZ2001/294M

The State Secretary for Finance has decreed as follows.

1. Entities providing intra-group financial services

For the purpose of this decree, the term "entities providing intra-group financial services" (hereinafter referred to as service entities) is used to refer to entities the activities of which consist primarily of, either in law or in fact, directly or indirectly, and based on related transactions amongst entities that form part of the same group, the receipt and the (on)payment of interest and/or royalties under whatever name and of whatever nature. Activities related to the ownership of participations are not taken into account in assessing whether or not an entity's activities consist primarily of the activities described in the preceding sentence.

The term "group" is used with respect to the taxpayer together with related entities, as defined in Article 10a, Paragraph 4, of the Corporation Tax Act 1969, and related natural persons, as defined in Article 10a, Paragraph 5, of the Corporation Tax Act 1969.

Transactions are regarded as related if they are arranged as a complex transaction, the results are mutually dependent or if in any other way a connection exists between the transactions.

2. No advance certainty

No advance certainty will be granted to a service entity on the tax consequences of all of the contemplated related transactions as defined in paragraph 1 above, if:

1. This document contains an unofficial English translation by the Netherlands' Ministry of Finance of Decree No. IFZ 2001/294M, officially published in Dutch on 30 March 2001. Rights can only be derived from the original Dutch text of the decree.

- a. the service entity does *not* meet one or more of the requirements listed in the Annexe in respect of the existence of a real presence (substance) in the Netherlands.

No advance certainty will be granted to a service entity on the tax consequences of related transactions as defined in paragraph 1 above, if:

- b. the functions performed by the service entity in relation to these specific related transactions do not entail on balance any real risk (see paragraph 6 below).

This means that, if a service entity does not meet the requirements referred to in point a. with respect to a real presence in the Netherlands, no advance certainty will be granted for all of the contemplated transactions qualifying under the description in paragraph 1 above, regardless of whether or not the transactions in question entail any real risk as described in point b., and regardless of whether or not the taxpayer gives his consent to the spontaneous exchange of information to the country of source.

When a service entity does meet the requirements referred to in point a. in relation to a real presence in the Netherlands but fails the requirement referred to in point b., the service entity will not be granted advance certainty with regard to the specific related transactions that do not meet the requirement referred to in point b.. Contrary to the provisions of point b., advance certainty may nevertheless be granted in such situations if the taxpayer gives his consent, in a determination agreement with the tax administration, to the spontaneous exchange of information to the country of source.

For the purpose of the application of point b., risks that have been transferred to third parties (i.e. unrelated entities) shall be treated as the risks of the service entity. In general, this will lead to the result that groups that concentrate their treasury activities in one or more departments will be deemed to be running a real risk with regard to all of the financial transactions conducted by these treasury departments, given that one of the these departments' basic tasks is transferring to third parties the net risk run by the group regarding all of the financial transactions for which the department in question is responsible. The responsibility of the centralised treasury department will generally consist of independently managing the risks related to all of the financial transactions conducted by (an independent part of) the group. Where a service entity's responsibility does not extend to independently managing the risks as described above, this is an indication that the entity does not perform an active treasury function. In these situations, further action will be required to determine whether or not real risk is being incurred with respect to the related transactions as defined in paragraph 1.

3. Exchange of information

Point b. of paragraph 2 states that no advance certainty will be given on any related transactions as described there, unless the applicant gives his consent, as part of the determination agreement, to the spontaneous exchange of information to the country of source. This consent also includes a confirmation by the applicant that the information described in the advance pricing agreement or advance tax ruling that will be exchanged is not subject to one of the exemption clauses specified in Article 13, Paragraph 3, of the International Assistance with Levying Taxes Act (*Wet op de internationale bijstandsverlening bij de heffing van belastingen*, WIB). Once an applicant has committed himself to this position in the determination agreement, the grounds for an objection or appeal on the basis of this article, against the notification in which the exchange of information is announced, will cease to exist.

The fact that no advance certainty is granted in the situations described in paragraph 2, points a. or b. does not restrict taxpayers from conducting the financial transactions described under these points without any advance certainty about their tax consequences. Here too, the spontaneous exchange of information will take place to the country or countries in question. In situations where the requirements for a real presence in the Netherlands (see paragraph 2, point a.) are not met, information on a taxpayer's actual circumstances with regard to the requirements set out in the Annex will be disclosed to other countries for which this may be relevant. In situations where structures are implemented as described in paragraph 2, point b., the information that is to be disclosed will relate to transactions performed or to be performed and the character of the entity.

The exchange of information will take place following a request for a certificate of residence or when, during the handling of a taxpayer's tax assessment, the suspicion arises that a country may have an interest in the information, but in any event no later than the date on which the corporation tax assessment is formally assessed. Thereto, the tax inspector will forward the relevant information, with a statement of the name of the country or countries concerned, to the Fiscal Information and Investigation Services (FIOD) in Haarlem. FIOD Haarlem International will determine whether or not the exchange of the information is in accordance with the relevant statutory regulations and treaty provisions, for example, whether or not it would constitute a breach of Article 13, Paragraphs 1 and 2, of the WIB.

4. Credit for foreign withholding tax

For the transactions described in paragraph 2, point b., no credit for foreign withholding tax will be provided, as the financial service entity in fact operates as an intermediary, which means that the received cash flows do not form part of that entity's Dutch tax base.

In the light of improving the international transparency of the treatment of such entities in the Netherlands, the government is considering codification of this matter.

5. Good faith between treaty partners

No advance certainty is given in the cases described in paragraph 2, points a. and b., as the elements referred to in these points form an indication that the provision of advance certainty would constitute a breach of good faith between treaty partners. In addition to the elements described specifically in points a. and b., any requests for advance certainty should be assessed in more general terms by reference to the Decree of 21 July 1995 (No. AFZ94/4519M) on fiscal implementation policy, standpoint provisions and appeals policy (as amended by the Decree of 26 January 1997 (No. AFZ94/4609M) and as further expanded in the Decree of 30 March 2001 (No. BOB2001/698M) on advance certainty and good faith between treaty partners).

6. No real risk exposure

When the functions performed by the service entity that are related to the related transactions described in paragraph 1 do not entail any real risk on balance, advance certainty may be given only if, as part of the determination agreement in which the advance certainty is set out, the taxpayer gives his consent to the spontaneous exchange of information to the treaty partner. It is, therefore, important to determine to what extent the service entity bears a risk in relation to these related transactions.

The risks that can relate to the transactions described in paragraph 1 consist, in particular, of credit risk (debtor and foreign exchange risk), market risk and operational risk. If the only risks born by the service entity are operational risks, this will generally not lead to the presence of real risk as defined in this decree. The extent to which the service entity bears a risk will translate itself primarily into the possibility that the equity held by the service entity to secure its assets could be affected. The decisive factor in assessing whether or not and to what extent a service entity is bearing real risk is therefore the question of whether or not and to what extent the service entity is bearing one or more of the above risks and whether or not the service entity maintains sufficient equity to be able to carry those risks.

A service entity, the activities of which consist of lending money, is regarded as bearing real risk if the amount of the equity that is required for it to be able to carry the risks is at least equal either to 1% of the nominal value of the loan or to an amount of EUR 2 million (NLG 4,407,420). If, therefore, the equity a service entity should maintain to adequately secure the money-lending activity concerned is at least equal either to 1% of the nominal value of the loan or to an amount of EUR 2 million, whichever is lower, the service entity in question is deemed to be bearing a real risk, provided that the applicant is able to show that there is a real possibility of it having to utilise this equity if the risks related to the related transactions materialise in practice.

Example 1

The sole activity of a service entity (SE) consists of the lending of EUR 100 million to X, a related entity. The equity of SE amounts to EUR 1.5 million. In addition, SE borrows, for the purpose of financing the issue of this loan, an amount of EUR 98.5 million from a related entity, Y. SE's parent company (PC) has given Y a guarantee that it will repay the entire loan if SE defaults on its repayment obligations. The first event that occurs if SE's credit risk (i.e. the debtor risk) materialises (i.e. X is unable to meet its repayment obligations) is that SE will be forced to utilise its own equity. The guarantee given by PC will take effect only if SE's equity is not sufficient to cover the repayment obligations. As SE maintains equity against the loan that is higher than 1 per cent of the nominal value of the loan and there is a real possibility that this equity could be affected when the risks born by SE (i.e. the debtor risk in this case) materialise in practice, SE may be regarded as bearing a real risk.

Example 2

The sole activity of a service entity (SE) is lending EUR 400 million to X, a related entity. The equity of SE amounts to EUR 3 million. In addition, SE borrows an amount of EUR 397 million from Y, another related entity, for the purposes of financing the issue of the loan. SE's parent company (PC) has given a guarantee that it will repay to SE the entire outstanding loan to X if X defaults on its repayment obligations. If SE's credit risk (i.e. the debtor risk) materialises (i.e. X is unable to meet its repayment obligations), SE will be able to invoke PC's guarantee and obtain repayment of the loan. Although SE has equity in excess of EUR 2 million, there is no realistic possibility that this equity will be affected if X defaults on its repayment obligations. For this reason, SE may not be regarded as running a real risk.

For the determination of an arm's length remuneration for entities providing intra-group financial services, see the Transfer Pricing Decree of 30 March 2001 (No. IFZ2001/295M).

7. Competence

For information on the competence with respect to service entities as referred to in this Decree, see the Decree of 30 March 2001 (No. RTB2001/1195M) on Advance Pricing Agreements (APAs), Advance Tax Rulings (ATRs), financial services, conduit companies, the International Investors Desk and Rulings. Organisation and Jurisdiction Rules (no English translation available).

8. Entry into force

This decree enters into force on 1 April 2001.

ANNEXE

List of minimum requirements

- At least half of the total number of the statutory directors and the directors competent to make decisions reside in the Netherlands (individuals) or have the place of effective management situated in the Netherlands (non-individuals).
- The directors resident in the Netherlands (individuals) or with the place of effective management situated in the Netherlands (non-individuals), have the professional knowledge required to properly perform their duties. The tasks of the (joint) directors include, at the very least, the decision making -- based on the legal entity's own responsibility and within the framework of normal intra-group involvement -- on transactions to be concluded by the legal entity as well as ensuring a proper execution of all of the concluded transactions. The legal entity has qualified staff at its disposal (either its own staff or obtained from third parties) who can adequately perform and record the transactions to be conducted by the legal entity.
- (Key) managerial decisions should be taken in the Netherlands.
- The legal entity's (main) bank accounts should be maintained in the Netherlands.
- The legal entity's accounts should be kept in the Netherlands.
- The legal entity should have complied with all of the relevant requirements relating to the submission of tax returns, at least until the date on which its application is assessed. This applies equally to all forms of tax, including corporation tax, wage withholding tax, VAT, etc.
- The legal entity's registered office must be located in the Netherlands. The legal entity is, to the best knowledge of the entity, not (also) regarded as tax resident in another country.

- The legal entity's equity should be adequate in relation to the functions performed (taking into account the assets used and the risks assumed).

Table of contents

Transfer prices, the application of the arm's length principle and the OECD Transfer Pricing Guidelines for Multinational Enterprises and Tax Administrations (OECD Guidelines)¹

- 1. The arm's length principle (*Chapter I*) 76**
 - 1.1. Aggregation of transactions (*Paragraphs 1.42-1.44*)
 - 1.2. The use of a range (*Paragraphs 1.45-1.48*)
 - 1.3. The use of multiple year data (*Paragraphs 1.49-1.51*)
 - 1.4. The effect of government policies (*Paragraphs 1.55-1.59*)
 - 1.5. Requests to lower transfer pricing adjustments (*Paragraphs 1.60-1.64*)
- 2. Transfer pricing methods (*Chapters II and III*)**
 - 2.1. Comparable uncontrolled price method (*Paragraphs 2.6-2.13*) 79
 - 2.2. Resale price method (*Paragraphs 2.14-2.31*)
 - 2.3. Cost-plus method (*Paragraphs 2.32-2.48*)
 - 2.4. Profit-split method (*Paragraphs 3.5-3.25*)
 - 2.5. Transactional net margin method (TNMM) (*Paragraphs 3.26-3.48*)
 - 2.5.1. NMM versus resale price method
 - 2.5.2. TNMM versus cost-plus method
- 3. Administrative approach for avoiding and resolving disputes regarding transfer pricing (*Chapter IV*)**
 - 3.1. Mutual agreement and arbitration procedures (*Paragraph 4.61*)
 - 3.1.1. General
 - 3.1.2. Address for submitting the request
 - 3.1.3. Deadline for submitting the request
 - 3.1.4. Concurrence of the objection and appeal procedure and the mutual agreement procedure
 - 3.1.5. Start of the two-year period referred to in Article 7 of the EU Arbitration Convention
 - 3.1.6. Oral explanation by the taxpayer
 - 3.1.7. Deadline for making a corresponding adjustment by means of an official reduction of the tax assessment
 - 3.1.8. Transfer pricing adjustments and interest charges (*Paragraphs 4.64-4.66*)

1. This document contains an unofficial English translation by the Netherlands' Ministry of Finance of Decree No. IFZ 2001/295M, officially published in Dutch on 30 March 2001. Rights can only be derived from the original Dutch text of the decree.

4. **Secondary adjustments (*Paragraphs 4.67-4.77*)**
5. **Arm's length price when valuation at the time of the transaction is highly uncertain (*Paragraphs 6.28-6.35*)**
6. **Intra-group services (*Chapter VII*)**
7. **Contributions to a Cost Contribution Arrangement (CCA) with profit mark-up (*Chapter VIII*)**
8. **Arm's length fee for financial services**
9. **Subsidies, tax incentives and costs subject to deduction restrictions**
10. **Allocation of the profit to headquarters and permanent establishments**
11. **Entry into force**
12. **Application to current policy**

Transfer prices, the application of the arm's length principle and the OECD Transfer Pricing Guidelines for Multinational Enterprises and Tax Administrations (OECD Guidelines)

International Tax Policy and Legislation Directorate, Multilateral Affairs Division

Decree of 30 March 2001, No. IFZ2001/295M

The State Secretary for Finance has decreed as follows.

With regard to cross-border transactions, there is agreement amongst the OECD member countries regarding the "arm's length principle", as is included in Article 9 of the OECD Model Tax Convention. The OECD's commentary on Article 9 of the OECD Model Tax Convention and the Transfer Pricing Guidelines for Multinational Enterprises and Tax Administrations (henceforth the OECD Guidelines)² provide further guidance on the arm's length principle. The policy of the Netherlands on the arm's length principle in the field of international tax law is that this principle forms an integral part of the Netherlands' system of tax law as a result of its incorporation in the broad definition of income recorded in Section 3.8 of the Income Tax Act 2001. In principle, this means that the OECD Guidelines apply directly to the Netherlands under Section 3.8 of the Income Tax Act 2001. There are a number of areas in which the OECD Guidelines provide scope for individual interpretation by the member countries. In a number of other areas, practical experience has shown that the OECD Guidelines are in need of clarification. This decree explains the Netherlands' position in relation to these particular points and seeks, where possible, to remove any confusion. The OECD Guidelines have not yet fully crystallised and are regularly expanded and adjusted. If necessary, this decree will also be adjusted to take account of new developments.

For the sake of clarity, the paragraphs in the OECD Guidelines corresponding to the text of the decree are referred to in brackets.

2. The Dutch translation of the OECD Guidelines is included in the binder *Internationale Fiscale Zaken* (binder A), number 750.00.00.

It is important to remember when assessing transfer prices that -- as the OECD Guidelines also stress -- transfer pricing is not an exact science. Accordingly, the OECD urges tax administrations to adopt a flexible approach and not to expect taxpayers to set transfer prices with a degree of accuracy that is unrealistic in the light of all of the various facts and circumstances. The Netherlands' tax administration will also bear this point in mind when assessing transfer prices.

For the sake of clarity, I have decided to integrate the text of a number of existing decrees into the text of the present decree. This means that the decrees referred to in section 12 are hereby revoked.

1. The arm's length principle (*Chapter I*)

Generally speaking, the arm's length principle is applied by comparing the conditions of a transaction conducted between associated enterprises with the conditions of a transaction conducted by independent or unrelated enterprises. Taxpayers are expected to be able to demonstrate that their transfer prices are consistent with the arm's length principle. The basic principle is that each of the enterprises involved should receive a remuneration that is a reflection of the functions performed, taking into account the assets used and the risks assumed (Paragraph 1.20).

Where the term "function(s)" appears elsewhere in this decree, it is intended to have the meaning of "function(s), taking into account the assets used and the risks assumed".

1.1. Aggregation of transactions (*Paragraphs 1.42-1.44*)

In principle, the OECD Guidelines require arm's length prices to be based on individual transactions. This requirement can, however, create a number of practical problems. When it is either very difficult or impossible to assess each individual transaction, for example, in case of a large number of similar transactions, the transactions may be aggregated for the purpose of deciding whether or not they were conducted at arm's length. In such a situation, taxpayers are expected to be able to demonstrate that the transfer price applying to the aggregated transactions is in accordance with the arm's length principle.

1.2. The use of a range (*Paragraphs 1.45-1.48*)

In some cases it will be possible to apply the arm's length principle and arrive at one single figure that is the most reliable to determine the arm's length character of the transfer prices. Because, however, transfer pricing is not an exact science, a particular transfer pricing method will often generate a range of figures all of which are equally reliable. The range is determined by the largest and the smallest value found. Where an arm's length range is used, after determining such range, the question arises as to which figure within the range a comparison can be made and to what point within the range an adjustment can be made. The OECD Guidelines leave this open.

It is important to make a distinction, when determining a range, between situations in which the comparables consist of readily comparable values and a situation in which use is made of less accurate comparative material. If the comparables consist of readily comparable values, these are all part of the range. If, however, use is made of less accurate comparative material, it may be necessary to use statistical methods to enhance the reliability of the material. One example would be the use of an interquartile range. The effect of this type of statistical method is to reduce the extent of the range, leaving a relevant range consisting of more reliable reference material.

Once the range is defined, the next step is to decide whether or not the remuneration for the transaction in question falls within the range. If it does fall within the range, no adjustment is made. An adjustment is made only if the remuneration does not fall within the range and the taxpayer cannot provide a substantiated explanation for the deviation. According to the OECD Guidelines, an adjustment should be made in such an event to the point within the range that best reflects the facts and circumstances of the relevant intra-group transaction. If there are grounds for assuming that one specific point within the range comes closest to replicating the conditions under which the intra-group transaction took place, this point should be taken as the basis for the adjustment. If it is not possible to identify one specific point, the Netherlands' position is that the median (i.e. the middle point of the range) should be taken as the basis for adjustment. As the OECD has yet to formulate a clear policy on this point, it may occur that the state in which the associated enterprise is located does not permit the transfer prices to be adjusted to the median. In such situations, the competent authority in the Netherlands, acting on the taxpayer's request, will consult the other state with a view to reaching agreement on a point within the range that is acceptable to both states.

In some cases, the transfer price originally adopted is adjusted either upwards or downwards by the taxpayer, leading to a shift within the range. In such situations, the taxpayer has to be able to substantiate the change in conditions in such a way as to justify the adjustment of the transfer price. If the taxpayer is unable to demonstrate that conditions have indeed changed in such a way as to justify an adjustment in the transfer price, it will generally be assumed that the reasons for adjusting the transfer price are predominantly tax driven. In such situations, the tax administration will not accept the change in the transfer price. An additional condition for accepting this type of shift within the range is that the modified price must be stipulated in the contracts concluded by the parties to the transaction and should actually be charged.

1.3. The use of multiple year data (*Paragraphs 1.49-1.51*)

It may be useful to evaluate data relating to a number of years when assessing a transaction. Making use of data covering a succession of years is one way of preventing adjustments from being made in a particular year, even though the average remuneration received by the taxpayer concerned over a number of years is in fact consistent with the arm's length principle. At the same time, the use of multiple year data may result in certain situations in the past being assessed with the benefit of hindsight. The OECD Guidelines stipulate that tax administrations cannot use hindsight. This means that, when multiple year data are used, the only figures that can be used are those relating to the year in question and previous years. One of the results of this is the system of moving averages. This leads to the following method:

- The first step is to assess whether or not the remuneration for the transaction in question falls within the arm's length range that has been created for the year in question. No adjustment is made if the remuneration falls within the range;
- If the remuneration does not fall within the range, it is then compared with the (moving) averages for a number of years. The length of the period on which this comparison is based depends partly on the length of the product's life cycle. If the average remuneration for the transaction in question falls within the multiple year range, no adjustment is made; and
- If the remuneration does not fall within the arm's length range for the year and not within the multiple year arm's length range, an adjustment is made in accordance with the procedure set out in section 1.2.

1.4. The effect of government policies (Paragraphs 1.55-1.59)

Certain government interventions may be regarded as being market conditions in the country in question and should for this reason be reflected in the transfer price.

Paragraph 1.59 of the OECD Guidelines describes two possible approaches to a situation in which a country, for example, either prevents or blocks a particular payment. Under Netherlands' tax law, the remuneration relating to a particular performance must be reflected in the result. It can, however, be in accordance with sound business practice to depreciate (partly) the value of accounts receivable relating to the particular performance. The costs associated with the transaction can be taken into account. Obviously, an assessment must be made when the account receivable arises as to whether or not the conditions of the transaction justify the conclusion that the transaction should materially be regarded as a contribution of equity rather than remuneration for an activity performed (Supreme Court, 27 January 1988, BNB1988/217). In addition, it goes without saying that the taxpayer is under an obligation to substantiate the reduction in value of the account receivable.

1.5. Request to lower transfer pricing adjustments (*Paragraphs 1.60-1.64*)

When the tax administration audits a taxpayer's books, the taxpayer is entitled to apply for a reduction in the proposed adjustment of a transfer price if the taxpayer is of the opinion that the adjustment proposed by the tax administration does not take sufficient account of compensating transactions. Under the OECD Guidelines, tax administrations have discretionary powers either to grant or deny such requests. The distinction made in the OECD Guidelines between a situation in which a taxpayer demonstrates the presence of an intentional set-off at the time when a tax return is filed and a situation in which an intentional set-off is stated by the taxpayer (and the acceptability is demonstrated) at the point when the tax administration recommends certain adjustments on the basis of a tax audit, is not relevant to the Netherlands' situation. In both cases, the taxpayer retains his statutory right to lodge an objection or appeal.

2. Transfer pricing methods (*Chapters II and III*)

Chapter II of the OECD Guidelines discusses the three traditional transaction methods introduced in Paragraphs 1.68 to 1.70 (i.e. the comparable uncontrolled price method, the resale price method and the cost-plus method), whilst Chapter III examines the methods known as the transactional profit methods (i.e. the profit-split method and the transactional net margin method or TNMM).

Depending on the circumstances, a choice of one of these five accepted methods has to be made. The methods can supplement each other. The OECD Guidelines are based on a certain hierarchy of the methods where a preference exists for the traditional transaction methods. On the one hand, transactional profit methods are considered more or less as methods of last resort. On the other hand, the OECD Guidelines state that the tax authorities need to start a transfer pricing audit from the perspective of the method chosen by the taxpayer (see Paragraph 4.9 of the OECD Guidelines).

In accordance with Paragraph 4.9 of the OECD Guidelines, whenever the Netherlands' tax administration undertakes a transfer pricing audit, it should start from the perspective of the method adopted by the taxpayer at the time of the transaction. This complies with Paragraph 1.68 of the OECD Guidelines. The implication is that taxpayers are in principle free to choose a transfer pricing method, provided that the method adopted leads to an arm's length outcome for the transaction in question. In certain situations, however, some methods will generate better results than others. Although taxpayers may be expected to base their choice of a transfer pricing method on the reliability of the method for the particular situation, taxpayers are definitely not expected to weigh up the advantages and disadvantages of all of the various methods and then explain why the method that was ultimately adopted generates the best results in the prevailing conditions (i.e. the best method rule). Certain situations are also suited for a combination of methods. At the same time, taxpayers are not obliged to use more than one method. The only obligation resting on the taxpayer is to explain why the decision was taken to adopt the particular method that was adopted.

A number of examples of the various transfer pricing methods are given in the following paragraphs to illustrate how they work. It is explicitly not the object to discuss all issues that may arise in practical situations in relation to each method.

2.1. Comparable uncontrolled price method (*Paragraphs 2.6-2.13*)

With this method, the price calculated for goods that are transferred and services that are performed in a transaction with an associated party is compared with the price that is calculated for similar goods that are transferred and services that are performed in a free market transaction under comparable circumstances. If a comparable price is available, the comparable uncontrolled price method (commonly known as the CUP method) will, in general, be the most direct and the most reliable method in determining the transfer price, so that this method is to be preferred over other methods. A point to note is, however, that the reliability of the CUP method depends on the degree of accuracy with which adjustments can be made for purposes of comparison.

Example

A producer in country X sells wine to an associated Dutch wholesaler. The same producer in country X sells the same wine to an independent Dutch wholesaler for EUR 5 per bottle. In the agreement with the independent wholesaler, the external transportation costs are for the account of the producer. Under the arrangement made with the associated wholesaler, the external transportation charges of EUR 1.50 per bottle are not borne by the producer, but by the wholesaler. The other circumstances are the same for the associated wholesaler and the independent wholesaler. The wine is sold at EUR 12.50 per bottle.

Based on the difference in contractual terms, an adjustment needs to be made to the third party price in accordance with Paragraphs 2.8 and 2.9 of the OECD Guidelines. The CUP method can be used as follows to calculate the comparable third party price (i.e. the CUP).

Purchase price paid by independent wholesaler	5.00
Adjustment to account for difference in external transportation expenses between associated wholesaler and independent wholesaler	1.50
CUP for associated wholesaler	3.50

2.2. Resale price method (*Paragraphs 2.14-2.31*)

The second traditional transaction method is the resale price method. This method has as its starting point the market price that is agreed to with respect to the sale of a product to third parties. This product has been purchased from an associated enterprise. In order to calculate the arm's length remuneration for the functions performed by the associated enterprise that sells the product to the third party, the product's market price is reduced by a gross profit margin. The gross profit margin consists of the selling expenses and other costs arising from the functions performed by the seller and an appropriate profit margin. What is left after the adjustment for other costs associated with the sale of the product, such as customs duties, is an arm's length price.

Example

This example is based on the same situation used in the example illustrating the CUP method. The resale price method is based on the gross profit margin earned by the independent wholesaler, which may be calculated as follows:

Retail price	12.50	100%
Purchase price paid by independent wholesaler	5.00	40%
Gross profit margin of the independent wholesaler	7.50	60%

The functions performed by the independent wholesaler are the same as those performed by the associated wholesaler. The only difference is that the associated wholesaler is responsible for the external transportation charges whereas the independent wholesaler is not. The associated wholesaler will have to receive as remuneration for the functions performed an amount equal to the remuneration received by the independent wholesaler, plus a mark-up to cover the external transportation charges. The external transportation charges are 12 per cent of the retail price (i.e. EUR 1.50 per bottle selling at EUR 12.50). This means that a commercial gross profit margin for the associated wholesaler can be set at 72 per cent (i.e. 60 per cent plus 12 per cent). Using this figure as a basis, the resale price method can be used to calculate the following transfer price for the associated wholesaler:

Retail price	12.50	100%
Required gross profit margin	9.00	72%
Arm's length transfer price	3.50	28%

The example shows that the associated wholesaler and the independent wholesaler pay the same purchase price, including external transportation charges (i.e. EUR 3.50 plus EUR 1.50 equals EUR 5).

2.3. Cost-plus method (*Paragraphs 2.32-2.48*)

The cost-plus method is the third traditional transaction method. In applying this method, the costs incurred by the enterprise are divided into the direct and indirect costs that can be allocated to individual transactions with (associated) enterprises (hereinafter: the direct and indirect costs) and the enterprise's other costs which cannot be allocated to individual transactions in such way (hereinafter: overhead costs). An appropriate mark-up that is required to realise profit in accordance with the functions performed is applied to the direct and indirect costs (the cost base) that can be allocated to an individual transaction with an associated enterprise. The mark-up also has to cover the overhead costs. The method is, therefore, based on a gross profit margin. This is the difference between the cost-plus method and the transactional net margin method, in which the operating profit is calculated either as a percentage of total cost, i.e. including overhead costs, or as a percentage of turnover.

Budgeting versus actual cost

In general, prices will be determined in advance based on budgeted cost. If the actual costs that are related to the transaction are higher than the budgeted costs, it depends on the nature of the difference whether or not this will lead to an adjustment of the price. In general, one can assume that the higher costs that are the result of inefficiency will be for the account of the party which performs the functions and services. This is after all the party that can influence the costs. In such a situation, an independent customer would not accept a price adjustment.

A requirement for a correct determination of the transfer prices based on budgeting is that these budgets are determined in an economically correct manner.

Overcapacity losses

A special situation presents itself with a "contract manufacturer". The characteristic of a contract manufacturer is that it performs certain production activities regarding the products of the principal in return for a previously agreed to fee. Because the goods in question remain the principal's property, the contract manufacturer assumes only a limited degree of risk with regard to the goods. Associated enterprises often subcontract production activities to a contract manufacturer working exclusively for the enterprise in question. The transfer prices are then often calculated on the basis of either the cost-plus method or the TNMM. Here too, the calculated mark-up should reflect the functions performed. An important factor for the calculation of the mark-up for the contract manufacturer is the question of who is responsible for any overcapacity losses. If these are the responsibility of the principal, a low(er) mark-up may be sufficient.

Disbursements

Costs that have the character of disbursements may be excluded from the cost base. These includes costs that are initially paid by the performing party but which are generally passed on separately to the client, for example, legal dues, court registry charges and costs charged for third party services. Although these external charges are related to the functions performed by the performing party, they do not warrant any additional remuneration, as there is no question of any added value generated by the performing party.

Financing costs

As is indicated earlier, overhead costs are excluded from the cost base, but should be covered by the mark-up. Generally, the costs of the capital, both the equity and the loan capital that is used for financing the enterprise's activities are regarded as forming part of the overhead costs. If, however, the financing costs are included in the direct costs in comparable situations, they should be included in the cost base.

Situations in which the cost-plus method can be used

The OECD Guidelines give examples of situations where the cost-plus method can be applied. This method is probably very useful where semi-finished goods are sold between related parties, where related parties have concluded joint facility agreements or long-term buy-and-supply arrangements, or where the controlled transaction is the provision of services (see Paragraph 2.32). Paragraphs 2.46 to 2.48 of the OECD Guidelines provide examples of possible applications of the cost-plus method. From these examples it appears that the cost-plus method gives the most reliable outcomes in situations where the functions performed are relatively straightforward and the contribution made by the associated party concerned is also of little added value or relatively straightforward.

Start-up period

Given that the cost-plus method will generally be used in relatively risk-free and straightforward settings, a party acting on an arm's length basis will not accept that during the start-up period no mark-up is charged. At the same time, the taxpayer may incur a loss because he is less efficient and, therefore, incurs relatively more expenses than the unrelated third party that has been used as a benchmark for the purpose of calculating the mark-up (see the section above on budgeting).

Example

A Dutch company (A) assembles computers for the European market on behalf of an independent computer manufacturer in country X. The assembly work is based on standard instructions compiled by the computer manufacturer in country X. Both the components and the finished products are and remain the property of the computer manufacturer in country X. The remuneration that A agrees with the computer manufacturer is fixed as follows:

Budgeted attributable costs (i.e. direct and indirect assembly costs)	100
Budgeted mark-up to cover overhead costs, plus profit mark-up (60%)	60
Price set	160

A computer manufacturer from country Y decides to set up a subsidiary in the Netherlands (B) to assemble computers for the European market. Whilst the computers assembled by A and B are not entirely identical, the assembly work performed by the two enterprises is comparable. In addition, the two companies assume similar risks (i.e. the computer manufacturer from country Y also holds and retains the title to both the components and the finished products). This means that A and B perform comparable functions. The direct and indirect costs resulting from B's assembly activities are EUR 110.

The cost-plus method can be used as follows to determine the arm's length price.

Budgeted attributable costs (i.e. direct and indirect assembly costs)	110
Budgeted mark-up to cover overhead costs, plus profit mark-up (60%)	66
Arm's length transfer price set	176

2.4. Profit-split method (*Paragraphs 3.5-3.25*)

The profit-split method is a transactional profit method. If transactions are strongly interconnected, they can often not be evaluated separately. With the profit-split method, first the combined profit accruing to the associated enterprises from a controlled transaction is identified. Subsequently, this profit is split between the associated enterprises in a manner that approximates to the division of profits that would have occurred in an agreement made at arm's length.

2.5. Transactional net margin method (TNMM) (*Paragraphs 3.26-3.48*)

The TNMM is also a transactional profit method. The net operating profit (i.e. earnings before tax, interest and extraordinary income and expenditure) relating to an appropriate base (such as costs, turnover or assets) that the taxpayer realises from a controlled transaction is compared with the net profit that a third party operating in comparable circumstances and performing comparable functions realises from comparable transactions. Further details on this method are given in Paragraphs 3.26 to 3.48 of the OECD Guidelines.

In the following paragraphs, the difference between the TNMM and the resale price method on the one hand and the TNMM and the cost-plus method on the other is illustrated by two examples.

2.5.1. TNMM versus the resale price method

The details of this example are the same as those in the example used to illustrate the resale price method, with the exception of the additional information given below on the composition of the aggregated costs.

A producer in country X sells wine to an associated Dutch wholesaler. The same producer in country X sells the same wine to an independent Dutch wholesaler for EUR 5 per bottle. Under the contract agreed with the independent wholesaler, the external transportation costs are for the account of the producer. Under the arrangement made with the associated wholesaler, the external transportation charges of EUR 1.50 per bottle are not borne by the producer but by the wholesaler. The other circumstances are the same for the associated wholesaler and the independent wholesaler. The wine sells at EUR 12.50 per bottle.

Additional information: the other costs incurred by the independent wholesaler in addition to the purchase price of the wine are estimated at EUR 6.25 per bottle.

The net profit margin earned by the independent wholesaler may be calculated as follows:

Retail price	12.50	100%
Purchase price paid by independent wholesaler	5.00	40%
Gross profit margin earned by independent wholesaler	7.50	60%
Other costs	6.25	50%
Net profit margin earned by independent wholesaler	1.25	10%

The associated wholesaler performs the same functions as the independent wholesaler. There are certain costs, however (i.e. the external transportation charges of EUR 1.50 per bottle), that the associated wholesaler bears that are not borne by the independent wholesaler. Provided that there is no difference in the type of functions performed, this type of difference in the division of costs between the producer and the wholesaler will not result in any difference in the net profit margin agreed between the two parties. In other words, the associated wholesaler will need to earn the same net profit margin as the independent wholesaler. The purchase price paid by the associated wholesaler may be calculated as follows:

	Independent wholesaler	Associated wholesaler
Retail price	12.50	12.50
Purchase price	5.00	?
External transportation charges	0.00	1.50
Other costs	6.25	6.25
Profit	1.25	1.25

The profit margin earned by the associated wholesaler must be the same as that earned by an independent third party. This means that the purchase price has to be set at EUR 3.50.

The retail price charged by the associated wholesaler may be broken down as follows:

Purchase price paid by associated wholesaler	3.50	28%
Other costs	7.75	62%
Net profit margin earned by associated wholesaler	1.25	10%
Retail price	12.50	100%

2.5.2. TNMM versus the cost-plus method

The details of this example are the same as those in the example used to illustrate the cost-plus method, with the exception of the additional information given below on the composition of the aggregated costs.

A Dutch company (A) assembles computers for the European market on behalf of an independent computer manufacturer in country X. The assembly work is based on standard instructions compiled by the computer manufacturer in country X. Both the components and the finished products are and remain the property of the computer manufacturer in country X.

Additional information: the remuneration that A agrees with the computer manufacturer is fixed as follows:

Indirect and direct assembly costs + overhead costs	145	(100%)
Net profit mark-up	15	(10.3%)
Price set	160	(110.3%)

A computer manufacturer from country Y decides to set up a subsidiary in the Netherlands (B) to assemble computers for the European market. Whilst the computers assembled by A and B are not entirely identical, the assembly work performed by the two enterprises is comparable. In addition, the two companies run similar risks (i.e. the computer manufacturer from country Y also holds and retains the title to both the components used and the finished products). This means that A and B perform comparable functions. B's aggregate costs are estimated at EUR 160.

Using the TNMM method, the transfer price may be calculated as follows:

Indirect and direct assembly costs + overhead costs	160	(100%)
Net profit mark-up	16	(10.3%)
Price set	176	(110.3%)

3. Administrative approaches for avoiding and resolving disputes on transfer pricing (Chapter IV)

3.1. Mutual agreement procedures (Paragraph 4.61)

3.1.1. General

The number of mutual agreement and arbitration procedures with treaty countries is growing as a result of the rapid globalisation of the economy coupled with the increasing interest of tax administrations in transfer pricing issues. Accordingly, it is becoming increasingly important for the business community to be aware of the policies and procedures followed by the Netherlands' government in relation to such mutual agreement and arbitration procedures. The Netherlands aims at resolving issues of double taxation caused by transfer pricing adjustments as quickly as possible, and wishes to minimise the (administrative) burden placed on the private sector as a result of such adjustments.

All of the treaties for the avoidance of double taxation that the Netherlands has entered into contain a clause that is comparable to Article 25 of the OECD Model Tax Convention. In addition, for Member States of the European Union, the Convention on the Elimination of Double Taxation in Connection with the Adjustment of Profits of Associated Enterprises (henceforth the Arbitration Convention (90/436/EEC)) applies since 1 January 1995. Unlike the mutual agreement procedures, the Arbitration Convention actually obliges the signatories to eliminate double taxation.

Taxpayers are entitled to lodge an objection or appeal if they are of the opinion that a profit adjustment is not justified. In addition, if the profit adjustment leads to international double taxation, taxpayers can also submit an application for a mutual agreement or arbitration procedure to the competent authority in either one of the Member States or both of the Member States involved.

3.1.2. Address for submitting the request

A request for the application of the mutual agreement article of a treaty or an Arbitration Convention procedure should be addressed to the competent authority, i.e.:

The Ministry of Finance
Director of International Tax Policy and Legislation
P.O. Box 20201
2500 EE The Hague
The Netherlands

Requests for a reduction in previous tax assessments resulting from transfer pricing adjustments either already made or likely to be made in the future by foreign tax administrations (i.e. requests for corresponding adjustments) should be addressed to the Ministry of Finance for the attention of the Director of the International Tax Policy and Legislation Directorate.

The competent authority will send a copy of all applications to the Co-ordination Group on Transfer Pricing (*Coördinatiegroep verrekenprijzen*, CGVP) for their advice. The CGVP was set up in March 1998 (see the Decree of 30 March 2001, No. RTB/1365M). In all cases, consultation will take place between the CGVP and the International Tax Policy and Legislation Directorate on the final position.

Where requests for corresponding adjustments in relation to either past or future tax assessments are received by the competent tax inspector, the latter should pass on such applications to the CGVP. The CGVP is responsible for soliciting the views of the International Tax Policy and Legislation Directorate on the matter and will give the inspector a binding advice on how the application should be dealt with.

3.1.3. Deadline for submitting the request

Article 25 of the OECD Model Tax Convention states that requests for competent authority assistance must be presented within three years from the first notification of the action resulting in international double taxation. Article 6 of the Arbitration Convention contains a similar clause.

Neither the commentary on Article 25 of the OECD Model Tax Convention and the Arbitration Convention, nor the text of the articles themselves, make it clear what exactly is meant by the term "first notice". The position taken by the Netherlands' government is that the taxpayer's request is regarded as having been submitted in time if it is received within three years either of the date of the assessment incorporating the adjustment or of the date on which justification was given for the adjustment, should this be later. As the mutual agreement and arbitration procedures involve more than one state, the taxpayer should ascertain the position adopted by the other state with regard to the starting date of the three-year period. If the other state has a different position, this could result in the three-year period commencing on a date prior to that on which the three-year period starts in accordance with the Netherlands' position.

Where the period quoted in the mutual agreement clause in a specific tax treaty differs from the period of three years referred to above, the taxpayer should take regard of the text of the mutual agreement clause and the commentary on this clause in the treaty. As long as there is no conflict either with the tax treaty in question or with the commentary on the treaty, the principle outlined in the preceding paragraph will be followed by analogy.

3.1.4. Concurrency of the objection and appeal procedure and the mutual agreement procedure

In principle, the competent authority in the Netherlands will not consult the competent authority in the other state involved as long as the taxpayer has the possibility under Netherlands' law (i.e. in the form of an objection, an appeal or an appeal in cassation) to contest a tax assessment resulting either from an adjustment or from the rejection of an application for a corresponding adjustment. The competent authority in the other state will, however, be informed that an application for a mutual agreement or arbitration procedure has been received. The reason for not starting consultation is the fact that, until the domestic procedure has been completed, it is not clear whether or not any international double taxation will indeed arise and, if so, what amount will actually be involved.

In certain situations, however, it may be highly inefficient for the competent authority to wait for the completion of all domestic procedures before starting a consultation with a foreign competent authority. For this reason, taxpayers are offered the possibility to request the competent authority to enter into consultation with the competent authority of the foreign state in question, in spite of the fact that the domestic procedures are still pending. A request to this effect will be granted only if the following conditions are met:

- the request for an early commencement of consultation must be made to the competent authority within six weeks of the date of the decision taken on the applicant's letter of objection. The request should be accompanied by a copy of the appeal (either substantive or pro forma) lodged with the Court of Appeal;

- the competent authority will only start the consultation after the Court of Appeal has approved the suspension of legal proceedings for the duration of the mutual agreement or arbitration procedure. To this end, the taxpayer is required to produce a written statement indicating his willingness to lend his full co-operation for a period of two years in obtaining the Court of Appeal's approval for the suspension of legal proceedings or, as the case may be, for the extension of the suspension of legal proceedings. Upon the expiry of this two-year period, the taxpayer is free to request the Court of Appeal to recommence legal proceedings;
- the tax administration and the taxpayer should sign a determination agreement in which the taxpayer undertakes immediately to cease legal proceedings if the mutual agreement or arbitration procedure leads to the elimination of the international double taxation in accordance with the mutual agreement or arbitration clause in the relevant treaty; and
- the competent authority is entitled to deny a request for an early commencement of consultation if the inspector submits detailed evidence showing that the taxpayer has failed to comply with his administrative obligations, as a result of which the burden of proof with respect to the adjustment to which the adjustment relates has been transferred to the taxpayer.

The competent authority in the other state may well not be prepared to assist in the early commencement of the mutual agreement or arbitration procedure, for example, because it feels that there is not sufficient certainty as to the existence of the international double taxation in question. If this situation occurs, the Netherlands' competent authority should notify both the taxpayer and the competent tax inspector immediately. Once they have received this notification, both the taxpayer and the tax inspector are entitled to request the Court of Appeal to recommence legal proceedings.

3.1.5. Start of the two-year period referred to in Article 7 of the Arbitration Convention

The Decree of 13 October 1997 (No. IFZ97/1113M) and the letters of 19 December 1997 (No. IFZ97/1515) and 15 April 1998 (No. IFZ98/266U) from the State Secretary for Finance to the Permanent Finance Committee of the Lower House of the Netherlands' Parliament set out the government's position on the Arbitration Convention. The Decree of 13 October 1997 (No. IFZ97/1113M) sets out the government's position on the start of the two-year period referred to in Article 7 of the Arbitration Convention. According to the wording of the latter decree, the Netherlands assumes that the two-year period does not start until the competent authority in the other state has rejected the adjustments made by the first state and the tax assessment incorporating the adjustments has been irrevocably determined. Developments in neighbouring countries have caused the Netherlands' government to revise its position on the two-year period. The period is now assumed to start on the later of the following two dates:

- the date on which the tax assessment incorporating the adjustments is irrevocably determined;
and
- the date on which the competent authority receives the request.

In principle, it is up to the taxpayer to decide whether or not to invoke the Arbitration Convention straightaway or to avail himself first of the various legal remedies available under Netherlands' law. For the remainder, the decrees referred to above retain their validity.

Even in situations in which the competent authority has started the "early" consultation with the other state involved, as described in section 3.1.4., the wording of Article 7, Paragraph 1, second sentence, of the Arbitration Convention means that the two-year period does not start until the tax assessment incorporating the adjustments has been irrevocably determined. In terms of Article 7, Paragraph 4, of the Arbitration Convention, however, this requirement may be ignored, provided that this is done with the agreement of both the competent authorities and the associated enterprises in question. In terms of this article, the Netherlands' competent authority, acting on the request of the associated enterprises, will suggest to the competent authority in the other state that the two-year period should be limited to no more than twelve months after the date on which the tax assessment incorporating the adjustments has been irrevocably determined.

A request to this effect from the associated enterprises in question must be received by the Netherlands' competent authority within six weeks of the date on which the tax assessment incorporating the adjustments has been irrevocably determined. A copy of the proposal to reduce the term will be submitted to the taxpayer at the same time the proposal is submitted to the other competent authority. As soon as the competent authority receives a reply to the request, the taxpayer will be notified.

3.1.6. Oral explanation by the taxpayer

To a greater extent than in other situations, the underlying facts and circumstances play a key role in making and substantiating transfer pricing adjustments. In most cases, the underlying facts and circumstances are both complex in nature and numerous in quantity. Experience shows that taxpayers involved in mutual agreement and arbitration procedures relating to transfer pricing adjustments would like an opportunity to explain their position orally to the competent authority. In the light of this apparent need, taxpayers will upon request be given an opportunity to give such an oral explanation. Taxpayers may indicate, when submitting a request for a mutual agreement or arbitration procedure to be put into motion, that they wish to avail themselves of this opportunity.

3.1.7. Deadline for making a corresponding adjustment by means of a reduction ex officio in the tax assessment

It is frequently the case that, when a foreign state makes a transfer pricing adjustment, the corresponding tax assessments in the Netherlands have already been irrevocably determined. In such an event, a corresponding adjustment will, if necessary, be made in the form of a reduction ex officio in the tax assessments. The Decree on reductions ex officio in irrevocable tax assessments (the Decree of 25 March 1991 (DB89/735)) has given the tax administration a period of five years (plus any extension that has been granted to the taxpayer) in which to grant a request for a reduction ex officio. This period may be extended by a further five years if a reasonably recognisable error has been made. In certain situations in which a mutual agreement procedure has been conducted as a result of transfer pricing adjustments, the five-year period has been found to be too short, despite the fact that the time limits set for the submission of requests in the relevant tax treaty or in the Arbitration Convention have been met.

I agree to an extension of the five-year period in such cases, on condition of course that sufficient data are available to substantiate the existence of international double taxation.

3.1.8. Transfer pricing adjustments and interest charges (*Paragraphs 4.64 - 4.66*)

In addition to the actual transfer pricing adjustment that forms the subject of the mutual agreement or arbitration procedure, differences between the arrangements made by the respective states with regard to the collection and assessment of interest charges related to the adjustments may also cause international double taxation. In some cases, the amount of interest due may actually be larger than the tax charge. For this reason, Section 30k of the General Tax Act (*Algemene Wet inzake Rijksbelastingen*) and Section 31a of the Tax Collection Act 1990 (*Invorderingswet 1990*) create the possibility of including interest payments in any compromise reached in a mutual agreement procedure. When conducting mutual agreement and arbitration procedures, the Netherlands' government will seek to ensure that the assessment and collection of interest charged by one state and paid by the other state match each other.

Where the Netherlands is the state making the adjustment, the Netherlands' tax administration will upon request grant a deferral of payment on that part of the tax charge that is related to the adjustment. In principle, deferral will be granted until the date on which both the domestic and the international procedures for resolving the dispute have been completed. The policy in this respect will be based on the policy applying to objections lodged against tax assessments (see Article 25, Paragraph 2, of the Tax Collection Guidelines 1990 (*Leidraad Invordering 1990*)). The Tax Collection Guidelines 1990 will be amended on this point. This means that the entities involved will, apart from the obligatory collection and assessment interest, not have any other form of loss of interest. The above will resolve the interest and financing problems that can be caused by mutual agreement and arbitration procedures.

4. Secondary adjustments (*Paragraphs 4.67 - 4.77*)

Paragraphs 4.67 to 4.77 of the OECD Guidelines deal with the consequences of secondary transactions. Most countries do not limit transfer pricing adjustments to adjustments of taxable income, but also require that a secondary transaction is made so that the taxpayer's accounts reflect the way in which the adjustment made to the taxpayer's profit and loss account and balance sheet has been processed. A secondary transaction may take the form of an adjustment to a current account, a distribution of income or an informal capital payment. The Netherlands' authorities always require a transfer pricing adjustment to be processed by means of a secondary transaction. A secondary transaction may lead to a secondary adjustment, such as the attribution of interest to the current account, the levying of dividend withholding tax on a distribution of income, or the levying of capital duty on an informal capital payment. Systems differ from one country to another, and this means that the foreign tax authority in question may not be prepared, for example, to credit the dividend withholding tax against its own tax because it does not recognise the payment of a deemed dividend. The secondary adjustment is not performed if the taxpayer is able to demonstrate that, in the light of the difference between the tax systems used by the two states, the dividend withholding tax paid cannot be credited and there is no situation of abuse aimed at the avoidance of dividend withholding tax.

5. Arm's length pricing when valuation at the time of the transaction is highly uncertain (*Paragraphs 6.28 - 6.35*)

Where intangible assets such as patents are transferred, it may be difficult to establish the value at the time of the transfer because not enough information is available about the future benefits and risks. Paragraph 6.34 states in this respect that, if independent enterprises under similar conditions would have demanded a price adjustment clause, a tax administration must be permitted to calculate the price using this type of clause. This refers to an arrangement whereby the fee is commensurate with the benefits that the intangible asset will generate in the future.

Agreeing to a benefit dependent fee contributes to taxation that is more in accordance with the actual results obtained. In certain circumstances, the Netherlands' tax administration also takes the position that it is not at arm's length to agree on a fixed price if there is very little certainty about the asset's value at the time of the transaction, as unrelated third parties would not agree on a fixed price in a similar situation. In such cases, a price adjustment clause should be incorporated into the contract between the associated enterprises stating that the price charged depends partly on the level of future income. An example would be the situation in which a new intangible asset has been developed that is sold to an associated enterprise at a time when there are very few guarantees as to its future success, for instance because it has yet to generate any revenue and any estimates of future revenue are surrounded by major uncertainties. In these circumstances, it is very difficult value the asset at the time of the transaction and it would be sensible for the parties to use an arm's length price adjustment clause (see, for example, the Supreme Court decision of 17 August 1998 (No. 32.997, BNB1998/385)).

6. Intra-group services (*Chapter VII*)

According to the arm's length principle, an intra-group service is an activity performed for a group entity that adds economic or commercial value and for which the group entity concerned would normally have been willing to pay. This does not apply to activities performed as a shareholder. The taxpayer can choose one of the methods described above for calculating the transfer price. In principle, remuneration is regarded as arm's length only if it includes an appropriate profit mark-up. The only exception to this requirement is the situation described in Paragraph 7.33 of the OECD Guidelines.

As far as charging for intra-group services is concerned, the OECD Guidelines express a clear preference for a direct method (Paragraph 7.20). Experience shows, however, that indirect methods are also frequently used, because of the major practical problems that the direct method can cause.

Where such practical problems occur, the Netherlands' tax authorities will accept the indirect method chosen by the taxpayer. Obviously, the method must produce a reliable result that is in accordance with the arm's length principle. For the purposes of an allocation key, the relationship between turnover, the number of personnel, or the human resource expenses could be relevant. An allocation key in which the price charged depends on the level of profit is not regarded as generating a result that is in accordance with the arm's length principle.

7. Contributions to a Cost Contribution Arrangement (CCA) with a profit mark-up (Chapter VIII)

Paragraph 8.15 of the OECD Guidelines leaves member countries the option of using both market prices (with a profit mark-up) and cost (without a profit mark-up) for the calculation of contributions to a CCA.

Some countries give a precise definition of the transactions between related parties which can be regarded as a CCA (without a profit mark-up) and transactions which can be regarded as services (with a profit mark-up). A CCA is defined here as an agreement between related parties in which each of the participants makes a relatively similar contribution and receives relatively similar benefits, and these contributions and benefits are permanently in balance. The Netherlands does not offer a specific definition of what can be classified as a CCA. In principle, a profit mark-up need not be added in a situation where each of the parties makes a similar contribution and receives relatively similar benefits, so that the mutual relationship is fairly in balance. Whether or not such a balance has actually been achieved in practice is a matter that has to be assessed on a case-by-case basis. When embarking on a CCA, one problem is how to make a correct assessment of the likely contributions and benefits for the various participants. The Netherlands takes the position that in principle a profit mark-up is always required on intercompany transactions. If interested parties nevertheless choose not to add a profit mark-up, that choice will have to be properly substantiated. In this respect, see the recommendations on the form of documentation to be supplied in Paragraph 8.40 of the OECD Guidelines.

Certain countries may not allow a mark-up to be charged. In such cases, they may well permit a fee to be charged for the capital tied up in the activities in question. Both methods may lead to the same result. The Netherlands' tax administration may give its consent to a particular *modus operandi* in the light of the acceptability of charges in certain countries, provided that the result is in accordance with the OECD Guidelines.

8. Arm's length fee for financial services

Financial services exist in a vast variety of forms. Here too, an arm's length price should be calculated on a case-by-case basis, based on the functions performed and on a comparison with transactions between third parties. If the functions of a financial service company consist primarily in supplying loans, the functions performed by the company in question are basically comparable with the functions performed by independent financial institutions operating under the supervision of the Netherlands' Central Bank (*De Nederlandse Bank*). The application of the arm's length principle implies that the arm's length price for the functions performed should be based on the fees charged by these institutions for comparable services.

Basically, there are four aspects that financial institutions, the functions of which consist of supplying loans, take into account when deciding whether or not to make a loan and, if so, on what conditions this should be made and what level of fee they should charge.

- *Financial risk*. In order to determine the financial risk assumed by the lender, the borrower's financial position is assessed on the basis of its balance sheet and profit and loss account.
- *Debtor risk*. Three specific aspects are scrutinised in order to measure the debtor risk, i.e. the presence of collateral, the purpose of the loan and the term of the loan.
- *Business risk/classification of the quality of the loan*. The assessment of this type of risk is based on the lender's views on the sector in which the borrower is active.
- *Structural risk*. The calculation of this type of risk is based on the classification (ratings) assessed by independent credit rating agencies.

In principle, these elements should be taken into account in determining the arm's length fee which an associated lender should charge.

Independent financial service providers calculate the charges for their loans by adding a number of mark-ups or surcharges to the basic cost of funding, i.e. a surcharge to take account of solvency requirements, a surcharge to take account of the credit risk, a handling fee and a mark-up for any foreign exchange risk that may be involved. The credit risk should be calculated on the basis of the contractual terms of the loan and the results of the risk analysis described above. The contractual terms of the loan also affect the degree of foreign exchange risk. Independent financial service providers always link the size of the fee charged to either the amount of money borrowed or the market value of assets held under management.

A surcharge to take account of solvency requirements may be based on the lender's own solvency or on the solvency of an associated enterprise that is acting as a guarantor, as in the latter case it is the guarantor's capital that is at risk. In the former case, the surcharge will consist of an arm's length fee for the equity that the lender needs to retain for the purpose of the transaction. In the latter case, the enterprise acting as a guarantor will in principle charge a fee in return for placing its capital at risk. The solvency surcharge charged by the lender should at least consist of the cost of the guarantee.

If either the incoming or the outgoing interest payments are liable to withholding tax, the price charged in a transaction involving two unrelated enterprises will generally take account of which of the two ultimately pays the tax.

9. Subsidies, tax incentives and costs subject to deduction restrictions

It is clear from practical experience that, particularly in situations in which the cost-plus method is used for determining an arm's length price, the question arises as to whether or not subsidies and tax benefits should be deducted from the cost base. The basic rule in the Netherlands is that subsidies may be deducted from the cost base if there is a direct relationship between the subsidy and the product or service supplied, and the subsidy is granted in the form of a discount or a cost allowance.

This would be the case, for example, with a subsidy granted for the use of relatively expensive but environmentally friendly materials, a grant awarded on the purchase of an energy-efficient piece of machinery, or a grant made under the government's investment grant scheme (*investeringspremieregeling* (IPR)). Conversely, additional taxes, for example, in connection with the use of materials that are detrimental to the environment, will lead to an increase in the level of the cost base. Reduction remittances referred to in Section 3 of the Wages and Salaries Tax Act (*Wet vermindering afdracht loonbelasting en premie voor de volksverzekeringen*) reduce wage costs and result in a lower cost base for the application of the cost-plus method.

Subsidies and tax benefits granted specifically to the entity in question without any causal link with the cost-plus activity do not lead to a lowering of the cost base. Insofar as these form part of the pre-tax profit, they are credited individually to the profit and loss account.

If the tax benefits in question are granted in the form of tax credits or allowances that may be deducted from the enterprise's taxable income, allowances for work-related training and investment allowances may not be deducted from the cost base. The rule is that the profit should first be calculated using the cost-plus method, after which the allowance is deducted separately from the taxable income.

Under Netherlands' tax law, certain types of cost are not fully deductible. This applies, for example, to costs incurred under Section 3.14 of the Income Tax Act 2001. At the same time, these costs do form part of the cost base to which the cost-plus mark-up is applied. The restriction on the deduction of these costs is implemented by adding the non-deductible part of the cost to the profit when determining the taxable profit.

10. Allocation of profit to headquarters and permanent establishments

The arm's length principle applies by analogy to the permanent establishments of foreign taxpayers.

This is in accordance with the existing practice of allocating profits to a foreign taxpayer's permanent establishment under Article 7 of the OECD Model Tax Convention. The country in which the permanent establishment is located is entitled to tax any profits that can be allocated to the permanent establishment in question. Revenue and expenditure are divided between the headquarters and the permanent establishment in accordance with the functions performed by each of them, as if they were unrelated enterprises. This means that an arm's length price should be used for internal supplies of goods and services, except where the commentary on Article 7 of the OECD Model Tax Convention, the Double Taxation Avoidance Decree 2001 (*Besluit voorkoming dubbele belasting* 2001) and/or Netherlands' case law impose certain restrictions on such practices

Any assets transferred to a Netherlands' permanent establishment by the foreign headquarter (i.e. including intangible assets) are valued at fair market value. This applies equally to goodwill. For the purpose of calculating the profit made by the Netherlands' permanent establishment, depreciation of the fair market value of the goodwill and other fixed assets is taken into account.

In order to prevent either all or part of the capitalised value from being disregarded by the relevant foreign tax authorities, the treaty partner will be informed of the capitalised value of the assets in question.

Under the provisions of Article 9 of the Double Taxation Avoidance Decree 2001, the above also applies to the mirror image situation in which the taxpayer needs to calculate the amount of profit that is attributable to a foreign permanent establishment (see also the Decree of 22 January 1996 (No. DGO96/06916)).

Article 7, Paragraph 3, of the OECD Model Tax Convention lays down certain rules for the deduction of costs from the profit allocated to the permanent establishment. Managerial fees and general administration charges are regarded as qualifying costs irrespective of the country in which these are incurred. In connection with this, Paragraph 3 of Article 7 should be seen as a clarification of, and not as a restriction on, Paragraph 2 of Article 7.

11. Entry into force

This Decree enters into force on 1 April 2001

12. Application to current policy

The publications listed below under points 1 to 11 apply exclusively to rulings (including "quasi" rulings) which, under the transitional arrangement set out in the Decree of 21 December 2000 (No. RTB2000/3227M), are due to expire after 31 March 2001. I should like to point out for the sake of clarity that any rulings currently in force that are consistent with the policy as at 31 March 2001 and which are due to expire before 31 December 2005 will be extended to 31 December 2005, unless the taxpayer wishes to adhere to the earlier date specified in the ruling. It goes without saying that the applicability of the ruling may not be extended beyond 31 December 2005.

The published, tailor-made rulings listed under point 12 below continue to remain valid in accordance with the provisions of the first paragraph with regard to rulings and "quasi" rulings. These publications also remain valid, provided that the policy set out therein is unconnected with the policy that is to be revoked as described in points 1 to 11 below, and on condition that there is no conflict with the provisions of the present decree. The policy on the participation exemption and the provision of advance assurance on the participation exemption remain unchanged.

1. Decree of 25 April 1985 (No. 084-2737); Tax treatment of certain intra-group activities (BNB1985/196).
2. Announcement of 7 May 1985 (No. 285-6549) by the State Secretary for Finance on the treatment of foreign sales corporations, as published in *Infobulletin* 1985/253. This publication contains the letter of 3 December 1985 (No. 284-17129) from the State Secretary for Finance and the letter of 25 March 1985 (Ref. 285-4056) from the State Secretary for Finance.
3. Letter of 15 October 1985 from the State Secretary to the Permanent Finance Committee of the Lower House of the Netherlands' Parliament, and of 24 December 1986 to the Secretary General of the Lower House of the Netherlands' Parliament (Proceedings II, 19700, Chapter IXB). Nos. 25 and 36 respectively.
4. Decree of 6 June 1989 issued by the State Secretary for Finance, Policy on the extension and termination of tax rulings, Government Gazette (*Staatscourant*) 107.

5. Announcement of 8 August 1989 (No. DB89/3695) by the State Secretary for Finance, Profit ruling on perpetual loans, as published in *Infobulletin* 1989/504.
6. Decree of 26 April 1990 (No. CA90.3) issued by the State Secretary for Finance, Explanatory notes on the concentration of the treatment of rulings, and the reprint of 15 September 1997.
7. Announcement of 4 February 1993 (No. DB93/228) by the State Secretary for Finance, Spreads for finance rulings/arm's length remuneration in respect of finance companies, published in V-N1993/496, point 19, and the revised edition published in V-N1993/606, point 20.
8. Decree of 5 March 1993 (No. DB93/881) issued by the State Secretary for Finance, Ruling, mixed expenses under "Oort" regulations and cost-plus rulings, second reprint of 15 September 1997.
9. Model book rulings, Tax Ruling Team at Local Office for Business Taxpayers/Large Companies in Rotterdam, September 1993.
10. Announcement by Local Office for Business Taxpayers/Large Companies in Rotterdam, unnumbered and undated, guidelines on ruling companies, V-N1994/173, point 28.
11. Brochure outlining the ruling policy, *Financiënreeks* 95-3, 17 February 1995, DB95/761M.
12. Published non-standard, tailor-made rulings:
 - Letter of 15 March 1990 from the State Secretary for Finance (No. DB 90/1475);
 - Letter of 20 February 1992 from the State Secretary for Finance (No. DB92/831);
 - Letter of 7 January 1993 from the State Secretary for Finance (No. DB92/6363);
 - Decree of 16 September 1994 (No. V-N1994, p. 3018) issued by the State Secretary for Finance;
 - Letter of 11 October 1994 from the State Secretary for Finance;
 - Letter of 14 December 1994 from the State Secretary for Finance (No. DB94/4108M);
 - Decision of 18 June 1999 (No. WJB99/534) taken by the State Secretary for Finance, V-N1999/31.27;

- List of non-standard rulings for the period from 1995 to 1998, as published in *Fiscaal up to Date* of 7 December 1999, No. 1999-1854, p. 5 ff; and
- List of non-standard rulings for the period from 1999 to mid-September 2000, as included in Annexe 4 to the letter of 20 November 2000 (No. G2000-00454) from the State Secretary for Finance to the Lower House of the Netherlands' Parliament.

The Decree of 18 December 2000 (No. IFZ2000/1327M, transfer of goodwill to a permanent establishment in the Netherlands) is repealed as of 1 April 2001, given that its contents are incorporated into the present decree.

ΠΟΡΤΟΓΑΛΙΑ

ΕΚΘΕΣΗ ΤΗΣ ΠΟΡΤΟΓΑΛΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Έχοντας υπόψη το πρόγραμμα εργασιών της Ομάδας του Κώδικα Δεοντολογίας (Φορολογία επιχειρήσεων), ιδίως δε την προβλεπόμενη υποβολή έκθεσης έως τις 10-10-2001, και :

ότι το μόνο πορτογαλικό μέτρο που «χαρακτηρίστηκε» επίσημο στην έκθεση Primarolo ήταν το μέτρο B6, που αφορά τις χρηματοοικονομικές δραστηριότητες στην Ελεύθερη Ζώνη της Μαδέρας (ZFM),

ότι πρόκειται για ειδικό μέτρο με ιδιαίτερα χαρακτηριστικά και ότι πρέπει κατά συνέπεια να αναλυθεί δεόντως από την Ομάδα του Κώδικα Δεοντολογίας, δεδομένου ότι εντάσσεται σε ένα καθεστώς κρατικών ενισχύσεων φορολογικής φύσεως το οποίο αποτελεί τμήμα ενιαίου και συνεπούς προγράμματος για την ανάπτυξη μιας μικρής και άκρως απόμακρης νήσου που αντιμετωπίζει έντονες οικονομικές και κοινωνικές δυσχέρειες,

ότι το καθεστώς αυτό εγκρίθηκε εν συνεχεία από την Επιτροπή στο πλαίσιο των κρατικών ενισχύσεων, με προθεσμία ισχύος έως τις 31.12.2011 για τις εταιρίες που εγκρίθηκαν έως τις 31.12.2000,

ότι, με την προοπτική αυτή, η Ομάδα του Κώδικα Δεοντολογίας θα έπρεπε να έχει αναλύσει προσεκτικά το εν λόγω μέτρο, ιδίως δε τις εκθέσεις που υποβλήθηκαν σχετικά με την αναλογικότητά του προς τους επιδιωκόμενους οικονομικούς στόχους, σύμφωνα με την παράγραφο G του κώδικα δεοντολογίας,

ότι, αντίθετα προς τη διαδικασία που ακολουθείται ως προς τις υπόλοιπες αντιπροσωπίες, η δεύτερη έκθεση της Πορτογαλίας σύμφωνα με την παράγραφο G του κώδικα δεοντολογίας δεν αναλύθηκε στο πλαίσιο της Ομάδας,

ότι η Πορτογαλία δεν συμφωνεί με την αξιολόγηση του μέτρου B6, έχοντας εκφράσει τη σχετική θέση της στην υποσημείωση αριθ. 8 της έκθεσης Primarolo,

ότι, στο πλαίσιο των κρατικών ενισχύσεων περιφερειακού χαρακτήρα, η Επιτροπή έχει κινήσει ερευνητική διαδικασία κατά του καθεστώτος όσον αφορά το έτος 2000, λαμβάνοντας υπόψη της τους νέους προσανατολισμούς για τις κρατικές ενισχύσεις του είδους αυτού,

ότι έγιναν τροποποιήσεις στο καθεστώς των χρηματοοικονομικών δραστηριοτήτων της ZFM , με ισχύ από 1.1.2001 έως 31.12.2006, ιδίως με την εισαγωγή της προοδευτικής αύξησης των συντελεστών του φόρου εισοδήματος επιχειρήσεων, και ότι οι εν λόγω τροποποιήσεις αποτελούν ήδη το αντικείμενο διαπραγματεύσεων με την Επιτροπή στο πλαίσιο των κρατικών ενισχύσεων περιφερειακού χαρακτήρα,

Η Κυβέρνηση της Πορτογαλικής Δημοκρατίας δηλώνει τα εξής :

1. Εξακολουθούν να ισχύουν πλήρως οι αντιρρήσεις της Πορτογαλίας σχετικά με τη διαδικασία που ακολουθήθηκε για την αξιολόγηση του μέτρου B6 το οποίο αφορά τις χρηματοοικονομικές δραστηριότητες της ZFM.

Πράγματι, δεδομένου ότι το μέτρο δεν έχει αναλυθεί ακόμη δεόντως από την άποψη της αναλογικότητάς του προς τους επιδιωκόμενους οικονομικούς στόχους, σύμφωνα με την παράγραφο G του κώδικα δεοντολογίας, η Πορτογαλία διατηρεί όλες τις αντιρρήσεις που εξέφρασε στην υποσημείωση αριθ. 8 της έκθεσης Primarolo, επιβεβαιώνοντας ότι διαφωνεί πλήρως με το «χαρακτηρισμό» του μέτρου ως επιζήμιου και με τη διαδικασία που ακολουθήθηκε προς το σκοπό αυτό.

2. Όσον αφορά την υπαγωγή νέων εταιριών στο καθεστώς, δεδομένου ότι η Επιτροπή έχει κινήσει ερευνητική διαδικασία όσον αφορά το έτος 2000 και ότι διεξάγονται διαπραγματεύσεις σχετικά με τις τροποποιήσεις του καθεστώτος με ισχύ από 1.1.2001, δεν δόθηκαν νέες εγκρίσεις μετά την 1.1.2000.

3. Ως προς την κατάργηση του μέτρου, υποστηρίζουμε ότι δεν είναι δυνατόν να καταργηθεί ένα μέτρο που δεν έχει χαρακτηριστεί επιζήμιο με τη δέουσα διαδικασία.

Επισημαίνουμε εξάλλου ότι η έκθεση Primarolo δεν έχει εγκριθεί επίσημα από το Συμβούλιο Ecofin.

Ωστόσο, σύμφωνα με τα ανωτέρω, η Πορτογαλία επέφερε σχετικές τροποποιήσεις στο καθεστώς κρατικών ενισχύσεων περιφερειακού χαρακτήρα, με ισχύ από 1.1.2000 έως 31.12.2006, μεταξύ των οποίων επισημαίνεται η εισαγωγή της προοδευτικής αύξησης των συντελεστών του φόρου εισοδήματος επιχειρήσεων. Οι εν λόγω τροποποιήσεις αποτελούν ήδη το αντικείμενο διαπραγματεύσεων με την Επιτροπή μετά την κοινοποίησή τους στο πλαίσιο των κρατικών ενισχύσεων περιφερειακού χαρακτήρα.

ΙΣΠΑΝΙΑ

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΕΠΙΖΗΜΙΩΝ ΜΕΤΡΩΝ ΣΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑ

Σύμφωνα με όσα συμφωνήθηκαν κατά τη συνεδρίαση της Ομάδας του Κώδικα Δεοντολογίας στις 28 Ιουνίου 2001, η ισπανική αντιπροσωπία παρέχει πληροφορίες σχετικά με τις περατωθείσες ή εκκρεμούσες διοικητικές και νομοθετικές διαδικασίες για την κατάργηση των ισπανικών μέτρων που αξιολογήθηκαν ως «θετικά» στο πλαίσιο του κώδικα δεοντολογίας, ιδίως όσον αφορά τους νέους δικαιούχους.

- **A4 : Κέντρα καθοδήγησης, συντονισμού και παροχής χρηματοοικονομικών υπηρεσιών της Χώρας των Βάσκων**

Όπως έχει κοινοποιηθεί ήδη στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή, στο πλαίσιο της Μικτής Επιτροπής Ποσοτώσεων Κράτους-Χώρας των Βάσκων αριθ. 1/2000, της 18ης Ιανουαρίου 2000, οι Περιοχές της Άλαβα, της Γκιπούσκοα και της Βισκαϊκής, ανέλαβαν τη δέσμευση να καταργήσουν τα συντονιστικά κέντρα που προβλέπει η νομοθεσία τους.

Σήμερα εκκρεμεί μόνο η κατάργηση του μέτρου που αντιστοιχεί στη Βισκαϊκή. Ελπίζουμε ότι έως τις 31 Δεκεμβρίου 2001 θα πραγματοποιηθεί η κατάργηση αυτή ή τουλάχιστον θα αναληφθεί η δέσμευση να μη χορηγηθούν νέες εγκρίσεις.

- **A5 : Κέντρα καθοδήγησης, συντονισμού και παροχής χρηματοοικονομικών υπηρεσιών της Ναβάρρας**

Συνεπεία της Πρωταρχικής Συμφωνίας του Συμβουλίου Συνεργασίας Κράτους-Κοινότητας της Ναβάρρας, η οποία συνήφθη στις 16 Ιανουαρίου 2001, ο περιφερειακός νόμος 8/2001 της 10ης Νοεμβρίου κατήργησε τα συντονιστικά κέντρα που προέβλεπε η νομοθεσία της Ναβάρρας.

- **C25 : Αναζήτηση κοιτασμάτων και άντληση πετρελαίου**

Όσον αφορά το φορολογικό καθεστώς της αναζήτησης κοιτασμάτων και άντλησης πετρελαίου, που ρυθμίζεται στο κεφάλαιο X του νόμου 43/1995, της 27ης Δεκεμβρίου, περί φορολογίας επιχειρήσεων, η Ισπανική Κυβέρνηση σκοπεύει να τηρήσει τις προθεσμίες, αξιοποιώντας την ευκαιρία που προσφέρει η εξεταζόμενη γενική μεταρρύθμιση της σχετικής φορολογίας.

Το καθεστώς δεν εφαρμόζεται μέσω διοικητικών εγκρίσεων, αλλά αυτομάτως. Για το λόγο αυτό, πριν από την κατάργησή του δεν είναι δυνατόν να ληφθεί κανένα νομοθετικό μέτρο που να εμποδίζει την υπαγωγή νέων δικαιούχων.

Ωστόσο, μολονότι δεν απαιτείται έγκριση για την υπαγωγή στο φορολογικό καθεστώς, θα έπρεπε να διεκπεραιωθεί η αντίστοιχη διοικητική διαδικασία προκειμένου να χορηγηθεί η απαιτούμενη άδεια, έγκριση ή παραχώρηση για την έναρξη των δραστηριοτήτων διερεύνησης, αναζήτησης κοιτασμάτων και άντλησης πετρελαίου. Κατά συνέπεια δεν είναι πιθανόν να υπαχθούν νέοι δικαιούχοι στο φορολογικό καθεστώς.

Τέλος, η Ισπανία είναι διατεθειμένη να εξετάσει, στο πλαίσιο της Ομάδας του Κώδικα Δεοντολογίας, τη δυνατότητα διαγραφής των επιφυλάξεων που περιέχονται στις υποσημειώσεις της έκθεσης της Ομάδας του Νοεμβρίου 1999, με την προϋπόθεση ότι θα συμφωνήσουν και τα υπόλοιπα κράτη μέλη.

ΗΝΩΜΕΝΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ

ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΩΝ ΕΠΙΖΗΜΙΩΝ ΜΕΤΡΩΝ

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΤΟΥ ΗΝΩΜΕΝΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Στην έκθεση την οποία υπέβαλε η Ομάδα του Κώδικα Δεοντολογίας στο Συμβούλιο Ecofin το Νοέμβριο του 1999 (SN 4901/99), εκτιμήθηκε ότι είχαν επιζήμια χαρακτηριστικά τρία μέτρα που εφαρμόζονται στο Γιβραλτάρ και δεκαέξι που εφαρμόζονται σε τέσσερα εδάφη εξαρτώμενα από το ΗΒ.

Στην Ομάδα του Κώδικα Δεοντολογίας και στο Συμβούλιο Ecofin το ΗΒ συμφώνησε να επιδιώξει την κατάργηση των μέτρων που κρίθηκαν ως επιζήμια στην έκθεση της Ομάδας, στο πλαίσιο ισόρροπου προγράμματος κατάργησης επιζήμιων μέτρων.

Σύμφωνα με την παράγραφο Μ του κώδικα, το ΗΒ αναλαμβάνει τη δέσμευση να μεριμνήσει για την εφαρμογή των αρχών του κώδικα στα εξαρτώμενα εδάφη του «στα πλαίσια των συνταγματικών τους διατάξεων». Η έκθεση που υπέβαλε το ΗΒ στην Ομάδα του Κώδικα το Νοέμβριο του 1998 (13193/98 FISC 179) εξηγούσε τις διευθετήσεις αυτές. Η φορολογική νομοθεσία τίθεται σε εφαρμογή από τις άμεσα εκλεγόμενες νομοθετικές συνελεύσεις των Εξαρτώμενων Εδαφών του Στέμματος και των Υπερπόντιων Εδαφών. Το ΗΒ, έχοντας δεσμευθεί κατά τον τρόπο αυτό στο πλαίσιο του κώδικα δεοντολογίας, προωθεί ενεργά τη διαδικασία της κατάργησης των επιζήμιων μέτρων. Το ΗΒ διεξάγει εκτεταμένες συζητήσεις με τις κυβερνήσεις του Γιβραλτάρ και των άλλων σχετικών εξαρτώμενων εδαφών και έχει αποφασηνίσει επανειλημμένα τη θέση της για το θέμα αυτό.

Το ΗΒ πιστεύει ότι η δέσμευσή του σύμφωνα με την παράγραφο Μ του κώδικα (μεταξύ άλλων όσον αφορά τους νέους δικαιούχους και τη διαδικασία της κατάργησης των επιζήμιων μέτρων), την οποία επιβεβαιώνει, θα προωθηθεί ιδιαίτερα αποτελεσματικά εάν δείξουν σαφώς τα υπόλοιπα κράτη μέλη ότι είναι επίσης αποφασισμένα να εφαρμόσουν τα πορίσματα της Ομάδας εξίσου αυστηρά στο δικό τους έδαφος όσο και στα εξαρτώμενα και συνδεδεμένα εδάφη.

Γιβραλτάρ

Το Γιβραλτάρ, ως ευρωπαϊκό έδαφος για τις εξωτερικές σχέσεις του οποίου είναι υπεύθυνο το ΗΒ, συμμετέχει στην Ευρωπαϊκή Ένωση ως τμήμα του ΗΒ, δυνάμει του άρθρου 299 παράγραφος 4 της Συνθήκης της Ρώμης.

Στην έκθεση που υπέβαλε η Ομάδα το Νοέμβριο του 1999 εκτιμήθηκε ότι τα κατωτέρω μέτρα έχουν επιζήμια χαρακτηριστικά :

A017 Εταιρίες Γιβραλτάρ 1992

B012 Απαλλασσόμενες (εξωχώριες) εταιρίες και εξαρτημένη ασφάλιση

B013 Επιλέξιμες (εξωχώριες) εταιρίες και εξαρτημένη ασφάλιση

Υπερπόντια Εδάφη και Εξαρτώμενα Εδάφη του Στέμματος

Στην έκθεση που υπέβαλε η Ομάδα το Νοέμβριο του 1999 κρίθηκε ότι τα κατωτέρω μέτρα έχουν επιζήμια χαρακτηριστικά :

Βρετανικές Παρθένες Νήσοι	F056 :	Διεθνείς εμπορικές εταιρίες
Γκέρνζι (συμπερ. του Alderney)	F037 :	Απαλλασσόμενες εταιρίες
Γκέρνζι (συμπερ. του Alderney)	F038 :	Διεθνείς δανειοδοτικές πράξεις
Γκέρνζι (συμπερ. του Alderney)	F040 :	Διεθνείς οργανισμοί
Γκέρνζι (συμπερ. του Alderney)	F042 :	Εξωχώριες ασφαλιστικές εταιρίες
Γκέρνζι (συμπερ. του Alderney)	F043 :	Εξωχώριες ασφαλιστικές εταιρίες
Νήσος Μαν	F061 :	Διεθνείς εμπορικές εταιρίες
Νήσος Μαν	F062 :	Απαλλαγή των εταιριών που δεν έχουν έδρα στη Νήσο
Νήσος Μαν	F063 :	Απαλλασσόμενες ασφαλιστικές εταιρίες
Νήσος Μαν	F065 :	Διεθνείς δανειοδοτικές πράξεις
Νήσος Μαν	F066 :	Εξωχώριες τραπεζικές πράξεις
Νήσος Μαν	F067 :	Διαχείριση περιουσιακών στοιχείων
Jersey	F045 :	Απαλλασσόμενες εταιρίες
Jersey	F046 :	Διεθνείς χρηματοπιστωτικές θυγατρικές
Jersey	F047 :	Διεθνείς εμπορικές εταιρίες
Jersey	F048 :	Εταιρίες εξαρτημένης ασφάλισης

Οι εντατικές συζητήσεις του ΗΒ με τα εξαρτώμενα εδάφη**2001**

29 Οκτωβρίου	Προβλεπόμενες συζητήσεις σε επίπεδο ανώτερων υπαλλήλων με το Γκέρνζη.
23-26 Οκτωβρίου	Προβλεπόμενες διμερείς και πολυμερείς συζητήσεις σε υπουργικό επίπεδο με όλα τα Εξαρτώμενα Εδάφη της Καραϊβικής.
17 Οκτωβρίου	Προβλεπόμενες συζητήσεις σε επίπεδο ανώτερων υπαλλήλων με το Jersey.
12 Οκτωβρίου	Συζητήσεις σε επίπεδο ανώτερων υπαλλήλων με τη Νήσο Μαν.
9 Οκτωβρίου	Συνάντηση των Υπουργών Οικονομικών και Δικαιοσύνης με την Κυβέρνηση και ανώτερους υπαλλήλους του Γκέρνζη.
Σεπτ./Οκτ.	Τακτικές συζητήσεις του Υπουργού Εξωτερικών με τον Πρωθυπουργό του Γιβραλτάρ.
25 Σεπτεμβρίου	Ετήσιο Γνωμοδοτικό Συμβούλιο Υπερπόντιων Εδαφών. Οι Υπουργοί Οικονομικών και Εξωτερικών συζητούν όλες τις πτυχές των διεθνών φορολογικών πρωτοβουλιών. Συμμετέχουν οι Νήσοι Καϋμάν, οι Βρετανικές Παρθένες Νήσοι, οι Νήσοι Τερκς και Κέικος, η Νήσος Μονσεράτ και η Βερμούδα.
12 Σεπτεμβρίου	Συνάντηση των Υπουργών Οικονομικών και Δικαιοσύνης με την Κυβέρνηση και ανώτερους υπαλλήλους του Jersey.
29 Αυγούστου	Συζητήσεις σε επίπεδο ανώτερων υπαλλήλων με τη Νήσο Μαν.

3 Αυγούστου	Εξαμηνιαία επανεξέταση διεθνών θεμάτων σχετικών με τα Εξαρτώμενα Εδάφη του Στέμματος, Υπουργείο Δικαιοσύνης – συζήτηση όλων των πτυχών τόσο με ανώτερους υπαλλήλους όσο και με πολιτικούς.
31 Ιουλίου	Συζήτηση σχετικά με τον κώδικα δεοντολογίας μεταξύ του Πρωθυπουργού του Γιβραλτάρ και ανώτερων υπαλλήλων.
24 Ιουλίου	Επίσκεψη του Υπουργού Δικαιοσύνης στο Jersey.
4 Ιουλίου	Επίσκεψη του Υπουργού Οικονομικών στη Νήσο Μαν.
26 Ιουνίου	Επίσκεψη ανώτερων υπαλλήλων του ΗΒ στη Νήσο Μαν.
28 Απρ. – 2 Μαΐου	Επίσκεψη ανώτερων υπαλλήλων του ΗΒ στα ΕΕ της Καραϊβικής.
11 Απριλίου	Επίσκεψη ανώτερων υπαλλήλων του ΗΒ στο Jersey για διεξαγωγή συνεδρίασης.
6 Απριλίου	Συνεδρίαση ανώτερων υπαλλήλων του Jersey με ειδικούς συμβούλους του Υπουργείου Δικαιοσύνης στο Λονδίνο.
16 Φεβρουαρίου	Επίσκεψη του Υπουργού Εσωτερικών στο Jersey.
Φεβρουάριος	Υπουργικές επιστολές σχετικά με τον κώδικα δεοντολογίας προς τα Εξαρτώμενα Εδάφη του Στέμματος, το Γιβραλτάρ και τις Βρετανικές Παρθένες Νήσους.
12 Ιανουαρίου	Εξαμηνιαία επανεξέταση διεθνών θεμάτων σχετικών με τα Εξαρτώμενα Εδάφη του Στέμματος, Υπουργείο Οικονομικών – συζήτηση όλων των πτυχών σε επίπεδο ανώτερων υπαλλήλων.
<u>2000</u>	
23 Νοεμβρίου	Διμερής συνεδρίαση του Υπουργού Οικονομικών με το Jersey.
23 Νοεμβρίου	Διμερής συνεδρίαση του Υπουργού Οικονομικών με το Γκέρνζη.

22 Νοεμβρίου	Διμερής συνεδρίαση του Υπουργού Οικονομικών με τη Νήσο Μαν.
10 Νοεμβρίου	Επίσκεψη του Υπουργού Εσωτερικών στη Νήσο Μαν. Εξέταση της οδηγίας για τη φορολόγηση των αποταμιεύσεων από το Υπουργικό Συμβούλιο.
3-5 Οκτωβρίου	Ετήσιο Γνωμοδοτικό Συμβούλιο Υπερπόντιων Εδαφών και εν συνεχεία φορολογικό σεμινάριο για όλες τις πτυχές των διεθνών φορολογικών πρωτοβουλιών. Συμμετέχουν οι Νήσοι Καϋμάν, οι Βρετανικές Παρθένες Νήσοι, οι Νήσοι Τερκς και Κέικος, η Νήσος Μονσεράτ και η Βερμούδα.
19-21 Σεπτ.	Σύνοδος των Υπουργών Οικονομικών της Κοινοπολιτείας στη Μάλτα – συζητήσεις σχετικά με τον επίσημο φορολογικό ανταγωνισμό/τις πρωτοβουλίες του ΟΟΣΑ.
26 Ιουνίου	Εξαμηνιαία ενημερωτική συνεδρίαση για τους εκπροσώπους των Εξαρτώμενων Εδαφών του Στέμματος στο Υπουργείο Εσωτερικών, με θέμα «Η Ευρώπη και οι διεθνείς εξελίξεις». Συζήτηση όλων των πτυχών της φορολογικών μέτρων.
<u>1999</u>	
17 Δεκεμβρίου	Εξαμηνιαία ενημερωτική συνεδρίαση για τους εκπροσώπους των Εξαρτώμενων Εδαφών του Στέμματος στο Υπουργείο Εσωτερικών, με θέμα «Η Ευρώπη και οι διεθνείς εξελίξεις». Συζήτηση όλων των πτυχών της φορολογικών μέτρων.
19-20 Οκτωβρίου	Γνωμοδοτικό Συμβούλιο με τα Υπερπόντια Εδάφη. Ευρεία συζήτηση των διεθνών πρωτοβουλιών.
